

ANUL LXXXI

Nr. 11

18-24 martie

1992

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL ● ÎNFIINȚAT ÎN 1911

ASTROLOGIE:

ULTIMELE PREZICERI DE LA MOSCOVA

pag. 12

Din nou SPORT
în Flacăra

În acest număr:

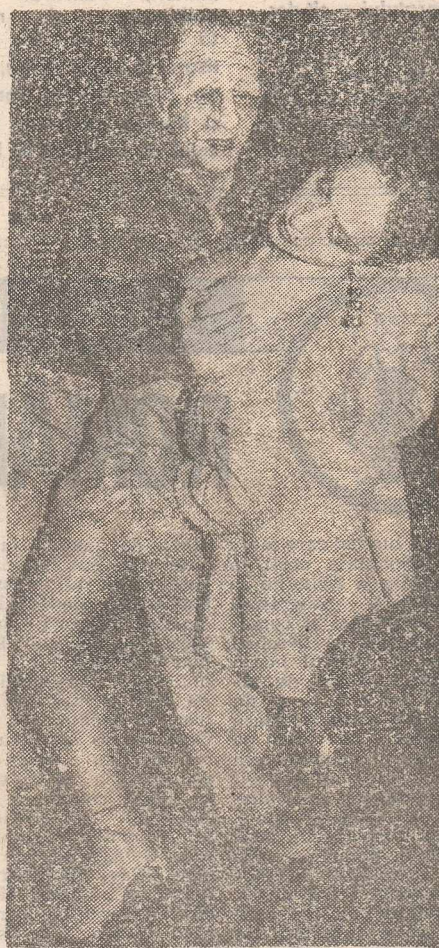
- SCANDALUL CORNEL PUM-NEA

Fotografie de ELENA GHERA

- SALVAȚI SPORTUL — o rubrică de Cristian Gațu

pag. 15

Scandal la teatrul din Todi

pag. 10

Fotografie de ELENA GHERA

Omul care ia durerea cu mîna

pag. 7

Perle de la Convenția F.S.N. Neamț

„Dacă nu cunoaștem ce-l jos nu putem face bine sus!”
„Ca patriot nu fug; nu mai fug că sînt bătrîn!”
„Maghiarii sînt foarte ortodocși, ca să spunem catolici”.

pag. 2

Da, e-adevărat: ALMANAHUL FLACĂRA 1992 a apărut.
Cel mai iubit dintre almanahuri vă stă în aceste zile la dispoziție.

DIN SUMAR:

- Un tînăr din Iași își reîntreiește viețile anterioare
- Din lumea mafiei
- Românii în războiul din răsărit
- Crima lui Rouletabille, roman palpitant de Gaston Leroux.

Umor, cuvinte încrucișate, sfaturi practice, horoscop, gastronomice, modă, film, teatru și tot ceea ce propune, refuză sau anticipează viața contemporană.

ABSTRACT TECHNOLOGY S.R.L.

COMPUTERS FOR PROFESSIONALS

- computere compatibile IBM
- 286 AT, 386 AT, 486 AT
- periferice
- cititoare bar-coduri și coduri magnetice

Str. Pitar Moș
Nr. 2-4
București
Tel. 14 81 70
Fax 12 08 51

„Am un angajat american”

pag. 14

Cine se teme de studenți?

pag. 8-9

UNDE SÎNT DEMASCĂRILE DE ALTĂDATĂ?

Deși ideea n-a fost niciodată formulată ca atare, ea se ghidea în ultima vreme din toate spusele președintelui Iliescu: ce vii acum și mă dușmănești și mă sapi și mă acoperi cu noroi, Petrică? După ce că eu te-am creat, eu te-am inventat, eu te-am adus de la situația de ilustru necunoscut la aceea de șef al guvernului, te-nfigi acum să mă treci pe linia moartă? Frumos îți șade, Petrică?

Firește, contează mai puțin cum îi șade d-lui Petre Roman în postura de critic acerb al comunismului și al dlui Iliescu, după ce a tras toate foloasele și de la unul, și de la altul. Recunoștința nu este punctul forte al politicianilor. Important este că în F.S.N. lupta dintre cei doi lideri a intrat într-o fază acută, care poate fi decisivă. Și această intrucit timpul presează, alegerile, ca să zic așa, bat la ușă. Dl Iliescu mai vrea un mandat la Cotroceni, dar știe că n-are nici o șansă de a-l dobîndi da-

că nu e desemnat candidat unic al Frontului. La rîndul său, dl Petre Roman, „liderul național” al F.S.N.-ului, se vrea pe sine numărul unu în partid și, dacă totul va merge bine, și în stat. Miza este deci foarte mare, iar încrîncenarea confruntării este pe măsură. Cit despre scrupule, ce să mai vorbim, ele lipsesc cu desăvîrșire în ambele tabere.

Dl Iliescu s-ar fi vrut proclamat candidat de către Colegiul Director, în timp ce dl Petre Roman susține că doar Convenția Națională a F.S.N., convocată pentru perioada 27-29 martie, are competența de a hotărî cine să fie candidat. Neavînd siguranța că finalmente Domnia sa va fi cel preferat, președintele Iliescu nici nu și-a anunțat intenția de a candida. Întrebat direct la conferința de presă de vineri, dl Iliescu a răspuns că vrea să se mai gîndească. De altfel, cele întimplute în mult agitata - pentru Front -

zi de vineri s-au lăsat, cu trei apariții pe micul ecran, ale celor doi protagoniști și a unui „purător de cuvînt”. Dacă ar fi să admitem și să realizăm și în cazul domnilor Iliescu și Roman ceea ce în justiție se cheamă „proba verității”, am constata cu uimire că cea mai mare parte din acuzele reciproce se susțin, sunt întemeiate. Mai mult chiar, ele ar putea fi caracterizate drept normale, în firea lucrurilor, știut fiind că și candidații americani la președinție nu se menajează deloc unii pe alții. Ar putea, dacă n-ar fi două impedimente fundamentale.

Primul: că toate acestea se întîmplă într-un organism bolnav - F.S.N.-ul. Compromis în ochii țării și din ce în ce mai mult în al electoratului - cit despre strălucire, ce să mai vorbim! -, Frontul caută mijloace de a se salva. Dl Petre Roman crede a fi găsit butonul pe care să apese: anticomunismul exacerbât. Puțin credibil, din astă

pricină. Efectul, în sens contrar celui dorit, poate fi comparat cu rezultatul produs de ceea ce în lingvistică se cheamă hipercorectitudine. Dl Iliescu vrea să utilizeze în același scop, al salvării Frontului Salvării, poziția și pirghiile sale de președinte. Nici unul, nici altul nu înțeleg că vremea Frontului a trecut, că el este depășit istoricește și nu se poate transforma peste noapte în altceva (în partid social-democrat sau în partid democrat-creștin). Tot timpul, dar mai ales în momentul de față, Frontul s-a menținut datorită exclusiv pirghiilor administrației de stat și a instrumentelor coercitive ale statului pe care și le-a anexat în decembrie 1989. Altminteri, F.S.N.-ul este mort politic și nu-l ajută nici un fel de cosmetizare. În acest cadru, lupta pentru ciolan dintre domni Iliescu și Roman amintește de spectacolul dezagreabil al lupilor care

se sfîșie între ei.

A doua piedică în calea normalității dispusei din F.S.N. este maniera bolșevică de a face critică: execuție, punere la zid. Documentul anti-Roman dat la televizor face să-ți înghețe singele în vine fiindcă amintește de faimoasele „demascări” pe care le cunoaștem cu toții așa de bine. Credeam că astfel de inventare ale „lipsurilor deosebit de grave” au devenit piese de muzeu. M-am înșelat. După cit se pare, iubitorii de demascări au mult mai mult noroc decît iubitorii de zăpezi. Aceștia din urmă rămîn cel mai adesea doar cu nostalgia zăpezilor de odinioară, pe cînd ceilalți sunt răsplătiți pentru credința lor. Căci la întrebarea „Unde sînt demascările de altădată?” se poate răspunde în chipul cel mai fericit cu putință: demascările de altădată sînt din nou în ființă și F.S.N.-ul este promotorul lor.

ION D. GOIA

PORTRETUL ROBOT AL DOMNULUI UGLEAN

Alegerile de la 9 și 23 februarie 1992 au impus un nou nume în „constelația” oficialităților compromise - domnul Gheorghe Uglean, președintele Comisiei Electorale Centrale. Domnia sa a reținut atenția opiniei publice prin incompetență și rea credință în exercitarea funcției ce i s-a încredințat. Iată pe ce ne bazăm afirmăm:

Interventivele sale televizate au dovedit clar necunoașterea Legii privind alegerile locale. A se vedea în acest sens poziția confuză a dlui Uglean în legătură cu „voturile valabile exprimate” și dreptul S.A.I. de a participa la alegerea primarului general al Capitalei.

Acelasi domn a facilitat acreditarea „observatorilor” naționali propuși de Liga pentru Linistea Țării, Dreptate și Adevăr la cel de al doilea tur de scrutin prin eliberarea în alb a cunoscanțelor necesare. Domnul Uglean a încălcat astfel dispozițiile art. 51 alin. 4 și 5 din sus amintitul act normativ. Așa cum s-a dovedit ulterior, observatorii acestei lîgi aveau și calitate de membri ai F.S.N., fuseseră chiar „instruiți” de partidul de guvernămînt. De altfel, dl. Gheorghe Uglean a recunoscut președintelui L.A.D.O. că a recurs la acest „compromis” date fiind presiunile care s-au exercitat asupra sa. Noi credem, dimpotrivă, că demisia ar fi constituit un gest cu adevărat salvator. Si, mai ales, moral.

Dar, „pentru a contura și mai bine portretul robot al dlui Gheorghe Uglean se impune o scurtă incursiune în biografia sa ante-revolutionară. Vom descoperi astfel că vajnicul campion de azi al obiectivității electorale a fost înainte de 22 decembrie 1989, perioadă în care probabil și-a însușit principiile reformiste pe care astăzi le aplică cu succes la nivelul Curtii Supreme de Justiție, secretar u.t.c. al Judecătoriei Craiova. Sofia sa, Maria Uglean a detinut următoarele funcții în județul Dolj: șef al secției agricole a comitetului județean de partid, președintă a comisiei de femei și membru în biroul comitetului județean Dolj al n.c.r. În această ultimă calitate a participat, alături de fostul prim-secretar, Ion Traian Ștefănescu, la ședința mai marilor comunisti ai județului unde s-au stabilit măsuri de „combateră a evenimentelor de

la Timisoara” din decembrie 1989. Maria Uglean a votat atunci pentru trimiterea spre orasul martir a unei garnituri de tren cu muncitori înarmați cu bite și alte „umelte de lucru”. Trenul a ajuns la destinație, dar craiovenii, realizînd ce se întîmplă în orasul de pe Bega, nu au dat curs ordinului de a-i molesta pe revoluționarii timisoreni.

După revoluție dl Gheorghe Uglean este promovat vicepreședinte al Tribunalului Județean Dolj, iar de aici, chemat la București în funcția de șef al Secției de Contencios Administrativ a Curtii Supreme de Justiție. Cei care au propus această numire au fost: dl Victor Babiuc (pe atunci ministru al justiției) și... senatorul „independent” Antonie Iorgovan. Dl senator si-a arătat în acest mod recunoștința pentru publicarea în anul 1987, la Editura „Scrisul românesc” din Craiova, a cărții „Forme organizatorice ale conducerii și autogestunii unităților administrativ-teritoriale”. Contribuția dnei Maria Uglean a fost atunci decisivă pentru tipărirea lucrării. Dar și dl Uglean si-a adus partea sa de contribuție „științifică”, numele apărîndu-i pe coperta cărții alături de Antonie Iorgovan și Ioan Muraru. Serviciu contra serviciu, nu?

LUCIAN TUDORANCEA

Ceasornicul îndreptat ROMÂNUL VESEL

Între puținele lucruri care merg mai bine în România decît în America sau Marea Britanie se află fără îndoială programul național de aniversări și comemorări. E de ajuns să deschizi televizorul și din micul ecran începe să adie mirosul de tămîie. Oricum, nu e o zi să nu primim o cifră rotundă. Dacă nu i-am bătut pe turci, pe muscali, pe tătari, dacă nu am inventat sau n-am descoperit ceva, atunci neapărat s-a născut sau a murit cîndva cineva. România și-a format, în premieră, mondială, chiar un corp de elită, specializat în discursuri omagiale. De altfel, orice parlamentar sau ins care se respectă are o jumătate de normă la instituția națională pentru cinstirea sau deplingeră trecutului.

De abia încep să se vînture cădelnițele și publicul recunoaște între cei prezenți: rotonjimele mioape ale lui Iosif Sava, papionul lui Ion Rațiu,

freza de arici a lui Ion Mănzatu, fațesul de piramidă răsturnată al lui Petre Roman, barba transcendentă a lui Gelu Voican. Filozofi cu studii la Moscova, generali burdușiți de marxism-leninism, miniștri și politicieni incapabili de a spune trei cuvinte din „Tatăl nostru” se închină cu smerenie. Oratorii de serviciu își fac și ei apariția. După ce a fost prezentată la aniversarea Fabricii de triciclete și la jubileul societății „Prietenii papagalului”, doamna academiciană Juleta Bătrăm sosește să inaugureze „Casa pompierilor voluntari”. „Cuvintele sînt de prios”, murmură domneacei, pornind totuși un discurs de 20 minute. Următorul vorbitor e și mai categoric: „Doamna academiciană a spus tot ce era de spus”. Dar miracol! În vidul lăsat de distinsa antevorbitoare tot se mai găsesc niște resturi de idei, numai bune pentru o dizertație de un sfert de

oră.

Credem totuși că patrimoniul memorialistic nu e încă suficient valorificat. Televiziunea ar trebui să participe și la evenimentele sărbătorești din sectoare și cartiere. Sugerăm:

1. Pe sectoare: 150 ani de la înființarea primei frizerii; Un veac de cînd femeile locului poartă chiloți; Un an de cînd primarul sectorului, chemat la o conductă spartă, a rostit celebrele cuvinte: „Am venit, am văzut, n-am ce face”.

2. Pe cartiere: Doi ani de la prima recoltă de fasole inter-blocuri; Trecerea unui deceniu de la ultima arătare a unui șvaiter în „Alimentara” (simpozion de mistică românească).

Și multe altele! Cînd românul bate un cui, se gîndește că peste un an va sărbători evenimentul.

LIVIU TIMBUS

„Frontul este în clocot“!

Relatare de la Convenția F.S.N. - Neamț

Duminică, 8 martie, sala de festivități a Casei de Cultură Piatra Neamț. Atmosfera este sumbră, suspiciunile capătă culori diferite de la un grup la altul; în fond, ce se va întîmpla cu Frontul, acest copil răsfățat al alegerilor de la 20 mai? Știu cu toții că aceasta este problema, dar refuză să înțeleagă subtilitățile ideologice în urma cărora Frontul va suferi o sciziune. Se citește două materiale - în care critica și autocritica acționează de jos în sus și de sus în jos - din care rezultă că F.S.N. Neamț a pierdut teren în ultimele alegeri și că organizația județeană este atît de săracă, încît, în curînd nu-i vor mai ajunge banii pentru plata telefonului și întreținerea sediului. Frontul n-a mai fost victorios, datorită „lipsei propagandei vizuale”, „slăbirii legăturii cu masele”, „implicării parlamentarilor nemteni în comisii și subcomisii” și, de aici, absența lor din teritoriu. De la tribună, dl senator Sorin Vornicu, președintele F.S.N. Neamț avansează o drăgălașă și randafirie minciună: „F.S.N. a rămas un partid puternic și unit”. Dl deputat Ion

Bivolaru - care venise cu mai multe xerox-uri după „Moțiunea grupului pentru unitatea Frontului Salvării Naționale” - îl critică vehement pe Petre Roman (fără a-l numi) datorită „unui partizanat de persoană” practicat cu intransigență. Altfel, „trebuie să ne clarificăm foarte clar cine este cu Frontul și cine nu”. Dl deputat nu se miră de ce oamenii din echipa Roman au ajuns în conflict cu Parlamentul; „după ce s-au văzut în guvern au început să facă declarații belicoase că nu au nimic comun cu Frontul”. Ideile social-democrației nu trebuie aplicate artificial, și, la urma urmelor, „i-a întrebât cineva pe cei de jos?”. Dl deputat Emilian Mancaș promite entuziast că „Frontul nu se va rupe, Frontul este în clocot”, dezamorsînd astfel „anumite speculații ale presei”. Ochiul avizat poate înregistra că pe la tribună au trecut pe rînd reprezentanții „arpei Roman” și „arpei Iliescu”. În sală se simte tensiunea, așa că se înmulțesc dovezile de dragoste de o parte și de alta. O voce îndurerată din mijlocul asistenței: „Convenția nu-l poate obliga pe dl. Iliescu să candideze la președinție”. Un alt fesenist izbucnește strălucit de

adevărul din el: „Vă spun eu: fără Iliescu la cîrma statului ne vor călca alții care spun minciuni și sloganuri”. Aplauze prelungite. Apoi a fost o beție de cuvinte, exprimînd cu patimă, dragostea fierbîntă, credința, ura și speranța, din care cu multă plăcere spicim:

„Comisiile dacă nu-și face datoria, jos cu ei! La alegerile locale s-au băgat partidele istorice și-au corupt frontisții noștri” (Dl. Dorofte), „Petre Roman l-am văzut la Revoluție la televizor și care cu atîta seninătate și atîta sinceritate se observă în ochii lui și-n fezonomia lui, încît se vede cită dragoste are față de poporul român. Avînd în vedere grupurile extremiste, Petre Roman nu că s-a retras de bună voie, dar s-a retras datorită forțării care a avut loc” (Pres. F.S.N. Costiș).

„Dacă nu cunoaștem ce-i jos, nu putem face bine sus!” (aplauze, primarul de la Tașca).

„Ca patriot nu fug; nu mai fug că sînt bătrîn!”. „Maghiarii sînt foarte ortodocși, ca să spunem catolic” (Dl. Constantin Ploscaru - pensionar).

„Voi fi membru al F.S.N. pînă am să pun mîinile pe piept! Voi lupta pentru o unitate de

monolit a partidului” (Dl. Amariei Gheorghe).

Cuvîntările sînt electrizante, asistența lăcrimează. În pauză, dl vicepreședinte din Pîpîriz, dl Neguțai Ungureanu, l-a prins într-un colț pe dl deputat Cristian Rădulescu și-și răcorește sufletul: „Îi iubesc pe frontisții mei, așa cum imi iubesc cele două fetițe! De aceea, înaintea alegerilor, cînd au venit la mine acasă reprezentanții Convenției Democratice și mi-au spus: Ține 20 de dolari și 100 de mii de lei și dă-te cu noi, i-am tratat cu un NU hotărît!”. Dl viceprimar scoate din geanta diplomată captușită cu portretul lui Petre Roman actele doveditoare ale membrilor frontisți; din patru sute au rămas doar jumătate, restul a fost înghițit de „așa-zisele partide istorice”. Spre sfîrșit, au primit cu toții că lupta se va duce mai sus, mai ales că dl deputat Ion Bivolaru împarte cu amabilitate xeroxurile cu „Moțiunea” delegaților la Convenția Națională. Iar în acea „Moțiune”, la un punct al ei scria așa: „În consecință, este necesar să se elimine prevederile din actualul statut privind liderul național”.

AL. MIHAILĂ

EVENIMENTE MARI, EVENIMENTE MICI

● **NEVASTA PRESEDINTE-LUI** — Președintele țării are soție. Logic, femeia președintelui Senatului e cu un rang matrimonial mai jos și se cheamă nevastă. Ziarul de orientare regalită „Cuget” povestește, în primul său număr, cum doamna Birlădeanu a luat, la instalarea sa la parterul clădirii din Bd. Kiseleff colț cu Brîncuței, grădina unei vecine. Că e vorba de o vecină tot din Kiseleff, asta-i altă problemă. Fapt e că a luat, fără să intrebe de stăpîn. Ce ține și cu premiile pentru revoluționari. A luptat familia Birlădeanu cit a luptat și uite că a luat. ● **BALZACIANISM** — Radu Cosasu, maestrul povestirilor în patru rînduri (or fi existînd și haiku-uri în proză?), semnează în „România Literară” următorul roman: „Bate un vînt puternic de balzacianism: mai toți își restaurează arborele genealogic, din rădăcină pînă la coroană. Unul îi explică celuilalt, la Romană: „Tu știi că tatăl meu a fost fiu de chiabur?” ● **GENERALUL LUNII** — De la revoluție încoace, am avut vesnicii de o oră, de o zi, de o săptămînă și chiar mai lungi. De exemplu, veșnicia premieratului lui Petre Roman. Generalul colonel Paul Cheler devine, tot mai frecvent, omul momentului, iar cînd nu ajunge singur în față, printr-una din acele intervenții naționalist-războinice care-ți amintesc că pe cîmpul de luptă mor numai soldați, nu și generali, îl scot alții la raport. În două pagini, săptămînalul „Zigzag” îi dedică militarului avansat (sub două dictaturi și o libertate) pînă în pragul gradului de mareșal un portret de caracter. Cruzimea reporterului Ioan Matei merge pînă acolo încît îl lasă pe militar ca, vorbind și făcînd, să-și facă singur deservicii. Nu există nimeni mai limba de lemn ci și limbaj de caporal. ● **DEPUTATA VINDE CADOURILE** — În singurul său text lipsit de umor, fiindcă nimeni nu mai are chef de ironii cînd ajunge în preajma abjecției, „Academia Căpăvenescu” dezvăluie, în ancheta lui Alexandru H. Ion, lunga listă de matrapazliuri ale deputatului feseniste Smaranda Ionescu, mama Ligii Naționale a Femeilor și membră a Comisiei de politică externă a guvernului. Doamna Ionescu vindea la bufetul Ligii dulciurile destinate orfanilor. Senatorul Dan Iosif recomandă ridicarea imunității parlamentare și intervenția procuraturii. Bravo, Smarando! Te făcuși, fă, deputată! ● **GUȘA E CU NOI?** — Intervențiile participanților la ședința Consiliului Militar Superior cu președintele și primul ministru, despre care televiziunea ne-a spus că au avut un „caracter constructiv”, sînt publicate în „Armaia României”. Iată ce l-a sfătuit generalul Ștefan Gușă pe domnul Iliescu: „Ar trebui să li se spună clar unguirilor că nu ne e frică de ei, să-și bage minte în cap. S-o termine odată cu provocările și amenințările”. Sigur că lui Ștefan Gușă nu-i e frică. I-a fost nițel teamă doar după masacrul de la Timișoara. Acum e iarăși foarte curajos. Mai ales că de la Buzău provocările unguirilor se percep mai bine decît cele de la fața locului, din 16-22 decembrie '89. ● **TOTUȘI, CINE I-A MOBILIZAT?** — Într-o telegramă adresată redactorului șef al cotidianului „Libertatea”, liderul uneia din numeroasele mișcări ale Frontului precizează, aproape de interviul din „Il Giornale” din Milano reluat în multe publicații românești, că „nu am utilizat expresia „Iliescu a mobilizat minerii” (citată de două ori în text) care nu corespunde de altfel cu ceea ce am afirmat întotdeauna”. Dacă-i așa, atunci, totuși și de altfel, cine l-a mobilizat? Fîlindcă, totuși și de altfel, domnul Roman era prim-ministru. Care, de altfel, dacă nu știe asta, înseamnă că n-a știut niciodată nimic. Și dacă de altfel n-a știut nimic, cum a guvernă? ● **RĂZBOI TURCO-KURD PRIN PROCURĂ** — Niște kurzi i-au tăiat pe niște turci (vezi reportajul „de a-nția” din „Tineretul liber” de duminică, de Ziua femeii). Războiul turco-kurd sau (ca să evităm eurofonia) kurdo-turc a avut un fel de etapă, de

faza de masă, la restaurantul bucureștean „Ovidiu” patronat de Burhan, Osmanliul care, din dragoste pentru poetul Pontului Euxin, a trecut marea. Cum mama dracului, bre, o fi ajuns așa proprietar de local la noi? Pe de o parte. Pe de altă parte se aude că s-a scos la meaz bufetul parlamentului și că o să-l ia turcul de bine Gingis Han foarte supărat că a pierdut licitația pentru bufetul președinției cîștigată de rivalul său Özgür Sictir. ● **POPA TATU ȘI ISTORIA** — Contemporanul nostru, senatorul popă și artist, îi oferă lui Paul Agarici, în „Baricada”, răspunsuri comple-

ceea ce este. Pe prima pagină a numărului din 9 martie citim recapitularea, la zi, a biografiei... franțuzești a unuia din cei mai mari români ai artel contemporane: sculptorul Horia Damian. ● **SCARPINATUL POLITIC** — Leonard Chioveanu, fotoreporter la „Fraierul român”, ilustrează două din interviurile de mijloc ale revistei, cu Radu Câmpeanu și Mircea Dinescu, foarte inspirat: în patru din cele șapte imagini interlocutorii se scarpină (în cap, pe virful nasului, la timp). Sînt sigur că tînărul fotoreporter a ezitat să dea la tipar și activități mai expresive din

niceanu, au fost slectate de u-cigași astfel ca efectul emoțional să fie maxim. ● **AM PRIMIT CLAUZA!** — „Jurnalul Afacerilor” ne anunță că România și Albania și-au acordat reciproc clauza națiunii celei mai favorizate. Gazetarii „Jurnalului...” nu cîtesc, probabil, presa. De mai multe zile în Albania lumea infometată devastează magazinele. Vom intra pe picior de egalitate cu albanezii, abia cînd se va întimpla asta și la noi. Ziua aceea nu pare a fi prea departe, dat fiind că un kilogram de cașcaval a ajuns să coste peste 700 lei. La acest

vut-o pînă acum cu președintele Iliescu a fost în lift, ne pregăteam să coborîm către o importantă reuniune internațională. L-am întrebă simplu: „Jos, Iliescu?” N-o să înțeleg niciodată de ce a apăsă pe alarmă, s-a dat jos și a preferat să continue drumul pe scări”. Gorbaciov: „Cînd l-am văzut pe lănaev apărînd la televizor am avut o cădere psihică. Pe urmă am mai avut citeva. Atunci Raisa mi-a spus: «Și pe el l-au închis la un moment dat într-o editură, Mihail Sergheevici...» Mi-am revenit imediat, am avut impresia că soția mea parcă îmi citise un fragment din Viețile lui Plutarh”. Eugen Ionescu: „Nu”. Madam Thatcher: „Are acea putere de pătrundere proprie marilor personaje. Odată a pătruns în biroul meu deși rugasem insistent să nu fiu deranjată...”. Hirohito: „Sîntem profund impresionati de felul în care Excelența Sa, președintele Iliescu-san, și-a prezentat națiunea la înmormintarea Noastră. Președintele s-a dovedit a fi la înălțimea japoanezilor”. ● **NELU CU NELU** — Un foarte ingenios comentariu ironic publicat în „Academia Căpăvenescu” Neculai Constantin Munteanu: „Iubirile și trăirile lui Nelu cu Nelu”. Balemurul e complet, întrucît la un moment dat nu mai știi de care Nelu e vorba: de cel cărui l se mai spune și Emanoelle XI sau de domnul cu paserea. La intervenția lui Nelu, Nelu a rămas prin preajmă, cu care ocazie a realizat prompt un interviu amical cu Nelu la aniversarea lui Nelu. ● **SCRIITORII ROMÂNI DIN STRAINATIE** — Există un „Dicționar al artiștilor de origine română” din lumea largă dar nu și unul al literaților. „Adevărul literar și artistic” publică o pagină dintr-un posibil manual de literatură română apărută în edituri de pe aiurea sub titlul „Românii Belgiei”. E vorba de trei poete — Viorica Onose, Constantina Maria-Catalano și Georgeta Crișan — care au scos plachete de versuri la editura „L'Etoile d'Argent” (Floare de colț). ● **CACIALMALE CU ECOLOGISTI** — După ce tot poporul a avut ceva de zis despre Kozlodui-ul bulgăresc, hop și unul din nenumăratele partide ecologiste. Sîntem țara unde, în loc să facă politică verde, smecherii ar pune mai bine mina pe o mătură. El, nu, ei pac, dă-i cu un comunicat la gazetă. „Curierul Național” tipărește un astfel de comunicat post factum prin care e anunțat... un miting de protest. Ai naibii, ecologiștii ăștia, nene Iancule! Se apropie alegerile, se mai dau ceva bani de la buget. Familie mare, renumerație mică. ● **IN NESTIRE** — Apar, unul după altul, interviuri ale lui Petre Roman, citeva chiar în aceeași publicație — **Tineretul liber** — pe parcursul unei săptămîni și sub semnături diferite. Ex-premierul înnoadă cu distincție coada cînelui cînd se știe că a avut toporul în mină și coada cînelui pe butuc. Personal — și nu sînt singurul care gîndește astfel — nu-l cred nici cînd face daruri. Cine cunoaște adevărul și nu-l rostește se cheamă că minte.

TUDOR OCTAVIAN

Înainte de a se întîlni numai cu Flacăra — mai țineți minte promisiunea, domnule primar general? — domnul Crin Halaicu s-a întîlnit cu deamna sa la o recepție.

Fotografie de GIG MOTOIANU

te pînă și la întrebările nepuse ale unui interviu: „Noi, în primul rînd trebuie să fim români. După aceea, pe lîngă calitatea de român, eu mai am și harul preoției. Mi-ați spus că l-am sculptat pe Ceaușescu; nu numai un tablou... Am sculptat multe, pentru că am primit comenzi. Ca și alții. Toată țara. Noi nu putem să excludem din istoria poporului român pe acest om ce s-a numit Ceaușescu... Eu am reprezentat pe strămoșii mei și l-am adus pînă la Ceaușescu”. Lăsînd la o parte că popa sculptează tablouri — caz unic într-o istorie a artei în care tablourile sînt numai pictate — că le expune la Senat și că pare a deține secretul românismului, senatorul fesenist nu se sfîșie să repete că „românii sînt cuprinși de dracu”. Eu cred că numai strămoșii popii, indiferent de unde urcă ei, de la daci sau vizigoți. Popo, ținem de istorii diferite și chiar de draci diferiți! ● **ADEVĂRUL E ÎNTOTDEAUNA ALTUL** — Dan Mihaescu publică în „Expres” un comentariu la discuția cu Theodor Ionescu, muzeograful devenit victimă după furtul celor 8 piese de muzeu de la Bruckenthal. Titlul conține o întrebare socantă: furtul a fost oare aprobat de Ceaușescu? Reporterul pare să conchidă că da. În cazul celebrului rapt, adevărul adevărat e mult mai interesant decît cel care ne-ar plăcea din rațiuni, să le zicem, gazetărești. A fost, se zice, o chestiune de moștenire rezolvată original. Tablourile s-au întors, pe o cale absolut neobișnuită, la proprietarii lor din testamentul baronului Ceaușescu, dacă a părut să aprobe ieșirea din țară a tablourilor, a făcut-o fiindcă a fost strîns cu usa. Vom avea multe, multe necazuri cu proprietarii de fapt ai unor bunuri culturale rechiziționate după război. ● **HORIA DAMIAN** — Suplimentul cultural de luni al „Cotidianului” — care e o revistă în revistă — ar putea fi detașat și colecționat ca singura noastră publicație cu dublă adresă spirituală: pentru un public larg dar și pentru unul foarte cultivat. E ceva ce ar fi putut fi „Contemporanul” dacă nu ar fi

munca la dialog. O idee ar fi să-l avem, într-un panoramic de imagini, pe toți parlamentarii noștri de vază într-un scărpinat ritual. Neamțul Heinrich Ernst Felchmeyer, într-un studiu asupra gesticii, automatismelor și a reacțiilor care trădează spune că „în Borneo, scărpinatul în creștetul capului indică un moment de respect față de interlocutor. Cu cit acesta e mai prețuit, cu atît membrii de vază ai tribului se scarpină mai fățiș”. ● **FOTBAL DE BUCUREȘTI ȘI DE PROVINCIE** — Porcărioarele aduc de regulă, a treabă științifică. În cronicile etapei din „Gazeta sporturilor”, media notelor acordate jucătorilor brăileni, care au învins în deplasare la Craiova, e egală cu a fotbalistilor de la „Sportul studentesc”, care au bătut acasă chihniul în fața unui stadion plin cu... 250 de plăitori. Cronicarii bucureșteni se scarpină ritual în cap în fața echipelor din Capitală cu speranța că, poate, se întorc totuși vremurile de odinioară. Nu se mai întorc. ● **TINTA CARE URMEAȘA** — În „România liberă”, într-un articol perfect documentat, Petre Miha Băcanu demonstrează că victimele celei de-a patra mineriade, Andrei Frumusanu și Aurica Crăi-

preț nici nu mai are importanță faptul că, în luna ianuarie — conform aceleiași publicații — comerțul cu amănuntul, în comparație cu decembrie '91, a înregistrat o scădere pe piața cașcavalului la 88%. ● **UMOR NEGRU 100%** — O creștere semnificativă se înregistrează însă pe piața umorului. Într-o formă excepțională se găsește periodicul „Foamea”. Cu versul: „Căci eu sînt vie și tu ești mort / Hai și-om porni în lume” se deschid două pagini de haz absolut ținînd în forma unor reportaje la granița dintre lumi. Titlul paginilor: „Mortul nu merge de multe ori la apă”. Iată și un exemplu de declinare pentru cuvîntul „răzes” cules dintr-un extemporal la o școală elementară: Nominativ — Răzeșul este un cavalier / Genitiv — Haina răzeșului este elegantă / Dativ — Răzeșului îi mor copiii de foame / Acuzativ — Am întîlnit pe răzeșul la film / Vocativ — Răzeșule, luptă pentru pace! ● **OMAGIU** — Tot în „Foamea”, sub titlul „Am fost contemporan cu el”, sînt publicate texte omagiale ale unor mari oameni de stat la aniversarea domnului Iliescu. Bush: „Singura întîlnire pe care am a-

CRONICA DE TREI MINUTE

● Poate că trebuie să-l mulțumim lui Dumnezeu: ne bucurăm încă de pace, cel puțin aici, între hotarele de azi ale țării, deși existența societății românești este peste măsură de grea. În Răsărit în schimb, pămînturi trup din trupul țării — furate cîndva și aflate și acum sub ocupație străină — sînt pirjolite de război. Bate Katiușa pe Nistru! ● Maji întelegători decît muscalii par a fi ucrainenii care încearcă să mai dea ceva slobozenie în nordul Bucovinei. Dar e mult pînă departe, sovietele fiind prezente și astăzi pînă în coasta Sucevei. ● Liniște în Dobrogea. ● Liniște în sud, deși români și bulgari deopotrivă stăpînesc pe bomba de la Kozlodui. ● Cutremurul de la Erzincan a mai

adăugat cite ceva la fatalismul nostru mioritic, altfel recunoscut. ● Aduse în țară, rămășițele pămîntului mare-lui diplomat Nicolae Titulescu sînt păzite timp de o săptămînă la Ministerul Afacerilor Externe. Motivul: la Brașov, unde se află locul de îngropare, nu a fost totuși pregătit din vreme, incredibil, dar adevărat! ● Înțeleaptă cuvîntarea de duminică, de la Budapesta, a primarului acestui mare oraș european. Ungurii au sărbătorit 144 de ani de la revoluția din 1848. Nu aceeași limpezime de gînd au avut-o unii din secuime care s-au pavoazat cu drapelul maghiar. Treaba lor! ● Proiectul Legii privind organizarea și funcționarea partidelor politice aparține Adunării Deputa-

ților. Observatorii politici susțin că dezbaterile acestui proiect ne va aminti de vremurile de glume ale Consiliului Provizoriu de Uniune Națională (C.P.U.N.) cînd domnul Ion Iliescu era președinte. ● Din aproape în aproape, punînd mină de la mină, Guvernul și Senatul României intenționează să reducă numărul parlamentarilor cu 78. Cîcă parlamentarii ar consuma prea mult de la buget. Dacă Parlamentul consumă (și consumă, nimic de zis, 100 mii lei lunar pentru fiecare domn parlamentar), atunci de Ministerul Agriculturii și Alimentației ce să mai zicem (întregul său aparat papă fonduri cu care s-ar putea cumpăra circa 200 mii tone cereale).

E. MIHAESCU

Cum a fost ajutat domnul Cumpănici să falimenteze în anul-Caragiale

Pentru că tot ne aflăm în anul Caragiale putem afirma că în România post-ceausistă privatizarea este sublimă, dar linseste (aproape) cu desăvîrsire. Spunem „aproape”, întrucît unii, putini la număr, au reuşit să străbată pînă la capăt drumul atît de sinuos al privatizării. Alţii s-au împotmolit la jumătate, renunţînd sau falimentînd.

Dl Dumitru Cumpănici, locotenent-colonel (r) şi-a înregistrat un S.R.L. avînd ca obiect de activitate transportul de mărfuri şi persoane. Societatea începuse să aducă profit cînd, în luna mai 1991, datorită unui conflict personal cu dl Vasile Tănase, funcţionar la Administraţia Financiară a sectorului 6, şi-a încetat activitatea. Motivul: „asa-zise ilegalităţi financiar-contabile „descoperite” în urma unui control de speciali-

tate. Patronului i s-a aplicat o amendă de 100.000 lei. Măsura îi pare dlui Dumitru Cumpănici abuzivă pentru că nu au fost respectate dispoziţiile Legii nr. 12/1991 privind profitul impozabil.

Din acest moment au început tergiversările, amînările, drumurile făcute fără nici un rost. Dl Cumpănici s-a adresat Ministerului Economiei şi Finanţelor: de aici, a fost trimis la Administraţia Financiară a Municipiului Bucureşti unde, în mod suspect, scrisoarea sa, expediată iniţial ministerului sus pomenit, n-a mai ajuns. Cei de la Administraţia Financiară şi-au declinat astfel competenţa, motivînd că nu au ce anume analiza.

Au urmat numeroase contestaţii adresate M.E.F. Administraţiei Financiare municipale şi

de sector. Toate au fost însă respinse. Deşi M.E.F. a recunoscut iustetea unor puncte de vedere formulate de petent, situaţia a rămas, practic, neschimbată. În semn de protest dl Dumitru Cumpănici a intrat în greva foamei pe data de 7 februarie a.c. în holul M.E.F. A doua zi, 8 februarie, dl ministru Danielescu, zăbindu-l pe dl Cumpănici i-a solicitat acte doveditoare în sprijinul afirmaţiilor şi cererilor sale, însărcinînd cu rezolvarea pe doi dintre consilierii ministeriali. După cîteva ore, cei doi au revenit cerîndu-i pe un ton nepoliticos dlui Cumpănici să evacueze holul ministerului. Pentru convingere, a fost folosit un poliţist din garda afectată M.E.F. Ca argument suprem consilierii au invocat Ordinul nr. 21 al ministrului economiei şi finan-

telor privind impozitarea profitului obţinut în activităţi de transport. Trecînd peste faptul că acest ordin dezavantajează iniţiativa particulară, domnii consilieri ar fi trebuit să ştie că el este neconstituţional, încalcînd următoarele articole din Constituţie: 1. art. 53, alin. 2 („Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure o aezare justă a sarcinilor fiscale”); 2. art. 138, alin. 1 („Impozitele, taxele şi orice alte venituri ale bugetului de stat şi ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”); 3. art. 150 alin. 1 („Legile şi toate celelalte acte normative rămîn în vigoare în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituţii”). Ultimele două articole citate sînt în afara legii Ordinul nr. 21 al ministrului economiei şi finanţelor, asa în-

ci invocarea şi aplicarea sa dovedesc incompetenţă şi rea credinţă.

Mai tragic este însă faptul că datorită acestui abuz avînd ca autori reprezentanţi ai administraţiei dl Dumitru Cumpănici a pierdut suma de 3.700.000 lei. Societatea sa a ajuns în pragul falimentului. „M-am convins pe propria-mi piele — ne-a declarat dl Cumpănici — că în România nu există încă democraţie economică. Nu este un secret pentru nimeni că au reuşit în afaceri în special foştii securişti şi activişti P.C.R., în timp ce întreprinzătorii cinstiţi, curajoşi au fost şi sînt obstrucţionaţi de structurile comuniste. Mă întreb cine îmi plăteşte mie pagubele?”. Chiar asa, cine plăteşte?

LUCIAN TUDORANCEA ■

Prima fabrică particulară de medicamente

PLANTE DE BINE PENTRU OAMENI DE BINE

„De pornit, am pornit la drum cu 180 000 lei. Bineînţeles, numai cu ei n-am fi realizat nimic. Situaţia actuală o datorăm unui brevet personal pentru a cărui punere în practică m-am luptat ani în şir fără nici un rezultat”.

După părerea multora, a te încumeta să creezi o firmă bazată pe activitate de producţie este un act de mare curaj. Dar dacă această producţie se situează în domeniul farmaceutic, asta seamănă mai degrabă a nebunie. De ce?

„Pentru că, îmi spune dl. Ştefan Manea, patronul firmei HOFIGAL, nu numai la noi, ci în întreaga lume, domeniul este dominat de o adevărată mafie, reprezentată, pe de o parte, de dificultăţile obiective de a te încadra într-o asemenea activitate, iar pe de altă, de concu-

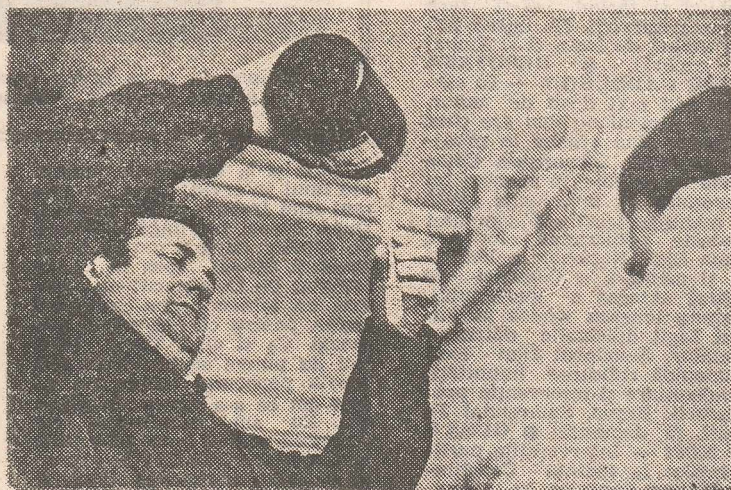
renţa acerbă. Dacă adăugăm şi „facilităţile” oferite întreprinzătorului român dornic să demareze o activitate productivă şi neîncrederea generală, aveţi imaginea rozului perfect ce m-a înconjurat din prima clipă”.

— Şi totuşi, pentru HOFIGAL — ale cărei preocupări sînt prezentate din chiar numele firmei, deci produse homeopate, fitoterapice şi galenice — rozul începe să prindă, cu adevărat, contur. Mai exact, vreau să spun că primele rezultate sînt mai mult decît încurajatoare pentru temerarul patron. Demarată în nişte barăci părăsite de cîteva zeci de ani, dintr-o fostă organizare de şantier, activitatea Hofigal-ului se desfăşoară astăzi în două hale de producţie (fostele barăci, curăţate şi amenajate) în care, una după alta, şi-au făcut apariţia o instalaţie de extracţie, concentrare şi uscare, un uscător de mare capacitate, mori pentru plante, pergolatoare (pentru extracţia principiilor active din plante), maşini de tabletat,

drajoare.

Este vorba de o tehnologie nouă de fabricare a anghiolului. Acest medicament se produce de peste 25 de ani. Planta, anghinarea, este un adevărat laborator conţinînd numeroase principii active, fapt pentru care sînt ţări în lume — ca Franţa, Italia, America — ce subvenţionează cultura anghinării pentru a putea asigura astfel necesarul de medicamente, solicitate de peste 80% din populaţie. Numai că toţi, fără excepţie, prepară anghiolul din planta uscată. Noutatea pe care am adus-o este prepararea anghiolului din planta verde, lucru benefic atît pentru consumator cît şi pentru producător.

Pentru consumator, voi spune numai că în clasicile picături preparate însă din planta verde, principiul activ este dublu faţă de picăturile preparate din planta uscată. De asemenea, prin prezentarea produsului şi sub formă de tabletă, în care noi am reuşit să fixăm

săruri de magneziu organice, gama de utilizare a acestuia s-a lărgit foarte mult, putînd fi utilizat cu mult succes în spasmofiliile datorate lipsei de magneziu, afecţiuni foarte frecvente. În sfîrşit, deloc de neglijat, stabilitatea produsului este deosebit de mare, testele de pînă acum — timp de doi ani — asigurîndu-ne că vom putea prelunge termenul de valabilitate peste această durată.

În ceea ce ne priveşte, ca producători, această nouă tehnologie ne-a asigurat un profit substanţial, care ne-a permis dezvoltarea de care vorbeam. Cum e posibil acest lucru? Simplu. Prin uscarea plantei rezultă o serie de produse balast pentru a căror eliminare trebuie folosită o cantitate apreciabilă de reactivi, care devin inutili în cazul prelucrării plantei verzi. Economia realizată astfel e remarcabilă, nemaiavînd de calitatea produsului.

Domnul Manea spune că dacă ar fi nevoit să o ia de la capăt nu ştie dacă s-ar mai încumeta. Pentru că nu e sigur că ar avea încă o dată norocul de a întîlni oameni minunaţi cu care a colaborat şi colaborează. Iar fără ei... Hăţîşul birocratic la care este supus un om dornic să realizeze ceva pe cont propriu este foarte greu de trecut, chiar şi atunci cînd, ca acest inginer chimist, specialist în produse farmaceutice, pleci la drum cu o idee de milioane. Şi nu una teoretică, ci una brevetată.

„Ceea ce m-a salvat, ceea ce cred că ne va salva pe toţi, este

tocmai existenţa acelor oameni care au înţeles că privatizarea este singura cale şi că a nu putea realiza tu acest lucru, acum, nu implică, obligatoriu, şi blocarea celui de alături. Multe din lucrările noastre le realizăm în colaborare cu colective din Institutul de cercetări chimico-farmaceutice, cu Institutul pentru controlul medicamentului cu care lucrăm în condiţii excelente.

HOFIGAL-ul e pe cale de a deveni un nume. În curînd, anghiolul va fi produs, pentru prima oară în ţară, şi sub formă de supozitoare, în circa o lună, bolnavii cu neuropatii diabetice vor găsi în farmaciile noul produs NEUROMION, al colectivului secţiei diabet de la Spitalul Cantacuzino, iar o dată cu obţinerea autorizaţiei de fabricare, Adenostop-ul va fi fabricat aici şi nu vîndut ca semifaricat Biofarm-ului. Despre preocupările în domeniul cosmetic, altă dată, cînd sperăm că va prezentăm pe larg cîteva din produsele firmei, printre care, de mare interes, este loţiunea împotriva căderii părului şi pentru regenerarea acestuia, aflată încă în testări clinice.

O ştire, numai, de ultimă oră. Anul viitor, Hofigal va produce primele o sută cincizeci de tone de zahăr din nap. În ce constă „bomba” acestei ştiri, veţi afla în unul din numerele noastre viitoare.

ROXANA PAICU
MANOLESCU ■

RANK XEROX

REPREZENTANȚA PENTRU ROMANIA
Bucuresti 1, 70749, Str. G-ral Berthelot 27,
Tel.: 12 00 53, Fax: 12 00 54

Ora întîlnirii cu RANK XEROX

— În aceasta vesnică luptă care este lumea afacerilor, avem cu toţii nevoie de un partener puternic.

— Iată de ce trebuie ca RANK XEROX să fie alături de dumneavoastră!

— Maşina de scris, copiatorul, fax-ul, totul trebuie să poarte marca RANK XEROX, pentru că aceasta-marcă nu înseamnă doar calitate, eficienţa şi productivitate ci şi o excelentă reţea de servicii ce va face ca aparatura dumneavoastră să fie menţinută permanent într-o stare excepţională şi să beneficieze de accesoriu de calitate.

RANK XEROX, o organizaţie mondială ce acopera astăzi şi România:

Distribuitori autorizaţi RANK XEROX:

ALFASOFT srl
Zalău
Tel.: 996 / 15 881

APEL srl
Arad
Tel.: 996 / 15 231

AREXIM srl
Bucuresti
Tel.: 14 98 34

ADYLUS srl
Bucuresti
Tel.: 12 95 77

COMPIEST ANVICO srl
Tirgu Mures
Tel.: 954 / 16 644

COMSER srl
Hunedoara
Tel.: 957 / 12 538 - 132

COMSERVICE Co.
Bacau
Tel.: 931 / 46 642

ESTICO srl
Brasov
Tel.: 921 / 19 052

FIBA IMPEX srl
Ploiesti
Tel.: 971 / 24 717

FIBA (NORD) srl
Suceava
Tel.: 987 / 26 996

METRONOM
Piatra Neamt
Tel.: 936 / 14 570

METPRIBOR
Chisinau
Tel.: prefix / 47 15 24

ROM TEAM SOLUTIONS srl
Bucuresti
Tel.: 13 43 73

TOP EDGE ENGINEERING srl
Craiova
Tel.: 941 / 63 193

UNIVERSAL L.P. srl
Iasi
Tel.: 981 / 42 110 - 1209

Publicitate

Avantajul de a fi hot

În orașul Roșiori de Vede, str. Mădanului, nr. 2, domiciliază Busuioac Petre. Până în luna martie 1990, cînd a fost arestat, primea un ajutor social mai mic de 1.000 de lei. După arestare a fost condamnat la un an închisoare. La eliberare a primit prin poștă trimisi de Asigurările Sociale Alexandria, suma de peste 17.000 lei.

Văzînd cum stau lucrurile mă întreb cum o fi calculat funcționarul de la Asigurări Sociale? Mă gîndeam la un calcul simplu. O mie de lei pe lună ori douăsprezece luni ar cam face douăsprezece mii lei. Că din-sul nu cunoaște adunarea sau înmulțirea este clar dar nu cunoaște nici prevederile Legii 3/1977 privind căreia, pe timpul detenției, pensia se sus-

pendă. Busuioac Petre este iar la închisoare pentru doi ani. Ce sumă de bani îi va trimite funcționarul de la Asigurările Sociale, de data aceasta, la eliberare? Cu stimă,

IOAN VICTOR,
Str. Înfrățirii 24,
Roșiori de Vede

Ecouri la concursul nostru „Aflați cine este criminalul”

Domnule Marcu Romulus,
Am primit cele două
scrisori ale dv., care

Dacă ați epulzat toate posibilitățile pe care le cunoașteți, în încercarea dv. de a vă rezolva problemele, mai există totuși o soluție: să chemați oamenii de la Flacăra

ANUNT

Consiliul de administrație al societății PUBLICITĂȚILE FLĂCĂRA S.A., înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului al Municipiului București, sub nr. J40/5888 01.07.1991, cu un capital social subscris și vărsat de 1.250.000 lei, convoacă adunarea generală a acționarilor, în ziua de 31 martie 1992, ora 9, la sediul său din București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, avînd următoarea ordine de zi:

1. Discutarea și aprobarea bilanțului pe anul 1991, după ascultarea raportului administratorilor și cenzorilor;
2. Aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 1992;
3. Aprobarea majorării capitalului social;
4. Aprobarea numărului total de posturi și a limitelor de salarizare în cadrul societății;
5. Stabilirea indemnizațiilor administratorilor și cenzorilor pentru exercițiul financiar 1992;
6. Aprobarea modificării unor prevederi statutare.

În cazul că, la data de mai sus, adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 2 aprilie 1992, ora 9.

Președintele Consiliului de administrație,
G. ARION

Cîmpina deoarece, în repetate rînduri, un număr mare de călători n-au reușit să-și cumpere bilete.

— înființarea unei cu-

Ajutor umanitar

Mă numesc June Florin, am 18 ani și locuiesc în comuna RAPOLTU-MARE, nr. 100, jud. Hunedoara, cod 2627.

În urma unei boli incurabile am rămas handicapat și nu pot umbla. Trăiesc dintr-o pensie de urmaș foarte mică și mă zbat cu multe necazuri, lipsuri și greutăți. Un om de suflet mi-a predat lecții de dactilografie și visez să-mi deschid aici un mic birou de copiat acte ca să-mi pot câștiga existența, dar nu dispun de banii necesari cu care să-mi cumpăr o mașină de scris portabilă.

Vă rog respectuos să-mi publicați această scrisoare în paginile revistei „Flacăra” prin care fac un apel disperat la oamenii cu inimă bună care îmi vor înțelege situația și pe care îi rog să mă ajute. Fac un apel de suflet și la patronii unor firme particulare care au inimă bună și au posibilitatea să-mi doneze o mașină de scris. Mulțumesc anticipat tuturor celor ce îmi vor înțelege necazul și vor putea să mă ajute cu ceva.

Cu stimă,

JUNE FLORIN

tii-postale și-a unul stand de difuzare a presei în autogara din localitate. (Elena Grecescu)

POȘTA REDACȚIEI

GHEORGHE BOASA — Bistret, com. Devesel, jud. Mchedinți: În incidența legii privind drepturile veteranilor de război nu intră cazul prezentat de dumneavoastră. Încă nu există o reglementare în acest sens.

IOAN BALĂȘAN — Simeria, str. Fabricii, nr. 4, jud. Hunedoara: Așteptăm pentru dvs. răspuns din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

TEODORU CRISTI — Galați, str. Cpt. Cristea Nicolae, nr. 158: În situația dvs. ajutorul poate veni doar din partea Secretariatului de Stat pentru handicapați căruia i-am expedit scrisoarea pe care ne-ați trimis-o.

VIORICA BOIANCIU — Vinju Mare, jud. Mehedinți: Ne bucură sincer interesul dvs. cu privire la protagoniștii serialului „Dallas”. Amănuntele de care am dispus au fost epuizate și pînă la proximitatea serialului aflat în pregătire, trebuie să vă consolați așteptînd. Nu detinem adresele respectivilor actori.

ALICE DIACONU — Vaslui: Vom încerca să răspundem rugămintii întregii clase în numele căreia nu te-ai adresat. Cît privește subiectele viitoarelor seriale din revistă, ne rezervăm plăcerea de a face surprize cît mai plăcute tuturor cititorilor consecvenți. Așadar, rămîneți „pe recepție”!

ELENA GRECESCU

CURIER JURIDIC

MIHAI DRAGU, com. Cilieni, jud. Olt:

a) Semnînd o chitanță, dv. nu ați încheiat un contract de vânzare-cumpărare, care să vă acorde dreptul de proprietate al casei.

b) Chitanța constituie un antecontract de vânzare-cumpărare pe baza căreia trebuia întocmit, la notariat, contractul propriu-zis, care să vă acorde dreptul de proprietate.

c) Intrucît, între timp, instanța a dispus rezoluțiunea antecontractului, încheiat pentru o parte din imobil, rezultă că dv. veți putea încheia un contract de vânzare-cumpărare, numai pentru restul imobilului neafectat de această decizie judecătorească.

d) Pînă la data încheierii la notariat a acestui contract, dv. nu puteți locui în imobil, decît cu acceptul proprietarului.

IONEL MOCANU, com. Boldu, jud. Buzău: a) Dv. v-ați grăbit puțin, asumîndu-vă riscul de-a plăti prețul grajdului, înainte de întocmirea actelor pentru dobîndirea dreptului de proprietate asupra acestuia.

b) Comisia de lichidare ar fi trebuit să vă remită procesul verbal al licitației, contractul de vânzare-cumpărare și factura corespunzătoare.

c) Potrivit art. 27, alin. 1 al Legii nr. 18/1991, comisia de lichidare avea obligația să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la daunele produse grajdului, luînd măsuri de recuperare a pagubei.

d) Conform art. 28 al aceleiași legi, grajdul, terenul de sub acesta, cît și cel necesar utilizării sale normale, devine proprietatea membrilor asociațiilor de tip privat.

e) Dacă nu s-au constituit asemenea asociații, acestea se vînd prin licitație publică persoanelor fizice sau juridice interesate.

VICTOR COZMA, Roman, jud. Neamț: a) Demolarea casei dv. s-a făcut în baza unui proces verbal constatator. La semnarea sa, trebuia să cereți înscrierea tuturor bunurilor demolate pentru o corectă evaluare a acestora.

b) Deși v-a fost evaluată la 41.642 lei, ați primit pentru casă numai 29.662 lei, diferența urmînd a o solicita de la fosta IGCL Roman.

c) Intrucît aceasta nu plătește de bunăvoie, acționați-o în judecată și cu hotărîrea judecătorească, solicitați executarea silită.

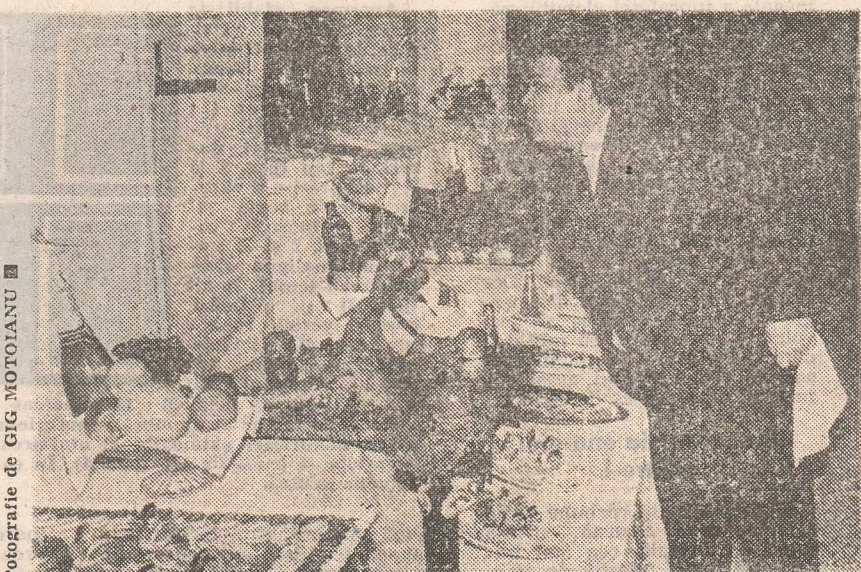
d) Atenție însă ca, între data demolării și cea a acționării în justiție, să nu fie un interval mai mare de 3 ani, în afara căruia pretențiile dv. bănești se prescriu.

CORNELIU OLTEANU

ne-au făcut plăcere, deoarece vă numărați printre cei care citesc revista noastră și chiar participați la concursurile noastre. Vă răspundem însă cu mult regret că răspunsul dv. a fost incomplet. Într-adevăr, Micheie este criminalul, dar dv. nu ați argumentat acest lucru, fapt pentru care nu vă numărați printre premianți. Poate altădată

Stimate domn VLĂDUȚESCU FLORIN, în primul rînd FLĂCĂRA nu este ziar, ci revistă. Dar acest aspect nu contează în cazul de față. Noi am primit toate scrisorile dumneavoastră, inclusiv cea care conținea taloanele pentru concursul nostru. Dvs. ați indicat bine criminalul dar vi se cereau și argumentele care îl indicau pe acesta. Aici ați avut punctul slab, motiv pentru care nu ați intrat în urna tragerii la sorți.

Pentru a vă mai înducei amarul, vă spunem că în situația dvs. mai sînt încă 65 de participanți. Poate la următorul concurs o să aveți o intuiție mai bună și noroc mai mult. În rest, să auzim numai de bine.

La parterul Ministerului Finanțelor, o expoziție culinară organizată de VENUS SRL ne lasă amintirea unui paradis pe care l-am dori accesibil fiecăruia.

Fotografie de GIG MOTOIANU

Participați la rubrica

Idei în licitație

Capitala așteaptă statuia lui Iuliu Maniu!

După revoluție, am coborît de pe scări statuia lui Lenin și pe cea a lui Petru Groza. S-au mai efectuat asemenea expurgări necesare și cu alte simboluri ale bolșevismului. Comuniștii s-au dovedit și mai categorici. Ei au demolat și au dat la topit zeci de monumente închinete unor personalități ale istoriei naționale. Nu cred că există, în Europa, o capitală mai săracă în simboluri de piatră și bronz

decît este la ora actuală Bucureștiul. Ce înaintași de seamă vor fi urcați pe soclurile de marmură? Ei bine, dacă trebuie să ne exprimăm opțiunile, atunci primul nostru gînd se îndreaptă spre Iuliu Maniu.

Acest bărbat între bărbăți, om de o desăvîrșită puritate morală, adversar al minciunii și corupției și singurul care a înfruntat cu un curaj legendar toate formele de dictatură, sfîrșindu-și

zilele în beznă temniței comuniste — acest om simbolizează în cel mai înalt grad idealurile de libertate, adevăr, civilizație ale României acestui veac.

Eu locuiesc în comuna Pericei, peste deal de satul lui Iuliu Maniu. Acolo, la Bădăcin, în fața casei părintești, a fost instalat un mic bust închinat marelui patriot. Doar atît merită memoria acestui luptător? E rușinos, e trist. Iuliu

Maniu ar trebui să aibă o uriașă statuie într-una din pietele centrale ale Capitalei. Poate chiar în Piața Romană sau în Piața Revoluției. Să lăsăm la o parte ambițiile și vanitățile de partid și să privim istoria așa cum a fost ea cu adevărat.

MARIA MAIOR
Com. Pericei, jud. Sălaj

SENZAȚIONAL

Un dușman invizibil vă amenință sănătatea. Profesorul dr. ing. Dan Alexandru vă ajută să-l descoperiți și să-l neutralizați. Complectați și expediați pe adresa redacției talonul din josul paginii.

AB OVO!

Apărarea de efectele nocive ale radiațiilor terestre asupra organismului uman constituie prima dintre strategiile ecosinergeticii. Despre ele (despre... cum le-a influențat marele Brâncuși sau despre „isprăvile” Cavalerului de Pohl) vom relua convorbirea mai pe larg la această rubrică. (Cele câteva elemente pe care le-am prezentat în devans în numărul trecut au fost necesare tocmai pentru a putea începe un dialog practic cu dumneavoastră.) Vom discuta apoi despre problema alimentației, a medicamentelor, a tratamentelor de tot felul, inclusiv despre biotratamente (așa zisele tratamente bioenergetice), în ce condiții își face efectul și, în sfârșit, despre esența biometodelor proprii ecosinergeticii. Pentru a înțelege însă bine că toate sînt legate de toate, că nimic nu trebuie absolutizat în activitățile noastre legate de viața pentru păstrarea sănătății sau pentru refacerea ei și, plecînd de aici, să găsim întotdeauna căi din cele mai adecvate, nu avem de ales. Trebuie să începem cu... începutul („ab ovo” — de la ou). Oricît de succint (pentru a nu abuza de răbdarea dumneavoastră), va trebui să amintim despre mecanismul vieții pentru a putea înțelege acel criteriu fundamental al ecosinergeticii, denumit **sarcină energetică** fără de care urmărirea în continuare a problemății ar fi practic exclusă.

Pămîntul, apa și aerul, alături de foc, erau considerate de către antici ca fiind la baza vieții. De fapt ele nu sînt altceva decît componentele terestre ale mediului în care se desfășoară viața, sub multiplele ei forme, alături de cea cosmică, **soarele** (focul originar). Deasupra **soluului** (partea superioară a învelișului imobil, exterior, al Pămîntului, denumit **litosferă**, în cadrul căreia se desfășoară fenomenele biologice), sînt prezente straturile mobile lichide (apa mării, oceanelor, lacurilor, rîurilor) și atmosfera (cu stra-

tul ei superior de ozon, protector al vieții ca urmare a capacității de reținere a radiațiilor solare ultraviolete, nocive). Fără a mai face un istoric al evoluției lor, le fotografăm așa cum sînt ele azi, cu compoziția chimică și cu aspectul fizic specifice, favorabile dezvoltării și întreținerii vieții.

Dar soarele ?

Singură componentă extraterestră a mediului înconjurător, soarele, reprezintă principala sursă energetică al Terrei. Fără soare, nu numai că n-ar exista viața dar n-ar exista în general mișcare. Ciclu apei în natură (evaporatii, nori, ploaie, apoi formarea rîurilor, cu întregul proces de eroziune și transport, acționînd asupra reliefului dar și asupra calității apelor ca urmare a unor substanțe minerale dizolvate sau antrenate în procesul curgerii), n-ar fi posibil fără efectele căldurii solare. Căldură pe care apoi omul o folosește fie direct, fie prin intermediul căderilor de apă, fie ca energie eoliană (cauzată de mișcarea ascensională a aerului ca urmare a încălzirii inegale a suprafeței globului pămîntesc), fie ca energie a valurilor (la rîndul lor create de vînt) etc. Fără să cunoaștem nici azi exact istoria formării globului terestru, fără îndoială că și în domeniul energiilor de natură telurică (cutremure, vulcani activi, energia geotermală, etc.), cîndva, soarele a avut un rol determinant.

Am lăsat la urmă energiile de natură fosilă (cărbunele, petrolul), în formarea cărora soarele a avut un rol uriaș. Dar existența acestor surse de energie presupune apariția și dezvoltarea anterioară, cu miliarde de ani înainte, a vieții, în care soarele și-a exercitat acest rol, în uimitorul proces denumit...

Bioconversia energiei solare I

Zăcămintele de cărbune și de hidrocarburi, această uriașă sursă de energie, cea mai importantă (încă) folosită de omenire, acumulată sub scoarța terestră, sînt rezultatul unui proces constînd în fosilizarea organismelor vegetale și animale după moartea lor, proces ce presupune apariția **anterioară** a vieții, a aceluia mediu al materiei, aflat în con-

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (V)

ECOSINERGETICA

Poziția patului după Averman

Averman stabilește următoarele cazuri tipice de boli: obseala la trezirea din somn, dezechilibrul, irascibilitate sporită (poz. 1); așteptări psihice, aluzii, dureri de cap (poz. 1 și 2); tulburări ale văzului, astenție, boala Basedow (poz. 2); infarct (poz. 2 și 3); afecțiuni maligne (imbolnăviri lente) la gât (poz. 3); plămîni stomaș, vezică biliară (poz. 3 și 4); imbolnăviri la rinichi, arterii, afecțiuni ale sistemului urinar (poz. 3); la pancreas (poz. 4); imbolnăviri ale sistemului motor al membrilor inferioare (genunchi, tălpi), ale vaselor, modificări patologice și umflarea acestora, afecțiuni ale picioarelor și paralizia lor (poz. 5). În cazul poziției 6, patul se află în zona neutră.

tinuă mișcare, caracterizat prin capacitatea de **autoconservare** și **reproducere**. În acest proces, singurele viețuitoare producătoare de materie organică, de hrană pentru celelalte viețuitoare, sînt **plantele**, în nu mai puțin uimitorul proces de fotosinteză, de **bioconversie** a energiei (soarelui), prin care ele realizează adevărate transmutații de elemente chimice.

Oxygenul nostru cel de toate zilele !

Prin activitatea lor, utilizînd energia luminii solare, plantele introduc carbonul din bioxidul de carbon (CO₂) în circuitul materiei vii și eliberează oxygen, asigurînd atmosferei proporția naturală de gaze respirabile, așa cum se găsește ea azi. Trei stejari, de exemplu, asigură producția de oxygen necesară unui om în decursul vieții. Pe de altă parte, se zice că o cantitate de cărbune sau de lemn, folosite în procesele de ardere, consumă tot atât oxygen cît a fabricat planta din care provine în timpul vieții sale active. Arzînd combustibili fosili nu facem deci altceva decît să consumăm din rezervele de oxygen pe care plantele din care provin s-au străduit miliarde de ani să le agonisească. Iar dacă omenirea va continua tot așa (avînd în vedere că principalii furnizori de oxygen sînt azi pădurile cu verde continuu din zonele calde și planctonul marin, intens supuse unor procese de defrișare, respectiv de po-

luare), vom începe în scurtă vreme să... respirăm mai puțin. Și acum, câteva cuvinte despre...

Consumatorii... veseli !

Plantele stau la baza întregii vieți. Nu numai că-și fabrică singure hrana (viețuitoare autotrofe) dar sînt singurele producătoare de hrană pentru heterotrofe (organisme care nu-și pot fabrica singure hrana și o iau de-a gata din natură). Plantele, care, ca orice viețuitoare, sînt primejdia (s-a dovedit asta), nu strigă desigur... ură ! atunci cînd ierbivorele se apropie de ele pentru a le mânca, dar n-au încoțor. Existența ierbivorelor presupune deci asigurarea hranei de natură vegetală, a carnivorelor, existența ierbivorelor, omul se hrănește atît cu vegetale cît și cu... **derivatele** lor animale. Nici o specie de animal nu se hrănește cu substanțe minerale, nu mîncîcă, pentru a subzista, pămînt sau pietre. Derulînd invers, fără plante n-ar exista ierbivore, fără ierbivore n-ar exista carnivore, omul... ce să mai vorbim, într-un cuvînt, n-ar exista viață.

După aceste noțiuni, cu totul sumare, despre viață și formele ei, avem îndeplinite un minimum de condiții pentru a înțelege criteriul fundamental al ecosinergeticii, definit prin noțiunea de **SARCINĂ ENERGETICĂ !**

Prof. univ. dr. ing. DAN ALEXANDRU

68. Moga Gizella, 46 ani, Tîrgu Mureș. Poziția 2 în care se află patul dumneavoastră v-a stimulat tulburări funcționale nervoase, cardiovasculare și temporare ale auzului. Indicele de sănătate este de 67 la sută. Încercați mutarea lui cu circa 50 cm lateral într-o parte sau alta și observați cum vă simțiți.

69. Dumitrescu Mihail, 71 ani, București, 45 la sută sănătate și 3 poziția patului. Evident că trebuie să-l mutați intruc- aveți deja probleme la organele din cavitatea toracică și abdominală, la sistemul endocrin (tiroidă) și la sistemul osos.

70. Petrescu Alexandru Dan, 84 ani, București. Starea generală a sănătății 64 la sută și poziția patului 5, predispunînd la deficiențe în zona inferioară a cavității abdominale (afecțiuni intestinale) și la circulația periferică la nivelul membrilor inferioare. Operați mutarea.

71. Popa Nicolae, 27 ani, Lădești Vilcea. După 10 ani de dormit cu patul așezat în poziția 3, starea sănătății dumneavoastră (de numai 65 la sută) este explicabilă. Probabil aveți în principal afecțiuni respiratorii și disfuncții ale pancreasului.

72. Tudoran Aurelia, 43 ani, Fieni, Dimbovița. Starea generală a sănătății 66 la sută și poziția patului 4. Probleme posibile în special pe sistemul digestiv și genital.

73. Băluțescu Liviu, 37 ani, Drobeta Turnu Severin. Indicele de sănătate 73 la sută și poziția patului 4. Aveți deja din această cauză probleme în cavitatea abdominală, cu precădere la aparatul digestiv. Căutați un amplasament mai bun pentru patul dumneavoastră.

74. Vartic Virginia, 57 ani, Pitești. 15 ani în poziția 3+7 (v. numărul din 19 februarie al revistei) v-au afectat desigur unele organe. Examinați atent aparatul respirator și sistemul limfatic. Indicele de sănătate, 52 la sută.

75. Bran Horea, 27 ani, Alba-Iulia. 90 la sută indicele de sănătate și poziția 6 de amplasare a patului atrag după sine felicitări și sfatul de a nu face aranjamente interioare care să strice această poziție favorabilă sănătății dumneavoastră.

76. Niculache Gheorghe, 60 ani, București. O poziție a locului de odihnă (poz. 1-2) specializată în dereglări nervoase, în principal sesizate dimineața la scularea din somn (oboseală, amețeli, dureri de cap sau irascibilitate sporită). Încercați deplasarea patului, dacă se poate, puțin oblic (cca 50 cm în direcția picioarelor și cca 50 cm. lateral) și observați diferența. Există și varianta de a vă culca un timp cu capul la celălalt capăt al patului. Indicele de sănătate 65 la sută.

ECOSINERGETICA ÎN SPRIJINUL SĂNĂTĂȚII DUMNEAVOASTRĂ

TALON DE PARTICIPARE

Numele și prenumele (cu majuscule)
Data nașterii Sexul
Localitatea unde domiciliază
Boala de care suferă
De cît timp (ani) patul în care dormiți se află în același loc

Semnătura sau amprentă
Talonul se va trimite prin poștă pe adresa redacției, cu mențiunea : „Pentru rubrica ECOSINERGETICA”.

Talonul se completează strict de către persoana interesată. Rugăm scrieți numele și prenumele cu majuscule. În cazul în care persoana, din diferite motive, nu poate completa singură talonul, toate datele se vor bate la mașina de scris, iar în loc de semnătură se va aplica amprenta degetului mare (drept, pentru bărbați, și stîng, pentru femei) prin înmuierea prealabilă într-o tușieră sau prin ungerea acestuia cu cerneală.

OMUL CARE-ȚI IA DUREREA CU MÎNA

● 77. Chirilă Ioan, 40 ani, Alba-Iulia. Indicele de sănătate, 78 la sută, bun, dar poate fi și mai bun în condițiile în care patul dumneavoastră este situat în poziția 6. Pot interveni aici și stări de oboseală rezultate din activitățile curente. Oricum, patul lăsați-l acolo unde este acum, chiar dacă după 15 ani v-ați plictisit cumva de acest aranjament.

● 78. Ambrus Ecaterina, 61 ani, Brașov. Simptomele pe care le acuzați, vin parțial de la poziția patului (1 + 7). Aveți probleme cu sistemul nervos și cu circulația sangvină craniană, la care probabil se adaugă și un foarte accentuat deficit de magneziu în organism. În special radiația magnetică reclamă schimbarea poziției patului. Bine că dormiți în această poziție de numai 4 ani. Urmăriți cu atenție numerele viitoare ale rubricii. Indicele de sănătate este de 57 la sută.

● 79. Rant Maria, 35 ani, Sibiu. Poziția 4 a locului de odihnă și durată petrecută în această poziție (poz. 4), v-au creat probabil deja probleme la aparatul digestiv, colon, zona lombară a coloanei vertebrale și la alte organe din cavitatea ale rubricii. Indicele de sănătate este de 68 la sută. Vă recomandăm să mutați poziția patului.

ÎN ATENȚIA CORESPONDENȚILOR NOSTRI

1. Cititorii care doresc să li se trimită rezultatele prin poștă sint rugați să expedieze, odată cu talonul, un plic timbrat complet cu adresa exactă pentru răspuns. (Simpla includere a unui timbru în plic nu este suficientă). În asemenea cazuri expedierea materialului va fi anunțată în coloanele rubricii, la numărul de înregistrare corespunzător.

2. Repetăm că semnificația indicelui de sănătate am explicat-o la poșta rubricii, în numărul 3 (din 26 februarie) al revistei și că acest sistem de evaluare este orientativ, numai medicul, în baza unor investigații corespunzătoare, putând decide asupra stării reale a sănătății dumneavoastră.

● 80. Culache Boris, 83 ani, Urziceni. Sistemul nervos și circulația craniană sint efecte probabile ale poziției patului dumneavoastră (poz. 1-2). (V. și cele spuse la nr. 76). Indicele de sănătate 65 la sută.

● 81. Tălmăci Silvia, 34 ani, Codlea-Brașov. Patul dumneavoastră este amplasat într-adevăr într-o poziție nefavorabilă (poz. 3) dar cauza stărilor dumneavoastră scăzute (numai 55 la sută) nu provine în principal de aici (unde dormiți de numai 10 luni). Probabil că aveți efecte din aparatul digestiv (vezicula biliară și ficat) și la aparatul genital, dar ați „venit” cu ele din altă parte. Oricum, mutați-vă poziția locului de odihnă.

● 82. Barac Marioara, 31 ani, Mizil. 65 la sută indicele de sănătate poate fi explicat prin poziția foarte nefavorabilă a patului (poz. 4 + 7) în care dormiți deja de 7 ani; deficiențe pe circuitul digestiv și renal sint posibile. Probabil aveți și carentă de vitamina B₁₂. Luați măsuri, inclusiv de mutare a patului în care dormiți, apoi verificați dacă mai persistă senzația de frig.

● 83. Valsan Marcel, 46 ani, Buzău. Vă felicităm, 86 la sută sănătate și poziția 6 a patului în care dormiți de 9 ani sint argumente în favoarea păstrării actualului amplasament al locului de odihnă.

● 84. Drăghici Zaharia Cristina, 40 ani, Cujmir-Mehedinți. Nu ne-am ocupat încă în cadrul rubricii de problema determinării poziției celei mai favorabile. Urmăriți în continuare cele ce se vor scrie în numerele următoare. Poziția patului 3 iar indicele de sănătate 65 la sută. În afară de tiroidă (și paratiroidă), aveți probleme de asemenea la esofag și trahee. Vă recomandăm schimbarea poziției patului.

● 85. Matcovschi Lucrăția, Icăduți. Vi s-au trimis dafele prin poștă. Pentru orice revenire vă rugăm menționați numărul de înregistrare (85), pentru asigurarea continuității.

Mă gândesc la toți bolnavii planetei Pământ acum, cind pașii mă poartă spre adresa pe care am primit-o, știind că ne înregistram mulți în această numeroasă oaste. Mă rog, dar asta-i o altă poveste. Am aflat, printre-un lanț de cunoștințe și telefoane, că a mai apărut un terapeut minune în București și am considerat că e cazul, spre binele tuturor să lămurim lucrurile. Poate o fi adevărat? Te pomenești că pleacă din România salvarea universală! Ce bogății am fi cu toții! Ajung în Cringăși, unde n-am mai fost din zilele Revoluției cind foloseam acest drum pentru a ajunge la serviciu.

Pe B-dul Constructorilor, la parterul blocului cu pricina, sun la primul apartament și întreb de cabinetul domnului Hristenco. Mi se spune că doctorul poate fi găsit la etajul I. Sint introdusă în apartament. Sufrageria, transformată în sală de așteptare, este goală. Să spun drept, mă așteptam să fie plină de lume. După cîteva momente apare domnul Hristenco, însoțind o pacientă. Imi vine deci rîndul și explic motivul prezenței mele.

— Sinteți doctor, domnule Hristenco?

— Nu, nu sint.

— Atunci ce sinteți?

— Am terminat în anul 1974 Facultatea de electrotehnică la zi. Actualmente, în afară de meseria mea, practic tehnica radiantă, mai preciz tratamente pe baza metodei americane de tratament cu bioenergie. Nu este nimic empiric, este o știință care a fost redescoperită la jumătatea secolului trecut de către doctorul Usui, din Japonia, care a creat acolo o școală. Această tehnică a ajuns să fie cunoscută de dr. Barbara Ray, din S.U.A., dr. în filozofie, profesoară de latină. În 1980 ea a înființat un institut care se ocupa cu dezvoltarea și studiul tehnicii radiante cuprinzînd șapte nivele de pregătire. Cei care au nivelul trei B sint profesori sau masters. Ei au capacitatea de-a iniția alte persoane ca să transmită această energie transcendentă. Noi avem acces la sursa de energie care sustine tot ceea ce există pe Pământ.

— Toată lumea deține această energie?

— Doar cei radianți. Noi ne chemăm radianți.

— De unde știți că sinteți un radiant? Cum ați descoperit că sinteți dotat pentru a practica o astfel de tehnică?

— Am fost inițiat. Orice pacient pe care îl tratez simte energia pe care o primește de la mine.

— Eu aș putea fi inițiată?

— Ați putea fi inițiată. Asociația Internațională de Tehnică Radiantă are un instructor pentru România, domnul Brian

Ward, din Canada, și care urmează să vină la noi în țară anul acesta pentru cursuri de gradul întâi și doi. Numărul cursanților este strict limitat și deja locurile sint ocupate.

— Deci n-am nici o șansă să devin radiantă. Revin, totuși, cu o întrebare. Oricine își poate însuși această tehnică?

— Prin acest seminar de gradul unu, orice om poate căpăta deprinderea de a se trata pe el însuși. Condiția pentru această treabă este să aibă o minte deschisă și să accepte lucruri pe care nu le înțelege.

— Vorbiți-mi și despre treapta a doua.

— Treapta a doua se referă

la transmiterea energiei la distanță. Eu am experimentat acest lucru, cu rezultate foarte bune, deși nu am ajuns la treapta a doua... Oficial.

— Cine stabilește dacă sinteți în măsură să treceți într-o altă treaptă?

— Profesorul autorizat.

— Cind a început inițierea dumneavoastră?

— În anul 1990 de către doctorul Alexander din Viena, care a făcut un seminar în București cind a inițiat destul de multă lume. Cei care vor să practice trebuie să facă anumite exerciții în fiecare zi. Eu am reușit să stăpinesc această tehnică după șase luni, experimentînd-o pe membrii familiei, prietenii apropiați. Nu reușeste oricine. În străinătate, pentru aceste inițieri se percep niște taxe destul de mari. La noi în țară ele se fac sub formă de ajutor umanitar. Nici un cursant nu are gradul de profesor. Cam douăzeci dintre ei au, însă, gradul doi. Nu toți practică. În București, practicanți sint vreo șase-șapte.

— Ați putea să-mi spuneți numele celorlalți?

— Ceea ce pot să vă spun este că există un grup al celor care practică tehnica radiantă, grup condus de doamna Magda Bălanescu.

— Ce fel de pacienți aveți și după ce criterii îi primiți?

— În primul rînd, refuz de la bun început anumite boli: boli ereditare, paralizii, cu excepția copiilor, și cancer.

— Deci energia pe care o aveți nu reușește să învingă cancerul, să redreseze organismul.

— În filozofia noastră moartea nu este o boală, nu se tratează. În cancer, noi avem realizări, însă lumea nu le înțelege. De exemplu durerea dis-

nală. Am hotărît ca primele trei să se desfășoare la interval de două zile, într-o săptămână, iar restul, o dată pe săptămână.

— Deci după cele opt sedințe se termină tratamentul, și bolnavii nu mai revin, fiind deja vindecați?

— Opt sedințe este o medie. Foarte mulți se vindecă mai repede. Am avut vindecări și după patru sedințe.

— Ați omis vreo boală din cele pe care le abordați?

— Am abordat foarte multe. Rezultatele cele mai bune le-am obținut în bolile de ochi recente, glaucom și cataractă, în cardiopatie ischemică și în bolile sistemului nervos (anxietate, dureri de cap care nu cedează la alte tratamente).

— Cum procedați, atingeți pacientul?

— Desigur. Nu este nimic spectaculos în tehnica noastră. Ne deosebim total de adepții școlii sovietice, care fac tot felul de mișcări în jurul omului. Noi atingem pacientul. Ceea ce facem noi este știință. Există 12 poziții-standard cu derivațiile lor, corespunzătoare tuturor bolilor. Cunoscîndu-le obținem rezultate foarte bune.

— Domnule Dumitru Hristenco, percepeți o taxă pentru ceea ce faceți?

— Absolut. Taxa depinde de la caz la caz. Am și pacienți pe care-i tratez gratuit.

— Incasarea acestor sume nu contravine preceptelor școlii dv.?

— Atita timp cit un cizmar sau un croitor iau bani pentru munca lor, putem s-o facem și noi. În străinătate taxa este de 50 de dolari pentru o sedință.

— Cam cîți pacienți au trecut prin acest cabinet?

— Cîteva sute. De la prima prezentare a pacientului imi dau scama, punînd mina pe el, cit de receptiv este la tratament și li spun de la început dacă se va face bine sau nu. Li resping pe cei care consider că nu sint receptivi la tratament.

— Uitîndu-vă doar la un pacient ați putea preciza care este starea sănătății sale?

— Dacă aș exersa acest lucru aș putea, dar... nu mă interesează. Tehnica noastră este așa de vastă și oferă posibilități alit de mari incit fiecare își alege ceea ce crede că i se potrivește. Sint unii care cu această tehnică și-au propus să iasă din timp și spațiu. Să realizeze călătorii în viitor sau în trecut. Alții vor să facă levitație.

— De ce ați aderat așa tîrziu la această școală?

— La noi, înainte de Revoluție doar o singură persoană era inițiată, în tehnica radiantă. Apoi a mai fost povestea cu transcendentalii...

— Credeți cu toată convingerea în ceea ce ați afirmat, în binele pe care îl puteți face?

— Desigur. Părerile expuse însă imi aparțin și nu implică școala din care fac parte.

ELENA GRECESCU

Cum puteți
fi vindecat
de:
glaucom,
cataractă,
cardiopatie
ischemică,
boli ale
sistemului
nervos,
anxietate,
dureri de
cap.

pare, boala avansează...

— Deci nu reușiți s-o stopați?

— Nu, pentru că noi nu lucrăm împotriva morții. Moartea, așa cum este ea definită, este cel mai important eveniment al vieții omului după naștere. Omul moare fără dureri, împăcat cu această tranziție. Am tratat boli grave, de pildă, schizofrenia, cu rezultate foarte bune, epilepsia, la fel, cu rezultate foarte bune, leucemia, cu rezultate bune.

— Diagnosticale le puneți dumneavoastră?

— Bolnavii vin cu diagnosticul pus de medic. Eu nu pun diagnostice.

— Urmăriți bolnavul după tratament, îl înregistrați, îi faceți o fișă?

— Nu, nu le iau nici măcar adresa. Poate un număr de telefon. Tratamentul pe care-l fac eu se desfășoară pe parcursul a opt sedințe. În anul 1990 am făcut o testare la Spitalul Militar și medicul cu care am colaborat acolo (nu sint autorizat să-l comunic numele) mi-a spus că în opt sedințe pot să vindec orice boală funcțio-

Istoria unor plante miraculoase

În 1980, într-o zonă mlaștinooasă din județul Bihor, doi tineri medici descoperă o familie de plante cu virtuți terapeutice surprinzătoare în tratamentul bolilor de ficat și ficat, încep de îndată cercetări sistematice ce angajează laboratoare de profil, clinici universitare și chiar institutul pentru controlul de stat al medicamentului. Inventia este brevetată în opt țări și extractul vegetal, este aprobat de Ministerul Sănătății. Așa s-a născut preparatul

Elcohep

medicament fără egal în combaterea afecțiunilor hepato-biliare, cunoscut în întreaga țară dar și de bolnavi din Ungaria, Austria, Germania și Statele Unite ale Americii. El a fost administrat la peste 6 000 per-

soane, dovedindu-și eficacitatea în proporție de 90% în dischinezii biliare, de 70% în hepatite cronice și de 40% în ciroze hepatice. Medicamentul nu are contraindicații, nu declanșează efecte secundare, este perfect tolerabil.

O veste bună

Prin înființarea Societății comerciale „Elcohep” S.R.L., persoanele care doresc o programare o pot obține la telefoanele 991.30031 (între orele 9-21)

și 991.36293 (între orele 16-21) sau în scris la următoarea adresă: Oradea, str. Ady Endre 72 cod. 3700.

CINE SE TEME

În învățământ, între tineri și prăfuiți se duce un război surd.

Tinerii sînt studenți sau dascăli. Atributul lor e mai mult de spirit decît de vîrstă.

Prăfuiții sînt funcționarii, mici și mari, obedienți și ieri și azi, cei care au atîns culmea prestației în ziua în care au intrat la șef cu opinia lor. Că, de ieșit, tot cu părerea șefului ies de acolo, de cînd se știu. Asta îi pune la adăpost, le lasă o viață mai comodă, le ascunde bețugurile de suflet și de intelect sub haina unei false demnități. Care este luată ca bună de oamenii grăbiți, delicați sau, mă rog, purtători și ei pe aleile vieții ai unui interes personal pe care îl țin ascuns.

În războiul acesta surd — n-azi tunuri și petarde, sînt doar șoapte și ștampile, prefăcătorie zimbitoare, poltronerie cu glazură — în acest război, ziceam, nu-i loc de neutralitate. Cel ce își inchipuie că poate ascunde de ce parte se plasează se-nchide-ntr-o iluzie. Ca într-o rată gogoasă de vierme de mătase. Al cărei locatar, în schimb, nu va fi niciodată fluture.

În general, la alegeri, studenții supără. La alegerile locale, au fost trimiși acasă, numai să nu voteze în marile orașe.

Acum se țin alegerile de rectori. Drepturi acordate studenților după revoluție pentru asemenea ocazii sînt ajustate.

Mai pe ocolite, mai pe față, cineva se arată bosumflat. Nu vă spun cine. Persoană importantă.

Nu toți sînt nemulțumiți, spune domnul inspector Cutărică. Și are dreptate. Întotdeauna, cei supărători vor fi doar „o anumită parte”. Ceea ce uită domnia sa este că, fără acea parte a studenției care a oprit gloanțele cu pieptul, România ar putea și azi, pînă la Atlantic, a comunism și a Ceaușescu. Nu vedeți, domnii inspec-tori, o Europă întreagă cu batista la nas numai pentru cît duhnește cadavrul neîngropat al securității?

Studenții pot să fiarbă în suc propriu, după vorba de maidan a unui maidanez celebru. La Ministerul Învățămîntului și Științei — MÎȘ, un fel de diminutivare a gobolanimii, dar pe rușește! — înalți funcționari, cu dl. Golu în cap, își văd de jocul lor. Cu care, au mai poposit și prealții. Jocul unor porunci, numite cînd ordin, cînd scrisoare, cînd notă telefonică, toc-mai pentru a-i fi mai greu unui om normal — și cu atît mai mult studenților — să se descurce. Fîlindă studenții au fost, mai ales din decembrie 1989 încoace, supărători, în special, prin această însușire pe care funcționarii prăfuiți ai ministerului n-o înghit: au atributul normalității. Ei sînt, ei încă mai sînt niște oameni normali. În timp ce noi ceilalți, toți, avem clipe, mai multe sau mai puține, în care uităm să fim.

Să trecem pragul Ministerului Învățămîntului și Științei (MÎȘ). În cadrul Direcției Generale a Învățămîntului Universitar — director general dl. Ovidiu Ianculescu — a apărut Direcția Sinteze și Perfecționare, condusă de dl. Bucur Ionescu. Simplu director. Una din cele mai proaspete sinteze cu care domnia sa a îndatorat învățămîntul este aceea a doleanțelor reținute în ianuarie din Conferința Națională a Rectorilor.

Ocazie cu care — așa cum formulează limpede dl. Alexandru Roșu, secretar de stat pentru Departamentul Învățămîntului Universitar — Rectorii au pus problema că nicînde în lume acest drept de veto nu există.

„Dar — continuă dl. Roșu — opinia studenților trebuie să joace un rol, de aceea am trecut în articolul 42 din metodologia-cadru de alcătuire a metodologiilor fiecărei universități că, dacă două treimi din studenți nu s-de acord cu o hotărîre a profesorilor, problema se reanalizează și, în final, se supune din nou la vot”.

Trec peste orice comentariu posibil la această formulare. Însă, în textul trimis de minister fiecărui rectorat din țară și care mi se arată, scrie altfel: „42. La alegerile pentru funcția de decan și cea de rector — deci nu la luarea oricărei decizii n.n. —, dacă mai mult de două treimi — mai mult n.n. — din numărul reprezentanților studenților votează împotriva, atunci se repune la vot propunerea respectivă”. Nici vorbă de vreo „reanalizare a problemei”, așa cum, în discuția cu mine dl. Alexandru Roșu a repetat de trei ori și a insistat să notez în fraza domniei sale. Deosebirile dintre cele două formulări cred că se văd clar.

Această categorie de diferențe între ce și cum se afirmă o dată și ce altă dată face parte din arsenalul cacialniștilor marca MÎȘ. Probabil că înălțimile lor

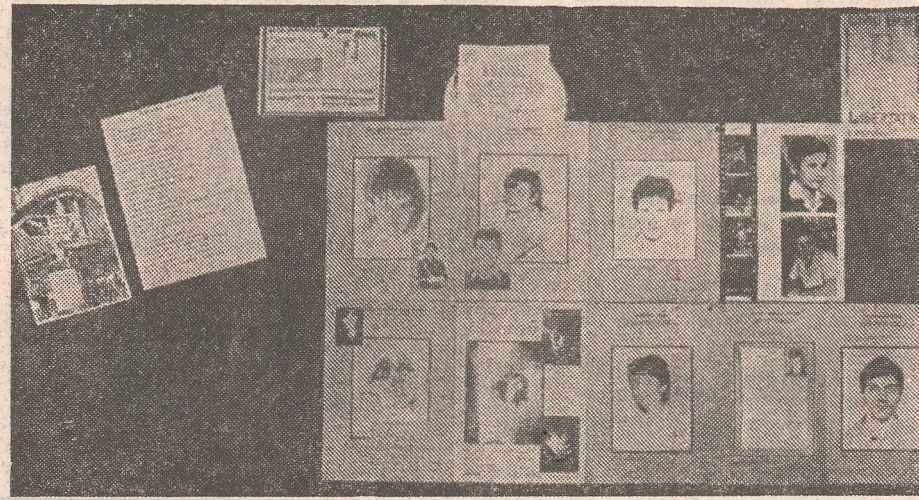
cenușii acum și-au zis: „Studenții nu vor fi greu de păcălit, pînă la urmă. Aaa, mai vine vreun gazetar? Ne descurcăm noi! Că nu mințim prima oară. Și parcă am început s-o facem cu măiestrie”. Au o dezinvoltură, „aș zice, conclundea”.

„Peste prima filă, cu titlul dat inițial și cu viza dlui Roșu, am aplicat jumătatea aceasta de foale pe care scrie: În atenția domnului rector: Vă înaintăm cadrul principal metodologic pe baza căruia veți elabora și aproba propria metodologie de organizare și desfășurare a alegerilor organelor de conducere din instituția dvs. de învățămînt superior. Ministrul Mihai Golu. N-am observat că s-a sărit de la VII la IX în numerotarea capitolelor. Am lucrat metodologia aceeaș pornind de la propunerea Universității din București, dar vă dați seama că am muncit destul. De aceea am și semnat-o — iată! — la sfîrșit... Solidaritatea Universitară? Nu știu ce-i asta. Parcă am auzit, dar nu știu. Nu cunosc pe nimeni care să facă parte din așa ceva, nu știu nici măcar un nume”. (Director Bucur Ionescu)

„Metodologia pe care le-am trimis-o le lasă toată libertatea. Fiecare să-și elaboreze propria metodologie. Însă ce e scris aici este obligatoriu! Păi cum altfel? Primele opt capitole. Ah, n-am observat că lipsește capitolul VIII. Mă rog, pînă la IX. De aici încolo, adică ultimele două articole — 42 și 43 — sînt optionale, de astea pot să nu țină seama. Uitați-vă că așa spune și titlul capitolului IX: Opțiuni finale. E clar, nu? Articolele 1-41 sînt obligatorii; celelalte două, nu”. (Director general Ovidiu Ianculescu)

Să ne prefacem că uităm un amănunt: ciuful lui Pepelea se află în articolul 42. Dar „teoria” domnului director general arată doar atît: că omul scrie una, citește tare ce a scris și înțelege alta. Ori-ce contrazicere, oricît de politicoasă, îl contrariază și îl congestionează. Norocul meu că observ la vreme, ca să-mi păstrez deferența față de gazdă și compasiunea față de suferind. Mă gîndesc doar, cu groază, că reacția domniei sale este imprevizibilă, dacă i s-ar cere să gîndească, să vorbească și să scrie românește. Ar putea demisiona. Doamne ferește!

Vi se pare poate, că sînt excesiv de aspru. Să mai vedem, atunci, o frază a domnului Ovidiu Ianculescu. O frază pe care a construit-o special pentru a lămuri ceva neclar într-un alt text. Dar, mai

Prin grija Confederației Naționale „Liga Studenților”, în universitatea bucuresteană, amintirea martirilor tineri este cultivată într-un fel negălăgios, cu dragoste și, poate de aceea, potrivit să te ajute să simți, nevăzută, aura de sacralitate de pe fruntea faptei lor.

Întii, cîteva precizări folositoare. Mult discutatul drept de veto al studenților s-a obținut după revoluție, nu în această formulare, dar, în fapt, prin introducerea unei reguli, valabile în toată țara, de blocare a oricărei propuneri într-un for de decizie universitar — de pildă, în senat, la alegerea rectorului — dacă studenții din acel for se opuneau, prin vot secret, în număr de jumătate plus unu. Ei bine, pentru a se putea înțelege în universități hotărîrea aceasta gîndită la sediul MÎȘ, a fost nevoie de o așa-zisă scrisoare a ministerului, apoi de o notă telefonică și, în fine, de inspec-tori care să impunească țara pentru a traduce totul pe românește. Nota telefonică, semnată de dl. Ovidiu Ianculescu, la 1 noiembrie 1990, avea o singură frază. Iată-o: În completare la adresa noastră nr. 40 550/1990 privind organizarea alegerilor pentru organele de conducere, precizăm că în cazul rectorilor și decanilor, se declară alese, în ordine descrescîndă a numărului de voturi favorabile, persoanele care au obținut majoritatea simplă de voturi raportată atît la numărul total al

numărului colectivului respectiv, cit și separat, la numărul cadrelor didactice și, separat la numărul studenților din colectivul respectiv, potrivit punctului 6 din adresa menționată.

Dacă mai adăugăm și telefoanele prin care s-au cerut și s-au obținut deslușirile necesare, se va înțelege, cred, că ministerul dlui Golu are un mare deficit. De traducători. Din română în română.

„Nu de mult, au fost la mine niște studenți. Nu contează de unde. Nu m-au întrebat, însă, nimic în legătură cu dreptul acesta de veto”. (Secretar de Stat Alexandru Roșu)

De ce să nu caut și eu niște studenți? Ca să nu-l copiez pe dl. profesor, eu voi zice, dimpotrivă: contează de unde. Și mă decid pentru Liga Studenților. Îi și găsec. Vicepreședintele Ligii, dl. Virgil Popescu: „De acest așa-zis drept de veto studenții n-au uzat nici o dată. Numai că, la noi alegeri, unii din actualii rectori se așteaptă să fie recuzați. De către studenți. Vă inchipuți că nu orice rector și nu din orice motive. În orice caz, nu din pricină căora le-ar putea contrapune argumente logice, onorabile, în mod direct. Și, atunci, au căutat o cale ocolită de a evita pericolul. Prin acele două treimi, sau mai mult de două treimi, din voturile studenției contra unei propuneri pentru ca ea să poată fi blocată. Eu am aflat cînd mi-au cerut lămuriri studenții de la Cluj. Apoi, pe la începutul lui februarie, am avut ocazia să-l întilnesc pe dl. ministru Mihai Golu. Nu știa nimic. A întrebat pe cineva care i-a spus, de față cu mine: „Da, dom' ministru! Dreptul ăsta de veto al studenților a fost luat la ultima conferință a rectorilor. Acolo s-a hotărît”. Or, cum respectiva conferință, în mod normal, nu poate dicta ministerului, dl. ministru mi-a zis că se mai interesează. Dar cu zisul am rămas... Și aș mai vrea să spun ceva. Nu se acceptă ușor participarea studenților la luarea deciziilor. Sau acceptarea, și cînd există, e ca o peliculă de vopsea frumoasă, sub care simți că lucrează rugina. Eu, de pildă, știu bine cum se întîmplă la Institutul de Construcții din București. Nu o dată, studenții au fost evitați. Ca să nu participe, cel mai simplu lucru este să fie anunțați tîrziu. Invitațiile sînt

aduse la Ligă. Dar sînt lăsate azi, să zicem, pentru ședința de mîine. În 1991, de mai multe ori, s-au luat decizii fără noi. În senat și în consiliile profesoriale. Apoi, se găsește cine să-i intimideze pe studenți. Pe destui dintre ei. Sînt, totuși,

La o lună după revoluție, s-au ținut alegeri pentru organele de conducere în instituțiile de învățămînt superior. La 13 ianuarie 1990, dl. Paul Gornea, adjunct al ministrului, semnă documentul nr. 24484, care preciza: „În consiliul profesoral al facultății și în biroul acestuia, precum și în senat și în biroul acestuia, reprezentanții studenților de la toate formele de învățămînt trebuie să constituie cel puțin 30 la sută din numărul total al membrilor acestor organe”.

La alegerile din martie 1990, reprezentanții studenților mai aveau voie să constituie CEL MULT 30 la sută.

În holul de la Drept al Universității din București, pe un panou de afișaj drapat în albastru, stă scris, cu litere mari:

ȘI NICI NU VĂ PASĂ
DE CEI CE NU MAI SÎNT
DE CEI CE VĂ ACUZA
DE ACOLO DIN MORMÎNT

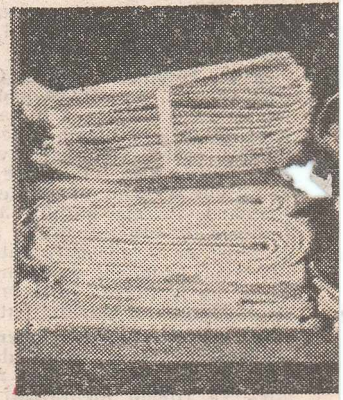
LA DOI ANI DUPĂ DISTINGEREA LOR, MEMORIA LE-A FOST REVENDE

Ce se

Am pătruns, în ziua de 3 martie, într-un loc unde altădată nu ai o șansă ca să pătrunzi, decît numai era „înțelțat pe umeri”: în ozișul Arhivelor de Stat din Capitală. Kogălniceanu, în Capitală. Acolo erau disciplinele denumite bine închise și asigurate, prevăzute instalații de climatizare specială, păstrarea în condiții optime a documentelor. La intrare, imediat deasupra, niște cuști cu grile metalice separă, în fiecare încăpere, cele două etaje de rafturi unite printr-o balustradă metalică. Rafturile au de la documentele vechilor domnești ale țării românești manuscrisele de improprimare, năstirilor. În original, se află de o înestimabilă valoare pentru studiul a diferite perioade din istoria țării: alături de cele care conțin teritoriul de astăzi al țării sînt și cele care „acoperă” evenimente din viața Basarabiei și din celelalte regiuni cîteva de români.

UN MONOPOL AL MINISTERULUI DE ÎN

Actualmente, Arhivele Statului conduse de profesorul Ioan S. la Universitatea din București catedrei de istorie a Românilor reia sa în acest post, în noiembrie, a fost un reviriment, prin faptă după 35 de ani, a fost înfruntarea acestei instituții, un „civil”. Arhivele Statului au, anul acesta, 160 de ani de la înființare (atestată din 1831, prin înființarea cancelariei domnești din 1831, mănăscă și un an mai tîrziu din Moldova). Perioada așa-zisă „civilă” a respectivei instituții o cîntă cum era de așteptat, cea din cîntă terbelică, atunci cînd numele u

DE STUDENȚI?

TA DE MINCIUNI, NUMELE LE-A FOST FOLOSIT ȘI LUAT ÎN DERIDERE, IAR CEI CARE AU AJUNS ÎN FRUNTEA ȚĂRII NE SFIDEAZĂ ZIMBAND.

Pe laterale sînt afișe cu chipul lui Li-viu Babeș. Din șapte medalioane cu texte și fotografii, ard și strigă privirile a șapte tineri. Pentru noi toți, pedepsitor de tineri. În dreptul fiecăruia scrie: **EROU-MARTIR AL NEAMULUI**. Ei au fost, și sînt și astăzi, și așa vor fi mereu, unul lingă altul: **Dragoș Mladinovi, Sandu Roberto, George-Cristian Stanciu, Ruxandra Mihaela Marcu, Mariana Mirea, Mihai Lucrețiu Gitan, Nicolae Mateescu.**

Doar viața celui dintîi a durat pînă la 23 decembrie 1989. Toți ceilalți au fost uciși în 21.

Fără curajul lor, nimeni în această țară nu mai avea șansa să fie normal. Prin efectele faptei lor, la care nu i-au îndemnat diriginții și rectorii, au ajuns rectori și aceia care, acum, fac pe dracu-n patru să înlăture glasul studenților care i-ar putea deranja.

Frumos vă șade, domniile voastre?

Însă știți una și bună: interesul personal înainte de toate. Asta i-ați învățat și pe intelectualii de mine. Numai că, în felul acesta, ați sfidat în loc să cinstiți jertfele lui Decembrie. Și rectorii din România, toți rectorii din România, cu vine-se să cîntească acele jertfe.

Azi, tinerii, studenții foarte adesea, suferă prin normalitatea și prin tinerețea lor. Nu toți, va zice domnul viitor ministru Pazvante. Sigur că nu toți! Dar nici profesorii nu se minie toți.

Fotografia de ELENA GHERA

Normalitatea îi apropie pe oameni, chiar la vîrste diferite. Și ceea ce se opune unei lumi democratice se împotrivește normalității. Formulă ori nu, sentimentul acesta cred că-i apropie pe dascălii Solidarității Universitare de studențimea care deranjează tot ce este fixism, scleroză, suficiență, pehlivanie, falsă prestantă sub firma MIS.

Unde funcționarii care pretind că-i inițiază pe alții în materie de autonomie universitară n-au ei înșiși autonomie de doi bani. Sau atîta cită au nu le ajunge să închege o opinie personală. Dumea-lor trebuie mai întîi să vadă dacă se ridică ori se încrunță sprincenele șefului. Cînd am ieșit din cabinetul dlui Alexandru Roșu, am găsit afară un tînăr redactor de la UNI FAN RADIO. Încercase să stea de vorbă cu un domn inspector. Care i-a explicat: „Numai cu acordul dlui director general Ovidiu Ianculescu!”

După care, dl. director general i-a zis părintește: „Asta numai dacă-și dă avizul dl. Roșu. Acum e într-o ședință. Cînd termină iar nu-i liber. Altă dată!”

De la domniile lor să așteptăm să emane autonomia altora? Tot mimată?

Nu mai lipsește decît ca actualul parlament, în graba plecării spre gară, înainte de a lăsa locul altuia, să aprobe — cum se pregătește — o lege a învățămîntului pentru taxe școlare începînd cu clasa a X-a, și pentru camuflarea șomajului absolvenților de nouă clase pînă la vîrsta majoratului.

Ne-au rămas, și-așa, din comunism, destule legi bune de aruncat la coș. Nu le-am aruncat pe toate. Balastul încă e greu. O lege a învățămîntului fabricată

de funcționarii de azi ai MIS și parafată de parlamentul fesenist ar îngroșa acest balast.

Formal, învățămîntul este guvernat în prezent de Legea nr. 28/1978, semnată de președintele Nicolae Ceaușescu, cu cîteva articole abrogate, și de Statutul cadrelor didactice, din 1972, integral valabil. Dacă nu vom fi în stare de altceva decît să înlocuim reglementările „democrației socialiste” cu unele tipic feseniste, putem să-l înjurăm oricît pe domnul Silviu Brucan, fiindcă va dura chiar mai mult decît ne-a prezis pînă la trezirea noastră din coșmar și intrarea în rînd cu lumea normală.

Studenții care nu rabdă hamul minciunii, oricît de dibaci alcătuit, tinerii viitori intelectuali sînt, tocmai de aceea, o mare șansă pentru România. Prin normalitatea lor.

Ei sînt, ei încă mai sînt niște oameni normali.

Toate averile lumii sînt ale celorlalți. Și ceilalți sîntem noi.

Nu-i supără că toată înțelepciunea — adevărată ori numai de poleială — e a noastră.

Ei au doar tinerețea. Și au foarte mult de luptat.

În înfruntarea, nu tocmai egală, cu noi, arma lor este normalitatea. Armă de apărare.

Tot nu sîntem mulțumiți. Îi vrem umili, divizați, pentru orice eventualitate, și privind în sus spre sforile din mîinile noastre.

Ce-ar fi să acceptăm adevărul?

Să nu le sechestrăm normalitatea. Să nu le strepezim tinerețea.

Și — ca un exercițiu de purificare — să-i respectăm, împreună cu ei, pe marșuri.

Ne este atît de greu? Sîntem chiar incapabili de așa ceva?

DORIN GHERGHINESCU

întîmpla cu arhivele securității și ale PCR

personalității ale culturii românești s-au legat, într-un fel sau în altul, de școala de arhivistă. Evenimentele celui de-al doilea război mondial au dat peste cap această perioadă de acumulare și prosperitate. Între 1953 și 1956, s-a scurs o „etapă de trecere”. Din 1956, arhivele ajung, în cel mai crîncen proletcultism, să fie conduse de către militari. Ultimul director civil a fost conferențiarul Vasile Băciu. Împlinirea face ca tocmai actualul director, I. Scurtu, să se fi nimerit chiar elev al lui Băciu (acesta supraveghînd lucrarea de doctorat a tînarului, pe atunci, arhivist). Militarii care i-au urmat lui Băciu erau aproape cu totul lipsiți de pregătirea de specialitate necesară unui domeniu atît de „delicat”. Deși Arhivele Statului sînt de-a dreptul, o „comoră”: numără, actualmente, peste 237 de kilometri de dosare puse cap la cap; sau, altfel spus, 1,2 miliarde documente intrate în patrimoniul. În instituție lucrează 650 de oameni, dintre care 250 cu studii superioare. Există filiale în fiecare județ.

Cu ce se ocupă aceștia? Acordă asistență pentru creatorii de arhive, apoi, la intervale stabilite de lege, se obligă la preluarea arhivelor de la creatori, ordonarea, conservarea, restaurarea și microfilmarea acestora. Documentele sînt și valorificate ulterior, prin punerea la dispoziția cercetătorilor. Alte activități: realizarea de publicații, lucrări de interpretare, redactarea unei reviste proprii: „Arhiva”. La ele se mai adaugă organizarea de expoziții, sesiuni științifice, colaborarea cu presa, elaborarea unor documente solicitate de Parlament, Guvern, ministere. Una din ocupațiunile cele mai „secrete”: crearea fondului național de asigurare, prin punerea la punct a unor microfilme (cu documentele de importanță capitală pentru istorie) care să poată rezista tuturor

vicisitudinilor: războaie, cutremure, catastrofe. După noiembrie '91 s-a trecut la o acțiune curajoasă a noii conduceri, extrem de criticată de foștii securiști: demilitarizarea instituției. Au fost voci care au atacat vehement decizia de înlăturare a pazei militare. O pază există totuși: arhivele sînt supravegheate de jandarmi. Măsura a fost luată mai întîi pentru sediile A.S. din Transilvania (de ce oare numai acolo?), generalizîndu-se apoi la nivelul întregii țări. De la 1 martie a.c. în instituție se mai află doar patru persoane în uniformă: un ofițer și trei subofițeri care au grijă de depozitele de asigurare. Totodată s-a purces la reorganizarea direcțiilor și serviciilor componente, cit și la promovarea prin concurs a cadrelor. A fost desființat fondul special al A.S., la care muritorii de rînd nu aveau acces, astfel încît acum nu mai există documente cu mențiunea „interzis” decît conform uzanțelor internaționale. O altă primă urgență: crearea băncilor de date și informatizarea lor în cadrul arhivelor.

ARHIVE RĂMASE „FĂRĂ STĂPIN”

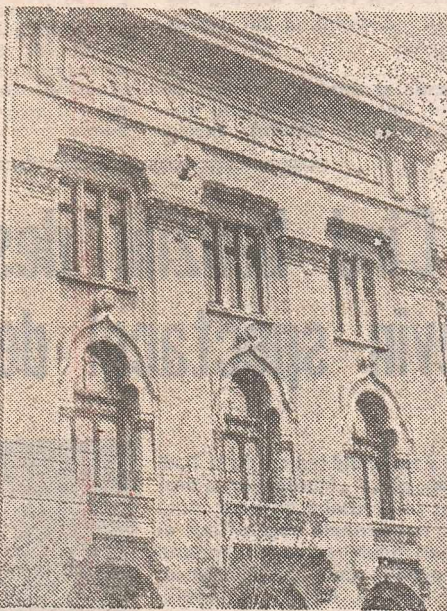
O altă ocupație dificilă și ingrătă a fost preluarea arhivelor rămase „fără stăpin” în decembrie 1989. Așa s-a întîmplat și cu arhiva Comitetului Central al PCR. Directorul Scurtu a purtat discuții personale cu ministrul M.Ap.N., generalul Nicolae Spiroiu. Au perfectat amîndoi un acord în privința respectivei arhive, din care parte a fost luată (a „dispărut”) în timpul evenimentelor din decembrie 1989. După reordonarea absolut necesară, sîntem informați că arhiva istorică a PCR va putea fi pusă în studiu publicului larg. Arhivele Statului au solicitat Arhivelor Federației Ruse unele documente ale Cominternului. Li s-a promis (cu multă și suspțință bunăvoință) drept „cadou” suplimentar și niște documente din arhiva KGB-ului. O delegație specială va face, în acest scop, drumul spre Moscova. În luna viitoare a acestui an. Ni s-a mai spus, de altfel, că toate documentele care fuseseră, pe vremuri, „scoase” din circuitul la sală pentru public, au fost reîntroduse. Deși, după cum se știe, nici la noi în țară nu se dau „la sală” documente originale, ci microfilme cu acestea... S-a înființat și o secție „liliputană” de 25 de studenți pentru facultatea de ziaristică, începîndu-se cursurile din septembrie 1992.

Arhivele Statului au, actualmente, peste 120 de kilometri de arhivă pentru preluarea în ordine. Arhiva istorică a

PCR va rămîne în continuare în același vechi spațiu al Ministerului Apărării Naționale. Cel puțin pînă cînd se va „găsi” un spațiu corespunzător. Directorul Scurtu a declarat că și achiziționarea unor noi documente merge greu. De exemplu, pentru un anume document (neprecizat), A.S. au oferit 20.000 de lei, în timp ce ofertantul solicita 200.000 de lei! Cele mai multe cereri care se rezolvă la Arhive sînt de rezolvare a litigiilor despre dreptul de posesiune al păminturilor și caselor. În acest scop s-au eliberat pînă acum, pe baza cercetărilor, peste 200.000 de adeverințe. Au existat și acuzații care lăsausă să se înțeleagă că, în punctele de frontieră ale țării, au fost confiscate documente importante despre istoria românilor, ajunse cumva (din neglijență) în posesia unor persoane rău intenționate. Un important fond de documente a fost preluat de la Biblioteca Academiei. Pentru evidențierea operației, s-a convenit la semnarea unui protocol. Fondul a primit deja titlatura de „colecția Bibliotecii Academiei”, careia îi vor fi oferite înapoi microfilmele.

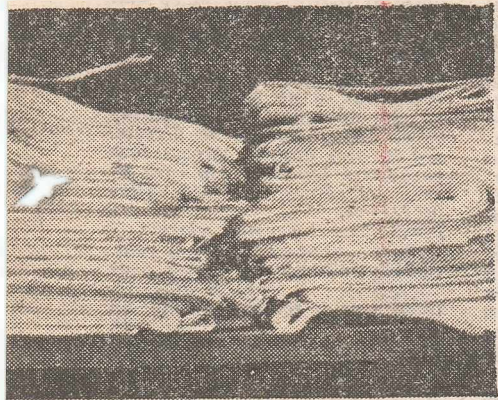
Informalizarea arhivelor este aproape o utopie acum, devreme ce A.S. posedă abia un singur calculator!! Și colaborarea cu arhiviștii din Basarabia e încă slabă (abia cinci studenți au fost admiși pentru studiu la București). Totuși, Arhivele încearcă să se alinieze la standardele internaționale, prin adoptarea Legii Fondului Arhivistice Internațional, aflată pe masa Parlamentului. Arhiviștii se plîng de „acțiunile abuzive ale vechiului regim” asupra arhivelor; în special, de descompletarea fondurilor. S-au scos dosare și chiar file separate din Arhivele Statului, cu care s-a burdușit o nouă arhivă, cea „de partid”. Se fac trimiteri la Arhivele Statului (multe în legătură cu Garda de Fier) dar, de fapt, documentele respective nu se găsesc aici, ci în fosta arhivă a Securității. Însemnările zilnice ale regelui Carol al II-lea au fost recepționate în Arhivele Statului, în schimbul angajamentului că pînă în 1994 să nu se pună în studiu. Totuși, au apărut din belșug referințe, în special în „Magazinul istoric”, la aceste adnotări zilnice. Să fi fost fondul respectiv „violat”? Asta ar fi singura explicație. Vor fi preluate Arhivele Statului și arhivele Securității care conțin bogate dosare despre partidele istorice, lideri, etc. Materialele de acolo vor trece la regim normal — mai puțin cele care au atîngere cu securitatea statului(?), ele rămînînd sub interdicție timp de 30 de ani. (Aici s-a făcut referire — întemeiată? — la perioada de 60 de ani care trebuie să se scurgă, în Franța, pentru ca publicul să aibă acces la dosarele Min. de Interne). S-au cerut

deja colaborări pentru Procesul Comunismului. Dar documentele sînt, se pare, oarecum insuficiente. Procuratura României a emis o adresă către Arhivele Statului solicitînd informații privind activitatea a doi „protagoniști” ai represiunii din perioada comunismului dur: Drăghici și Nicolski. Restricția de 30 de ani nu este respectată întotdeauna: la intervenția organelor judiciare, documentele se pot elibera și mai repede. Actele preluate din arhivele „istorice” sînt

din păcate, dintr-o perioadă mai veche, de început, avînd un pronunțat caracter administrativ. Din întîmplare, se mai strecoară, din cînd în cînd, și cîte un dosar personal. Dosarele de stare civilă sînt rare. De la Canal se află multe dosare, mai ales privind planurile acestuia — și organizarea economică. Există, însă, informații care fac din fond o „mină de aur”: cele despre luptele intestine din cadrul Partidului, asasinatelor politice (cazul Iosif Rangheț), procesul Pătrășcanu; un fel de memorie istorică a Partidului, ca o „bandă de magnetofon”. Există chiar și cazuri mai excentrice ca, de exemplu, cel al dnului Bunaciu, care, fire mai zurbagie, cînd a ieșit la pensie, și-a luat o parte din arhive cu el!! Informații prețioase sînt și în legătură cu luarea Insulei Șerpilor, precum și privind arhi-glosata cerere de gratiere a mareșalului Antonescu. O „mină de aur” care trebuie, în sfîrșit, scoasă de sub obroc, fără rezerve.

MIHAIL GĂLAȚANU

Fotografia de ELENA GHERA

Cehov — Comedii: Premieră la Teatrul Odeon în regia lui Mihai Mănușiu. Spectacolul compune după trei schițe de Cehov: Tragedian fără voce, Ursul și Cîntecul lebdelei. Piesă repetată la Cluj, în aceeași distribuție chiar pînă în ajunul premierii ce trebuia să aibă loc la 21 decembrie 1989. Reluat după doi ani la București, spectacolul trăiește prin forța dramatică a textului cehovian valorificat de interpreți de valoare: Victor Rebengiuc și Mariana Mihut, alături de mai tinerii Șerban Ionescu, Radu Amzulescu, Carmen Tănase, Angela Ioan. În decorurile funcționale ale Andrei Hăzneaș, Comicul amar, tragic, specific marelui cretor al universului micilor oameni, ființelor mărunte, neînsemnate, ca funcționarul în vilegiatură din Tragedianul..., sufocat la propriu și la figurat de obligațiile pe care familia i le pune mereu în circ, sau ca vădava coplesită de tristețe după pierderea unui bărbat infidel, e susținut de talentul, personalitatea inimitabilă a Marianei Mihut în Ursul — actriță ce găsește echilibrul firesc între dramă și parodie; și de expresivitatea mimică a lui Șerban Ionescu, de retorica gestului său îndreptat cîteodată spre farsă groasă. Un crescendo excepțional realizează Victor Rebengiuc traversind cu naturalitatea marilor interpreți de la marmureala rost-festum a personajului și teama lui de singurătate și moarte, la energia re-născută a actorului, la forța extraordinară cu care dă viață grandioaselor partituri shakespearice. Un rol pe măsura talentului deosebit al lui Victor Rebengiuc.

Arsenie și dantelă veche la Teatrul Bulandra; comedie politică parodiind umorul negru

Cînd benzile desenate devin spectacol de teatru

La festivalul teatral de la Todi (Italia), piesa „Marele joc” a provocat un veritabil scandal, dată fiind îndrăzneala regizorului și scenaristului Francesco Capitano de a pune în scenă comicsurile lui Milo Manara. Acesta din urmă, autor de benzi desenate pornografice, a devenit cunoscut mai cu seamă prin serialul „Il gioco”. Surpriza îl constituie și faptul că rolul principal a fost distribuit Margheritei Parrilla, prima balerină a Operei din Roma, care, la 40 de ani declarată, a hotărît să devină actriță de dramă. Spectacolele au loc între zidurile mănăstirii San Fortunato, unde, potrivit scenariului, în anul 2043, un grup de artiști se refugiază, goniti de o catastrofă ecologică. Un personaj malefic, doctorul Fiz (Francesco Capitano) inventează un aparat pentru anihilarea voinței prin care izbutește să intre în grațiile frumoasei Claudia Christiani (Margherita Parrilla). „Cei care văd în spectacolul meu o exhibiție pornografică se înșală. Eu am creat o farsă a echivocurilor” se apără realizatorul.

tip folie-ton, cu o acțiune plină de haz și de personaje spirituale-caricaturizate. Se remarcă verva actrițelor Vali Voiculescu-Pepino și Heana Predescu în rolurile surorilor Brewster; personaje susținute cu brio pe scena aceluiași teatru, în 1945, de către Lucia Sturdza Bulandra și Marietta Rășin în regia lui Sică Alexandrescu. Jucată de 1444 de ori, la New York, de 1337 ori la Londra și de peste 1000 de ori la Paris, inspirind și un succes cinematografic regizorului Frank Capra, piesa de mare succes a lui Joseph Kesselring e pusă astăzi în scenă de tânărul Grigore Gonta. În distribuție evoluează cu succes Florian Pittis, Emilia Popescu, George Oprina, Ștefan Bănică, Aurel Cioranu și alții.

Cine n-a văzut încă Elisabeta, din împlinire o femeie la Teatrul Mic, să se grăbească. Portretul deloc conformist al reginei-fecioare e realizat de dramaturgul italian Dario Fo (care are la activul său 50 de piese jucate în întreaga lume) cu mijloacele moderne ale multiplicității de unghiuri, ale demitizării spirituale dar și ale subtililor justificări psihologice. Partitura prilejuiește marile doamne a teatrului românesc, Leopoldina Bălănuță, rolul victii sale. „As dori, spunea cu modestie interpreta — ca personalitatea Elisabetei să poată fi oaspetele de onoare al vieții mele artistice. Inima mea s-a meritat tulburătoarele ei sentimente, mintea mea s-a meritat ascuțimea minții sale”. Rezultatul artistic merită cu prisosință efortul interpretei. În rolul confidentei evoluează cu inteligență scenică Coca Bloos. La realizarea inspiratei scenografii au contribuit: Irina Solomon, Dragos Buhagiar, Nicolae Ularu. Regia: Mihai Lungu.

Premii acordate cineaștilor români

Evenimentul săptămîinii cinematografice trecute a fost atribuirea premiilor ACIN pentru filmele realizate în ultimii doi ani. Cu o „promptitudine” specifică Marele Premiu al anului 1990 a fost atribuit ex-aequo lui Dan Pîța pentru Faleze de nisip și lui Lucian Pintilie pentru De ce trag clopotele, Mitică? Premiul de regie a fost atribuit pe anul 1990 unui regizor relativ tânăr, Nicolae Oprișescu, pentru Sezonul pescărușilor (premieră raportată de dinainte de Revoluție) iar pentru 1991 premiul de regie a revenit mai tânărului Laurențiu Damian cu Opera prima: Rămînerea. Anul 1991 a fost considerat — din punct de vedere al juriului — anul lui Mircea Daneliuc care a primit singur Marele Premiu pentru A un-

batant pe frontul din Vietnam — e angajat într-o luptă pe viață și pe moarte cu o rețea întinsă de traficanți bine ascunși în Chișinău. La capătul ghemului complicat de asasinat, șantaj, trădări și violuri, e descoperit un om al poliției, corupt. În acțiunea temerară a disperatului Kamikadze, White, se alătură o frumoasă reporteră de televiziune. În rolul „albui”, Michael Rourke, cu farmecul puțin obosit al personajului, dar și cu explozia lui de ură într-o secvență finală antologică regizată de Michael Cimino (autorul celebrului Vinător de cerbi) și scrisă de un alt nume de referință al Hollywoodului de azi, Oliver Stone (autorul altui film cu multe Oscar-uri, Platon). Un film foarte bine făcut, cu profesionalismul marilor serii B.

Vanessa

Același erotism — minus rafinamentul filmului francez

sprezecea poruncă. Premiul pentru scenariu n-a fost atribuit în 1990, iar anul următor a fost încredințat scriitorului-scenarist Augustin Buzura și colaboratorului său, Nicolae Mărgineanu pentru filmul Undeva în Est.

Premii de interpretare în anii 1990-1991 au obținut actorii Mariana Mihut și Mircea Diaconu pentru rolurile realizate în filmul lui Pintilie De ce trag clopotele, Mitică?, Tora Vasilescu pentru personajul din Sobolanii roșii de Florin Codre, Constantin Dinulescu pentru rolul din A un-sprezecea poruncă și debutanta Oana Ștefănescu pentru rolul din Imnele noastre și-mi pare rău, în regia lui Ion Gostin (premiul 1990 pentru „opera prima”). Despre celelalte distincții, într-un număr viitor.

Anul dragonului

Un polițist cu nume predestinat, White (Albul) — fost com-

Emmanuelle ne așteaptă și la Vanessa. Două tinere europene descoperă „ars amandi” în timpul unor călătorii exotice. Doar că Marele Inițiator al inocenței franțuzească repede dă la brazdă e un sumbru apostol al teoriei Eros = Tanathos (moarte); cel al pupilei nemtoaice e un budist, practician-jouisseur pentru care a-

Posta literară

Reluăm rubrica publicând în acest număr o pagină semnată de Dora Constantinescu din Constanța.

Paradoxul transparenței sufletești

Una dintre marile probleme ale existenței pe pămînt este transparența sufletească și aceasta este zidită — mai mult sau mai puțin — în învelișul carnal. Cei ce și-au desființat pieptul pentru a înfrunța cu sufletul lor pe semeni devin vulnerabili prin faptul că odată desființat pieptul, nu poți face selecția justă în dăruirea bogăției sufletești, și atunci, ca la pomana vin și nechemăți, vin și nedemni de frumusețea sufletului dăruit. Aceștia provoacă retragerea sufletului din nou, în carcasă, iar la cei care nu mai pot să și-l retragă provoacă rani. Da, așa sînt făcuți oamenii, unii cu sufletul mai mult iar alții de loc. Și cum dar din dar se face rău, cei ce sînt bogați pentru că dăruiesc, devin și mai bogați: aceasta este răzbu-narea asupra celor mici, care tot timpul se minunează de unde au alții atîta să dea. E răzbu-narea asupra celor mici și bogați

morul e viață. Frumusețea rafinată a Silviei Kristel și a peisajului exotic mai lăsau ceva loc poeziei în Emmanuelle; filmată mai brutal-realist inițierea Vanesei (Olivia Pascal) e lipsită de aură. Regizorul german Hubert Frank are calități mai mult de cineast-reporter — vezi ancheta sa despre Femeile insingurate — decît de sexy-autor. Oricum, erosul se modernizează, în sensul că își pierde misterul.

Spionul pe gheață

Iarna, pe o șosea din Ungaria — șosea înghețată, de unde și titlul — e somată o mașină, conducătorul ei e sfîrtecat oribil, iar ucigașul dispare. Victima e un agent CIA care acționează cîndva în Vietnam (ce repede devin clișee de film tragicele realități!) mai recent în și în alte puncte fierbinți ale Globului. În spatele crimei regizate se ascunde de fapt... Oprește relatarea pentru ca spectatorul să descopere singur misterul intrigii conduse cu suspens la americane.

P. S. Îl regretați pe bravul comisar Cattani din serialul tv Caracatița? Nu fiți triști, s-ar putea să-l revedeți curînd pe ecranul normal într-un film de acțiune, coproducție italo-română, avînd în centru criza de conștiință a unui ofițer din armata roșie care invadase Afganistanul. În interpretarea neli-niștitului Michele Placido, majorul Bandura din Afghen break down își recapătă trăsăturile unui bulversant umanist.

A. M.

„Rămînerea la Berlinală”

A fi invitat la „Berlinală” '92, un adevărat festin cinematografic, este un lucru foarte important, mai ales cînd te afli la debut în filmul de lung metraj. Nu fac greșea să atribuim Rămînerii această onoare, ci întregii noastre cinematografii. Cu mai multă chibzuință din partea breslei, cu mai multă solidaritate a delegației noastre și a ziaristilor poate că filmul ar fi intrat în competiție. Și nu numai el. Premiile și în general privirea se îndreaptă de regulă asupra unei cinematografii, nu neapărat asupra unui film. „Berlinală” nu a fost un festival-scoală, ci mai degrabă un test pentru noi și pentru toți participanții — de ce și cum, trebuie făcut în viitor. Este necesar, poate chiar vital să pornim la lungul drum al îndreptării greșelilor noastre făcute din rîndul breslei și mai ales din afara ei. Cînd un film bun va fi considerat o operă a unei întregi cinematografii și ea va fi lansată în consecință, poate vom avea alt statut la marile festivaluri cinematografice. Cite o voce singulară în fiecare an nu ajunge!

LAURENȚIU DAMIAN

nu pentru că dăruiesc ci pentru că adun. Vedem și acum oameni care, datorită convingerilor lor politice au făcut ani grei de pașcărit grele și foarte grele și ce mai vedem este că aceștia dăruiesc și acum. Ei sînt acei care nu-i condamnă pe tortionari. Astfel de oameni sînt niște minuni! Ar trebui să ne plecăm în fața lor dar se întîmplă tocmai invers: tot în aceștia se lovește. Tot ei sînt atacați. Acesta este paradoxul bunătății la care ajung cei care-și deschid sufletul! Dacă n-ar fi aceștia, soarele n-ar mai fi așa cald. Dacă n-ar fi aceștia, marea n-ar mai fi albastră. Dacă n-ar fi aceștia, cîmpul nu ar rodi. Să te mulțumim zilnic, la fiecare răsărit de soare! Să le mulțumim că sînt cu noi! Și să-i rugăm să ne ierte!

DORA CONSTANTINESCU

Un autor, o carte

— Domnule Dumitru Mazilu, v-a apărut de curind o carte: **REVOLUȚIA FURATĂ**.

— Să fac mai întâi o precizare: mi-a fost greu să o public. Am avut contracte la nouă edituri, contracte care au fost suspendate. La 5 martie 1991 am fost agresat și mi s-a sustras manuscrisul. Cartea care mi-a apărut acum este doar o reconstituire. Originalul se află probabil pe mesele unor reprezentanți ai Puterii.

— Se scrie de rău?

— Eu am înfățișat faptele pe care le-am trăit nemijlocit. Am beneficiat de avantajul, dacă se poate numi așa, de-a mă afla în miezul evenimentelor, de a prezenta faptele din interior. De aceea, sper să fi fost în măsură să prezint o carte-document. În analiza efectuată nu mi-am propus să acuz pe cineva ori să subliniez virtuțile cuiva.

— Dar cum mai poate continua ceva care, potrivit afirmației dv., a fost furat?

— Încă din momentul în care Europa liberă a prezentat pasaje din cartea mea, s-a făcut afirmația că revoluția nu se poate fura, ea nu poate fi sustrasă și băgată în buzunar, așa cum se întâmplă cu un obiect oarecare. O asemenea prezentare e vulgară. Sensul titlului cărții este altul, vizând sublinierea faptului că obiectivele și idealurile po-

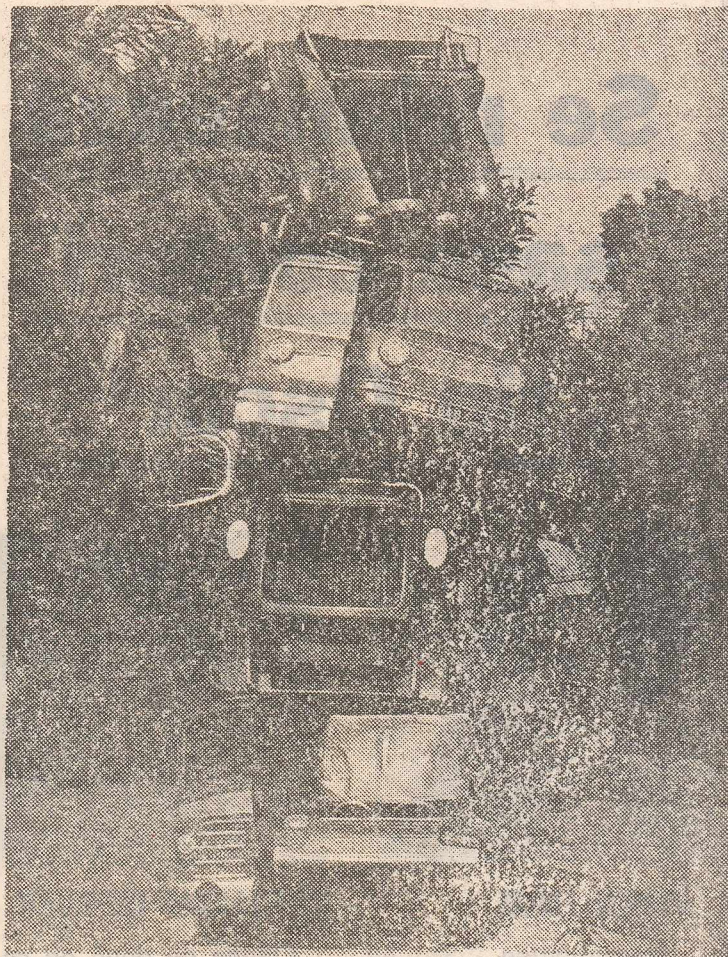
porului răsculat în decembrie au fost deturnate. În decembrie '89 ne-am ridicat pentru o viață mai bună, mai demnă. Atunci am sperat că nu ne vom mai chinui de frig, că nu vom mai alerga ca desperații după hrană, că nu ne va mai fi frică, că vom beneficia de dreptul de a ne expune liber opiniile. Dar și acum, la 2 ani de la Revoluție, tremurăm de frig, continuăm să alergăm după hrană. Conduita guvernanților e similară cu cea a predecesorilor lor. Dovadă elocventă — întâlnirea de la „Vox Maris” a ciocoilor vechi și noi. O echipă formal înălțurată de la putere și-a dat treptat mina cu cea care a preluat puterea. În fine, nu s-a întreprins nimic pentru promovarea adevăratelor valori

și eliminarea zgurii adunate peste noi atîta amar de vreme.

— Există totuși o șansă de regenerare morală?

— Am fost odată întrebat: pe cînd „revoluția recuperată”? N-am putut face o precizare în timp. Am totuși convingerea că poporul român este hotărît să realizeze obiectivele pentru care a plătit cu sînge în decembrie '89. Lupta pentru împlinirea acestor obiective nu are sensul de revoluție permanentă, de confruntare violentă, ci acela de schimbare reală, de construcție efectivă a unui sistem care să garanteze o viață omenească și demnă pentru fiecare. În '89, poporul s-a ridicat împotriva stăpînilor de atunci, care ne asupreau cu mijloacele represive politice, nu pentru ca peste noi să vină alți stăpîni care ne asupresc acum prin mijloace economice. După convingerea mea, procesul restituirii revoluției se poate realiza prin mijloace nonviolente, pașnice, democratice. Calea cea mai sigură a succesului o constituie unirea tuturor forțelor democratice și respingerea hotărîră a oricăror formule de manipulare, la care a recurs și recurge constant Puterea după Decembrie '89. Acesta este mesajul major al cărții **Revoluția furată**.

GEORGE ARION

Cine gustă asemenea „operă de artă“?

Această imagine nu a fost luată într-un cimitir de mașini. Ea este o „operă de artă” semnată de sculptorul francez Arman și se află instalată

într-un parc de pe Coasta de Azur. Detestat și repudiat în anii 60, Arman câștigă în prezent teren la Paris și New-York. Ce emoție estetică poate declanșa asemenea îngrămădeală de fiare vechi? Nu e prima dată cînd moda și convenționalul aduc apă la morile șarlatanilor.

MEGAMIX

● În SUA, „războiul Cola” continuă. După MC Hammer, o altă victimă cade în plasa banilor: MICHAEL JACKSON. În februarie 1992, acesta a semnat un contract cu firma „PEPSI”, în valoare de 15 milioane dolari. Este considerată cea mai mare afacere de sponsorizare de pînă acum, încheiată între o corporație și un artist. Folosit ca model pentru aparținerea în noile reclame TV, în schimb „Pepsi” îi va sponsoriza marile turnee mondiale „Dangerous”. Între timp, Michael a lansat pe piață discul său nou Chart breaker: „Remember the Time”.

● După ce a bătut recordul de înălțime la EMI Court, PRINCE adaugă încă două spectacole la viitorul turneu în Marea Britanie. Cele șase reprezentații contractate inițial au avut o cerere fenomenală de bilete și s-au vîndut mult mai rapid decît se credea. Ca de exemplu: Polling Stones Bob Dylan, Dire Straits, Led Zepelin.

● BILLY IDOL nu contestă acuzația că ar fi agresat o femeie într-un taxi. Pentru fapta comisă anul trecut în luna octombrie, el va plăti o amendă

de 2 000 dolari, dar nu va fi închis.

● După o cădere spectaculoasă în clasamente a cîntecului „Can't Let Go”, MARIAH CAREY are acum necazuri și în familie. Ea a fost reclamată la Curtea Federală din Manhattan de către tatăl vitreg, pentru că nu a respectat înțelegerea de a împărți veniturile cu acesta. Reclamantul, numitul Joseph Vian, menționează că el a condus-o pe Mariah de fiecare dată la spectacole cu mașina personală, că i-a permis acesteia să folosească iahtul său ancorat în docurile din New York City, că i-a găsit un apartament luxos în Manhattan, în schimb fiica nerecunosătoare și-a încușat mama să aibă o aventură, ceea ce a dus la separarea cuplului. Avocatul lui Carey declară că reclamațiile sînt neîntemeiate.

● BIG MOUTH: „Toți rapperii ar trebui să multumească steluțelor norocoase fiindcă iau banii degeaba”. Declarația aparține lui MC Hammer, și are într-adevăr efectul unei lovituri de... ciocan. În showbusiness nimeni nu iartă pe nimeni.

M.RCEA ZANE

Galaxia Radio

„Sînt o maniacă a radioului”

ANCA FLOREA

Sînt într-o situație paradoxală. Am terminat de zece ani o facultate în al cărei an patru mă aflu acum. Am dat la Stomatologie. Cu ajutorul Suzanei Gădeu m-am trezit, deversată de la o secție de cinci ani la una de trei ani. A fost o traumă extraordinară pe care n-am s-o uit niciodată.

Cînd răuștele devin lebede

Am ieșit dentist, ca șef de promoție pe țară, și se chema că sînt tot cadru medical cu pregătire superioară. Făceam munca medicului, dar aveam în plus bobornacele și ceva mai puțini bani. Țara asta a avut la un moment dat răuștele ei urtidentistii. Din această perioadă datează contactul meu cu revista „Flacăra” care a încercat să mă ajute. O spun indiferent de ce cred unii despre fostul colectiv sau despre A. Păunescu. Au scris despre mine atunci și nu pot să uit. Acum sînt studentă în anul IV. Am luat patru de zece și un nouă într-o sesiune de cinci examene, timp în care mi-am făcut și serviciul. Sînt foarte mîndră de lucrul acesta.

Fac ceea ce mi-am dorit de multă vreme

Am simțit nevoia să părăsesc stomatologia, acum doi ani, și să fac ceea ce mi-am dorit de

foarte multă vreme — să muncesc efectiv la radio cu care am avut o colaborare anterioară ce a durat vreo 14 ani, cînd participam la realizarea emisiunii „Răspundem ascultătorilor” sau făceam interviuri pe teme medicale. Atunci am lucrat cel mai bine cu Viorica Ghîță Teodorescu. Alcătuiam împreună reportaje culturale și faalezia nu-și mai găsea de multe ori căpăstru. În momentul de față există un matineu de simbătă cu titlu cam lung și incomod „120 de minute împreună cu Anca Florea și Gheorghe Verman”. Lumea iubește această emisiune, dovadă fiind scrisorile pe care le primesc. Cînd și cînd, „atunci cînd maestrul meu, Paul Gîrgoriu, decide că se poate, mai fac și cîte un „Matinal”. Întocmesc și „Revista presei”. Îmi place foarte tare joaca aceasta. Am avut ideea de-a face „Revista săptămînalelor” simbăta. S-a născut un copil gigant. Cred că sînt presa.

Petrec mult timp în instituția care se numește Radio. Am perioade cînd mă duc acasă și dorm cîteva ore și o iau de la capăt în zorii zilei următoare. Pentru viața personală, slavă Domnului, nu mai am timp. A doua căsnicie a mea am ratat-o din cauza meseriei. Prea intrasem cu tot sufletul în radio. Sînt o maniacă, de fapt, a acestei profesii. Îi iubesc foarte tare pe cei cărora mă adresez.

Singura mea calitate este Sabina

Am devenit bucureșteancă pe la zece ani. Sînt ardeleancă de la Tîrnăveni, un orașel de care îmi este foarte dor căci acolo mi-a rămas închisă toată copilăria. M-am născut în 1955. Singura mea calitate este Sabina, fetița mea, care o să implinească 11 ani în aprilie. Este un berbecuț foarte încăpățînat. Ea este foarte ocupată. Face karate, engleză, mai face și informatică. Ce-i place, însă, cel mai tare este joaca. Are o ambiție devastatoare și sper să-i țină Dumnezeu năraul. Este mîndră de mine. Eu la rîndu-mi sînt mîndră de părinții mei cărora le datorez foarte mult. Consider că ar fi necinstit să vorbesc despre mine fără să-i amintesc. Ei au făcut să fiu ceea ce sînt și-i iubesc foarte tare.

A consemnat
ELENA GRECESCU

Se relansează

șase coafuri

„tip Oscar“

VIVIEN LEIGH

Nemuritoarea Scarlett O'Hara din „Pe aripile vântului” (premiul Oscar 1939). Părul lung, negru, purtat în unde pe umeri este foarte potrivit pentru o seară romantică.

KATHARINE HEPBURN

Obține de două ori celebra statueta (1933 și 1968). A avut faima de a nu fi frumoasă. Coafura sa, în afara oricărei mode, revine în actualitate ca foarte la modă.

INGRID BERGMAN

Premiul Oscar pentru rolul interpretat în filmul „Crima din Orient Express” (1974). Părul scurt, ondulat (imitat și de fiica sa Isabella, celebrul fotomodel) compune o coafură simplă, sobră.

ELIZABETH TAYLOR

Frumusețe frapantă, dar în linii dulci, delicate. Premiul Oscar pentru filmul „Cui îi e frică de Virginia Woolf” (1966). Părul scurt, adolescentin, are darul de a conferi un plus de tinerete și prospețime.

GRACE KELLY

Viitoarea principesă de Monaco. Obține rîvnitul trofeu cu „Fata de la țară” (1954). Coafura liniară, esențială, este apreciată ca fiind modernă.

SOPHIA LOREN

Actrița-simbol a cinematografului italian. În 1960, premiul Oscar pentru „La Ciociara”. Coafura tip „paj întors”, la modă în anii '60, este din nou actuală.

Ce ne mai prezice Moscova?

Conform, se pare, unui vechi proverb („Nimeni nu-i profet în satul lui!”), astrologul Pavel Pavlovici Globa venise în țara noastră anume pentru a-și întări renumele de prezicator. Și dacă tot e să stăm strimb și să judecăm drept, ar trebui să amintim, totuși, că renumele îi este întemeiat pe unele preziceri anterioare, legate de accidentul de la Cernobil, destrămarea imperiului sovietic, puciul de la Moscova (desi, pentru ultimele două, nu ar fi fost nevoie de ochiul lui Argus pentru a scruta viitorul...). Globa mai era, după cum am fost informați, și președintele Academiei de Științe Oculte de pe lângă Academia de Științe din Moscova. A ținut să ne asigure, încă de la început, că răspunde la toate întrebările, chiar și la cele mai dificile.

● Basarabia va fi o „zonă de instabilitate”?

„O întrebare cu adevărat dificilă a fost cea privitoare la viitorul Basarabiei. Se aștepta, desigur, la o asemenea interpellare, și ne-a „parat-o” cu abilitate. Iată și răspunsul, reprodus exact: „În Basarabia are loc acum o perioadă de instabilitate. Prezicerile lui Nostradamus se confirmă de fiecare dată — și deci și în acest caz. Locul ei în conștiința lumii se va schimba. În anul 1996, Uranus va intra în constelația Vărsătorului. Anul viitor va fi un an de reconstrucție. Consider că românii (și România) pot avea o influență importantă în desfășurarea evenimentelor actuale, pe plan internațional, sub aspect constructiv”. Cît privește una din profețiile sale mai vechi, anume că Moldova se va uni cu Moldova, Transilvania va deveni în viitor independentă, iar sudul Carpaților va rămâne sub influența unor forțe neocomuniste. Globa a menționat că acelea au fost emise cu doi ani în urmă, după informațiile curente de atunci din România. În doi ani, mai afirmă sus-numitul referent de specialitate pe probleme de astrologie, datele „problemei” s-au schimbat. Pavel Globa a mai avertizat că „toate prognozele pe care le face nu sînt întotdeauna bine primite, de pomană, mai ales cînd nu sînt cum acesta ar vrea”. Despre „secretele” profețiilor sale, P. Globa nu a riscat prea multe dezvăluiri. A spus doar că la baza „vizionării” sale stă o bună cunoaștere a izvoarelor istorice care intră în calculul privind domeniul profeției, lăsîndu-ne să întreprindem un fel de activitate mental-„computerizată”. De care putem să ne îndoim sau nu. Mai ales atunci cînd preziciunea pare a se da după cum bate vîntul. Ni s-a lăsat să credem că este vorba despre un fel de „citit în stele”, condimentat cu oarecare savanerie secretă.

● Astrologia medicală — o terapeutică de viitor?

Dinsul ne-a mai vorbit despre Universitatea de Astrologie din Moscova, care nu are mai mult de doi ani vechime. Ea se sprijină logistic pe fosta bază materială a asociației unionale — acum speră să devină mondială — aparținînd de școala astrologică Odessa. Astfel, actualmente există numai două centre (dintre care unul se găsește la Moscova) și multe filiale în statele suverane. Peste 15 000 de studenți sînt ocupați cu studiul în domeniu

Fotografie de GIG MOTOLANU

(astrologia dezvoltîndu-se pe mai multe ramuri). Se delimitează, în mod special, astrologia medicală, socială, planetară (mondială), astrogeografia. Sînt organizate și cursuri de două-trei luni, pentru recepționarea cunoștințelor primare. Într-un an de studiu, cursantul primește îndeeaiuns de multă informație pentru a-și schimba cu totul optica în ce privește înțelegerea școlii astrologice asupra destinului uman. Astrologia medicală se ocupă cu tratarea pacienților, în special a celor aflați într-o stare mai dificilă. Pentru formarea unui specialist în domeniu, sînt necesari aproximativ cinci ani. „Vracii”-astrolog are darul și menirea de a preveni și prezice, pentru medicii, în cazul unor operații serioase — situații de viață și moarte — cînd trebuie făcută operația, dacă ziua și ora sînt faste pentru demersul medicilor. Mai are capacitatea de a prevedea rezultatul intervenției chirurgicale. P. Pavlovici Globa pretinde că experiența sa a dat rezultate extraordinare în concluderea sa cu Academia Medicală din Sankt-Petersburg și Moscova.

● Horoscopul pentru țara noastră

P. Pavlovici Globa și-a continuat afirmațiile, din sfera politicului, cu care ne obișnuise. Deși cu mult mai rezervat decît s-ar fi așteptat oricine. (N-ar fi exclus ca să fi fost „prelucrat” în acest sens „la

nivel diplomatic”: ca să anticipăm măcar atît lucru nu avem neapărat nevoie de darul prezicerii). Cutremurul pe care ni-l anunțase în România la sfîrșitul acestei primăveri a fost aminat pentru primele două luni ale toamnei care ne așteaptă — și, de fapt, s-au prezis două cutremure, din fericire de intensitate slabă, care s-ar putea, totuși, să „întîrzie” pînă în iarnă. Am mai aflat cu surprindere că România s-a născut, ca entitate statală, după estimarea profetului sovietic, în zodia Gemenilor, deși sînt și alte păreri care apreciază drept constelație nativă Racul. „Ora de naștere” a statului — pretinde Globa — necesită informații corecte despre acele perioade mai îndepărtate. Anul viitor se anunță un an de stabilizare pentru situația din România: odată cu intrarea planetei Jupiter în Constelația Balanței. Va urma o perioadă de „restructurare” cu începere din toamnă. De la 20 octombrie la 10 noiembrie se prevăd schimbări mari pentru destinul altui stat românesc: Republica Moldova. După cum arată „tranzitele planetare” — și desfacerea cuplului celest Saturn-Uranus, destrămarea imperiului sovietic va continua. Pînă în 1994, nu trebuie „visat” la convertibilitatea rublei. Despre cea a leului nu s-a suflat nici un cuvînt. Mai întîi, în Rusia vor deveni convertibile cupoanele de îmbrăcăminte și alimente. Tot despre Rusia, în următorii ani, P. P. Globa prevede un proces de stabilizare și așezare a lucrurilor. „Un salt peste prăpastie și nu în prăpastie!”. În perioada 1991—1994 va avea loc o stare de criză acută (după cum prevedeau și astrologii antici). Cît poate, dura cel mai scurt timp de previziune în cazul său? — Globa a afirmat că el este de ordinul minutelor. A mai anunțat, de asemenea, că un grup de specialiști de la Universitatea moscovită au început să dea remedii pentru afecțiuni homeopatice în baza horosconului. „Sursa puterii mele este Dumnezeu” — a mai declarat astrologul răsăritean. Despre dlul Iliescu, Pavel Globa nu ne-a prezis nimic (și ne-a părut atît de rău!). Nu-i nimic, aici credem că l-am fi putut secondada... Nici un cuvîntel despre Eltin sau Gorbaciov. Întrebat dacă i s-a solicitat, de către oamenii politici, un horoscop anume, astrologul ne-a răspuns că a refuzat astfel de aprecieri politice. Nu a dorit nici măcar să ne arate care dintre noi, aflați de față, este S.R.I.-stul însărcinat cu notițe și rapoarte, ori kaghebizul de serviciu. Într-un fel, am fost trași pe o sfoară subțire, bună de pus drept mărturisitor de sezon. Translatorul, cu noi de față, ne-a sabotat metode, punînd mereu dinamită (involuntar?) sub puțina noastră știință de rusă. Celebrul Pavel Globa a fost mai prudent ca echilibrul la trapez ținîndu-și, mai mult, profețiile pentru sine. În ce ne privește, ne menținem la ideea că anume cineva i-a suflat o vorburiță ca să fie cit mai cumințe. Ca să nu mai punem cazul cînd cîmpul său energetic a presupus, pur și simplu, asta...

MIHAIL GALĂȚANU

Grafologia, astăzi

Grafologia adică știința aptă să definească caracterul unui om prin observarea și analizarea scrisului, a fost mult timp asimilată științelor oculte.

Acest stadiu este actualmente depășit, grafologia trecînd din faza diletanțismului „de salon” într-o nouă etapă bazată pe solide cunoștințe de fiziologie și psihologie, găsindu-se astfel într-un domeniu ce ține în mod categoric de știință.

Toți oamenii se servesc de gesturi ca mijloc de expresie, însă felul în care o fac variază după temperamentul și caracterul fiecărui. Integrînd așadar scrierea în dinamica somatică generală a organismului, dăm analizei grafologice un fundament științific precis; rezultatele obținute devin garanții de mare exactitate în limitele datelor urmărite. Aspectul scrisului va defini astfel atît dispozițiile permanente ale unui om, cît și stările lui sufletești trecătoare.

Ca metodă de investigare a personalității, de determinare a caracterului prin scris, grafologia poate aduce servicii într-o serie de domenii:

— caracterologia, practică de toți cei care se ocupă de relații și contacte interumane și de cei care contribuie la educarea indivizi-

lor, beneficiază din plin de diagnosticul caracterial pus prin intermediul grafologiei. Aici este cazul să arătăm că acest diagnostic se poate pune în lipsa persoanei în cauză nefiind necesare teste și investigații laborioase și îndelungate pentru a se ajunge la scopul urmărit.

— educarea copiilor. Scrisul poate fi considerat, în evoluția sa, ca un martor al dezvoltării mintale a copilului, precum și al valorii morale a acestuia. Din acest punct de vedere nu este lipsită de utilitate reeducarea tulburărilor de scris la copil și adolescent. Activitatea este, pînă la un punct, psihoterapie prin modificările pe care le antrenează, respectiv prin satisfacția depășirii dificultăților, fapt care se transferă în mod satisfăcător și către alte domenii ale vieții.

— orientare profesională. Pentru dezvoltarea unor aptitudini intelectuale și caracteriale în vederea îndrumării către o activitate specifică, se face apel la grafologi pentru a confirma, prin metodele de care dispun, concluziile trase în cadrul probelor clasice ale analizei psihotehnice. În acest sens, în unele țări sectoarele de angajare ale firmelor au creat servicii speciale care trebuie să dea cît mai multe informații despre viitorul angajat. În final, trebuie arătat că pentru precizarea unor trăsături de personalitate, grafologul trebuie să dispună în general pe lângă proba scrisă și de vîrsta respectiv sexul persoanei supuse analizei grafice.

GRAPHOS

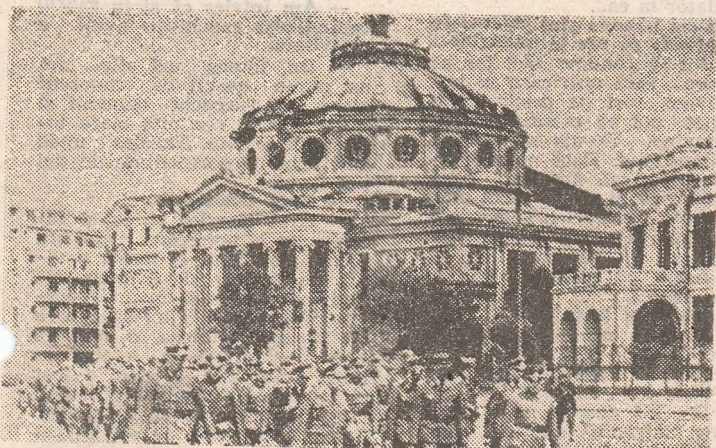
ISTORIA ROMÂNIEI VĂZUTĂ DE 70 DE LICEENI

Au participat la anchetă elevi ai liceelor „Sfintul Sava” (cl. XI-a), „Nicolae Bălcescu” (cl. XI-a), „Ion Neculce” (cl. XII-a) din București și de la Liceul economic din Alba Iulia (cl. XII-a).

Rezultate

Răspunsuri exacte : 475
Răspunsuri greșite : 66
Răspunsuri catastrofale : 66
Întrebări la care nu s-a răspuns : 233

Gradul mediu de instrucție poate fi apreciat de 56%. 10 exemplare nu au fost semnate. Din multe altele n-au lipsit ironia și ironia juvenilă. Vă prezentăm câteva mostre din cea de a treia categorie de răspunsuri. Vom nota cu 1 Liceul „Sfintul Sava”, cu 2 Liceul „Ion Neculce”, cu 3 Liceul „Nicolae Bălcescu” și cu 4 Liceul din Alba Iulia.

Chestionar :

1. În ce an a intrat Napoleon cu trupele în București ?

Răspunsuri : „În 1816” (Felicia Beca — 4) ; „În 1807” (Laura Mariș — 4) ; „4000 î.e.n.” (Iosif Vissarionovici — 2) ; „Când ne-au ajutat americanii” (Gal Andrei — 1) ; „Nu prea l-a încântat ideea” (V. A. Anescu — 3) ; „În 1807” (Simona Sirb — 4).

2. Cu ce domnitor a fost contemporan Ștefan cel Mare ?

Răspunsuri : „I don't know” (Iosif Vissarionovici — 2) ; „Mircea cel Bătrîn” (Gal Andrei — 2) ; „Cu el însuși” (Ion Iliescu — 4) ; „Gigă. Tot el mai notează : „Asta-i cea mai mare timpenie pe care am văzut-o vreodată” ; „Cu Mircea cel Bătrîn” (Popescu Răzvan — 1).

3. Cine a fost regele Ferdinand ?

Răspunsuri : „Băiat bun dar cu lipsuri” (chestionar nesemnănat) ; „Fiul lui Carol I” (Rortaru Nicolae — 4) ; „Rege al Austriei, de fapt Franz Ferdinand...” (Măriuța Sebastian — 1).

4. Cine și cu ce prilej a rostit cuvintele : „Asta-i muzica ce-mi place” ?

Răspunsuri : „Barbu Lăutaru” (Tănase Bogdan — 1) ; „Eu cînd sună de recreație” (Musa Dan — 3. Alți cinci elevi au dat același răspuns) ; „Beethoven” (Irimie Corneli — 4) ; „Napoleon Bonaparte” (Trif Claudia — 4) ; „Tom Araya” (Iosif Vissarionovici — 2).

5. Ce știți despre „ciuma lui Caragea” ?

Răspuns : „Nimic” (Musa Dan — 3).

6. În ce an al veacului nostru a fost răpită Basarabia de către imperiul sovietic ?

Răspunsuri : „În 1917” (Simona Sirb — 4) ; „În 1945” (Rortaru Nicolae — 4) ; „În 1918” (chestionar nesemnănat) ; „În 1944 după tratatul Molotov — Ribbentrop” (Tănase Bogdan — 1) ; „În 1941” (Corneli Irimie — 4).

7. Cine a fost Nicolae Titulescu ?

Răspunsuri : „Revoluționar din 1948” (Felicia Beca — 4) ; „Acționar la firma Crescent” (V. W. Stan — probabil nume de împrumut).

8. În ce an a fost obligat să abdice Mihai de Hohenzollern ?

Răspunsuri : „Regele Lear” (I. V. — 3) ; „Bush cu ocazia războiului din Golf” (Gal Andrei — 1) ; „Calul lui Ștefan cel Mare” (Ion Iliescu — 4) ; „Ștefan cel Mare” (Minodora Olteanu — 4) ; „Mihai Viteazul” (Nicoleta Siveșan) ; „Alexandru I. Cuza” (Felicia Beca — 4) ; „Iuliu Cezar” (Elena Ristei — 4) ; „Napoleon” (Corneli Irimie — 4).

12. Cine a luptat la Rovine ?

Răspuns : „Iliescu împotriva lui Petre Roman” (chestionar nesemnănat).

Cîteva concluzii

Cea mai bună pregătire au demonstrat-o elevii de la Liceul „Nicolae Bălcescu”. Cea mai slabă, colegii lor din Alba Iulia. Erori frecvente : regele Ferdinand este considerat fiul și nu nepotul lui Carol I ; răpirea Basarabiei este plasată adeseori în 1941, sau 1944 ; se cunoaște mai degrabă trecutul îndepărtat decît cel mai apropiat de zilele noastre. Numărul redus de răspunsuri la întrebările 1, 10, 11 arată cunoștințe modeste de istorie universală. În general se poate aprecia că instrucția comunistă, care a prezentat o istorie trunchiată, denaturată, mincinoasă se mai face simțită în bagajul intelectual al tineretului studios.

9. Un personaj de legendă a urmărit și a răpus un bour : a. Vasile Lupu? b. Mihail Kogălniceanu? c. Aurel Vlaicu? d. Dragoș Vodă?

Răspuns : „Nu știu ce înseamnă bour. Probabil e vorba de un avion pe care l-a doborât Aurel Vlaicu în război” (chestionar nesemnănat).

10. Cînd a fost bombardată Capitala de aviația japoneză? a. În războiul balcanic? b. Imediat după 23 august 1944? c. În timpul primului război mondial?

Răspunsuri : „La revoluția din decembrie” (Ion V. — 2) ; „Imediat după 23 august 1944” (Papa Alina Lorena — 3) ; „În timpul primului război mondial” (Felicia Beca — 4) ; „În timpul războiului balcanic” (Simona Sirb — 4) ; „După revoluția din 1989” (Al. Teodoru — 1).

11. Ce domnitor și cu ce prilej a rostit cuvintele „Dau un regat pentru un cal”? a. Ștefan cel Mare? b. Mihai Viteazul? c. Avram Iancu? d. Alexandru I. Cuza?

Răspunsuri : „Regele Lear” (I. V. — 3) ; „Bush cu ocazia războiului din Golf” (Gal Andrei — 1) ; „Calul lui Ștefan cel Mare” (Ion Iliescu — 4) ; „Ștefan cel Mare” (Minodora Olteanu — 4) ; „Mihai Viteazul” (Nicoleta Siveșan) ; „Alexandru I. Cuza” (Felicia Beca — 4) ; „Iuliu Cezar” (Elena Ristei — 4) ; „Napoleon” (Corneli Irimie — 4).

12. Cine a luptat la Rovine ?

Răspuns : „Iliescu împotriva lui Petre Roman” (chestionar nesemnănat).

Cîteva concluzii

Cea mai bună pregătire au demonstrat-o elevii de la Liceul „Nicolae Bălcescu”. Cea mai slabă, colegii lor din Alba Iulia. Erori frecvente : regele Ferdinand este considerat fiul și nu nepotul lui Carol I ; răpirea Basarabiei este plasată adeseori în 1941, sau 1944 ; se cunoaște mai degrabă trecutul îndepărtat decît cel mai apropiat de zilele noastre. Numărul redus de răspunsuri la întrebările 1, 10, 11 arată cunoștințe modeste de istorie universală. În general se poate aprecia că instrucția comunistă, care a prezentat o istorie trunchiată, denaturată, mincinoasă se mai face simțită în bagajul intelectual al tineretului studios.

LIVIU TIMBUS
ELENA GHERA
CRISTIAN PAVEL

Pentru doamne și dăduci

„Gata coștelor. Nu vă mai vîditați. Sînteți cel mai grozav seismograf. Simțiți cu fiecare fibră din care v-a compus natura economia de piață. Ați rupt din banii de coșniță și vă îmbrăcați frumos. Constat cu plăcere că ați început să renunțați la „turcisme”, sculpturi și altele de felul acesta și s-ar părea că vreți să arătați că știți ce înseamnă bunul-gust. Nu e rău! Nu e rău! V-am urmărit toată iarna și mai că mă așteptam să aud un cor de proteste din partea vreunei ligi de apărare a animalelor. Ce imblănte erăți! Ce cizmulite aveăți! Și ce bine vă stătea.

Și pentru că sînteți așa și vine primăvara vă propun să dați o raită pe la magazinul „Eva” unde precum mai lăsați ceva bănuși. Acolo, la etaj, vi se oferă o gamă largă de jachete, pardesie, fuste, compleuri, produse de întreprinderile „Arta modei” și „MODCOMF”. Ele sînt de serie scurtă și au prețuri moderate. În același raion veți putea cum-păra și unicatele unor firme particulare sau case de modă. Dacă zăboviți la marochinărie veți afla că mai există po-zete din piele ale Fabricii „Dimbovița” ce costă între 2.000—4.000 lei. Firme renumite în lume s-au strîns la raionul ci-orapi. Pentru ocazii deosebite vă puteți oferi un ciorap de mătase naturală Carima la 525 lei, dar veți găsi și pe cei de Sibiu pînă în 100 de lei.

Prețul cizmulitelor de primăvară și al pantofilor nu depășește 10.000 lei. Aflați că unele dintre cizmele expuse sînt confecționate de un cizmar particular din Craiova, care, inspirat, a cumpărat atîta piele, mai pe la început, încît doi ani de-acum încolo poate lucra fără grijă.

O noutate absolută este raionul de lenjerie. O firmă care importă materie primă din Thailanda vă oferă lenjerie de corp din mătase naturală, brodată manual. Este un vis!

Fiind în magazin, opriți-vă la raionul de cosmetică clasică unde, vă puteți lăsa seduse de cremuțele, deodorantele, loțiunile din gama „Floritene” de proveniență elvețiană. Alcătuite pe bază de extracte de plante, sînt de foarte bună calitate și, mai ales, sînt ieftine.

Elena

13

Manualul ghinionistului

Păstrează-ți calmul, dar fii sigur că :

- la unitatea CEC, unde intri grăbit, vei avea neapărat în față un țigan gras ce va număra la ghișeu 4 milioane de lei;
- de îndată ce te așezi în avion, afli că pe linia respectivă a avut loc chiar ieri o cumplită catastrofă aeriană;
- nevasta va simți nevoia — într-unul din momentele de maximă armonie conjugală — să-ți destăinuie cum te-a înșelat cu instructorul școlii de șoferi;
- la prima abatere de la regimul alimentar, pe care îl respectă cu strictețe de 10 ani, te vei simți în sfîrșit bine;
- la sosirea din concediu și se va șopti că, între timp, colegul M. te-a făcut zob într-o ședință, colegul G. și-a luat rîndul la CAR, proiectul tău s-a întors cu aviz negativ, iar biroul tău a fost mutat într-o cameră cu 20 de salariați;
- Femeia pe care o alegi de amant, după 20 de ani de fidelitate conjugală, e ori frigida, ori bolnavă de SIDA;
- dacă te încumezi să-ți po-vestești viața petrecută în inchi-

sorile comuniste, colegii te vor socoti lăudăros, tinerii plicticos, foștii securiști mincinos, iar femeile păgubos ;

— dacă șeful te întrebă de sănătate, e semn că vrea să te retrogradeze;

— dușmanul tău de moarte va fi în ochii nevastei tale o persoană distinsă, cultivată, agreabilă;

— pașaportul, biletul de tren, permisul auto, pe care le cauți înfrigurat în buzunare, vor apărea abia după al treilea val de nădușeală fierbinte și, bineînțeles, tot acolo unde ai scotocit prima dată.

— prestidigitatorul te va alege tocmai, pe tine, dintr-o sală plină, pentru a-ți scoate din revere un șobolan și o pereche de chiloți de damă;

— la seratele mondene nu vei cunoaște nici femei frumoase, nici așteptatul partener de afaceri, dar se va lipi de tine un musafir surizător, foarte pregătit pentru a-ți vorbi ore în șir despre boala sa de prostată și despre funcționarea compresiei la motoarele Wankel.

CALISTRAT ■

O lume mereu nouă, nouă, nouă... America

În urmă cu 500 de ani, Columb pornea într-una din cele mai fascinante aventuri umane — aceea a descoperirii Americii. Dar, prin secole, milioane și milioane de oameni s-au avîntat spre Lumea Nouă cu același sentiment de exploratori ai necunoscutului, ca și cum ar fi fost primii care pășeau pe acel pămînt. Fiindcă America a fost și este pentru fiecare o experiență pe cont propriu, în afara tratatelor de geografie, a cărților de istorie și politică, a literaturii, a televizorului, a filmelor, a povestirilor celor care i-au cunoscut în mod direct atracția.

Ultimele exemplare

Vreți să aflați cum a divorțat Corina Chiriac de Corina Chiriac și ce planuri de viitor are marea noastră cîntăreață? Ați dori să faceți cunoștință și cu a fi reprezentanți de seamă ai comunității românești din Los Angeles? V-ar interesa să știți cum au reușit ei în viață pornind de la zero? Vreți să cunoașteți diferențele dintre o găină capitalistă și alta comunistă?

Dacă toate acestea vă stîrnesc curiozitatea, adresați-vă redacției noastre care vă poate încă oferi ultimele exemplare din suplimentul America. America (16 pagini, 10 lei).

În exclusivitate de la Los Angeles pentru revista „FLACĂRA”

„Am un angajat american”

— De unde veniți, domnule John Roman?
— Din România.
— Mai exact?
— Din Timisoara.
— Sînteți demult aici?
— Din ziua de 2 mai a anului 1970.

— Si cum ati dus-o pînă atunci?

— Sînt copil de miner, sînt născut în Aninoasa — Petroșani. Tata a murit într-o mină de cărbuni și noi am rămas 6 copii... și doi dintre noi am fost duși la Păclisa, la un orfelinat.

— Am auzit de Păclisa...

— Lîngă Hateg... Si după ce am terminat școala primară ne-o dus la Timisoara la căminul de ucenici. Acolo am învățat meseria de tapiteri și în 1950 maistrul meu o închis atelierul și am deschis eu atelier de tapiterie.

— Particular?

— Particular.

— Autoritățile cum au văzut acest lucru?

— Nu m-or văzut bine, nu le-o plăcut, am avut neplăceri... foarte mari neplăceri... m-or pus si-n ziar. Un preten de-al meu si-o făcut o casă pe Bd. Tinereții... un apartament... si mi l-o dat mie... Era un apartament distrus complet... era ca un grajd. Si-am băgat 25 000 de lei în apartamentul ăla; în plus, am plătit chiria, si sfatul popular m-or băgat în ziar... m-or întreb cum am intrat în apartament... eu am zis că mi l-o dat pretenul meu... că a răta ca un grajd... am plătit 25 000 de lei si totusi ei au vrut să mă dea afară. Si nu m-or dat afară că eram în curs de judecată si am primit pasaport si am venit în America.

— V-ați mai ocupat si cu altceva?

— Am fost mandatar, dar tot în tapiterie, doi ani de zile. După ce am arătat atelierul, după doi ani de zile mi l-or luat si am rămas tot în atelier ca sef de unitate.

— Ce v-a determinat să plecați?

— Păi am plecat din casă fiindcă părinții la... fosta mea

nevastă erau în America, or venit înaintea mea cu 8 ani de zile. Visam noaptea... spuneam la fosta mea nevastă... „Uite ce-am visat, nu m-or închide!” Numai cu frică am trăit. Desi am muncit cîștit, însă am muncit mai mult ca alții... Am muncit, mi-am cumpărat casă, am avut niste oi, lîngă Timisoara, si a trebuit să dau ca să rezist... a trebuit să dau la anumiți procurori, la militieni... să le dau miel... să le dau una-alta... ca să pot să-mi mentin atelierul si ce-am avut.

— Si, din '70, direct în Los Angeles sau...

John Roman în familie.

Fotografii de EMANUEL TANJALĂ

— Da. Direct aici am venit.
— Ei, cum a fost începutul?
— Foarte greu. Am venit aici în America si fostii mei socri erau despărțiți, n-aveau casă, n-aveau nimic. Mi-o dat 100 de dolari cînd am venit, aia ca să-mi cumpăr un televizor. Si eu nu mi-am cumpărat televizor cu 100 de dolari, mi-am cumpărat o mașină de cusut ca să-mi lucr meseria mea. Si am avut discutii cu ei că de ce mi-am cumpărat mașină, de ce nu mi-am luat televizor. Am zis că televizor nu mi-am luat

— Ați reușit foarte repede...

— Foarte repede, pentru că am muncit foarte mult. Am avut o statie de benzină cu un român... Eu veneam la statia de benzină la 5 dimineata... trebuia să mă scol la 4 si stăteam la statia de benzină pînă la ora 9. De la ora 9 veneam la atelier la tapiterie si stăteam pînă la ora 5; după amiaza. De la ora 5 iar veneam la statia de benzină si lucram pînă la ora 11. După cîteva luni de zile am deschis pe lîngă statia de benzină acolo... si un magazin de cauciucuri... vindeam... le puneam la mașini... si s-a făcut o treabă destul de bună.

— Cîți ani aveți cînd ati venit în America?

— 40 de ani am împlinit în America, exact cînd am venit, în 2 mai în '70.

— Asta ar semăna cu o a doua naștere.

— Cînd am împlinit 40 de ani am ajuns la New York.

— Ce ziceți? N-ati venit la o vîrstă la care lucrurile ar fi trebuit să fie în zona calmului, a echilibrului... nu să umbrați... să căutați de lucru... să încercați să vă faceți un rost...?

— Domnule, eu cînd am venit, am căzut, totusi, destul de bine... Si aici, era mai bine decît acuma... acuma e puțin mai greu... dar e bine să vii cît se poate de tînăr în America... pînă la 40 de ani. Dacă cineva vine peste 40 de ani e greu... în primul rînd cu limba... că n-o să stii englezeste niciodată cum trebuie... cum casti gura, cum știu oamenii că nu ești american...

— Devenind patronul unei întreprinderi n-ati încetat să munciți?

— Nu. Am muncit mai greu ca orîșicînd. Am muncit si în România, am muncit si aici mai mult. Fiindcă aici îți dă niste drepturi să cumperi casă si omul își zice: cumpăr, cumpăr si nu-ți dai seama la-nceput că dacă ai cumpărat trebuia să si plătești... si-atunci

te obligi singur... să muncesti ca să poti să plătești... Dacă nu poți să plătești rata îți ia casa. Dacă n-ai plătit 3 luni de zile rata îți pune casa în vânzare si banca o vinde cu banii cu care esti dator la ea...

— Deci băncile sînt interesate să-l prindă pe om la ananghie...

— Nu le convine nici lor să se bage... Sînt unii care se îmbolnăvesc, ori se despart... si nu mai pot să plătească... Nu le convine, de-aia nu vor să dea împrumut. Dacă nu sînt siguri că poti să plătești... Dacă ești tînăr si ai un serviciu bun, si trebuie să aduci o adeverință de la întreprindere că într-adevăr esti un muncitor bun si esti serios, că plătești... Altfel, nu se-ncurcă.

— Aveți si angajați?

— Da, Am un angajat, American.

— Numai unul? Si vă descurcați?

— Da, Mă descurc. Am avut înainte mai multi, doi, trei, însă acum merge foarte prost... din cauza cu Golful si nu stiu mai ce si totul a început să dea puțin în jos... Să sperăm că o să fie mai bine, încet-încet.

— Cît am stat la dv., aproape o oră, am văzut destul de mulți clienți.

— Da, Într-adevăr, eu lucrez mult, am cel mai mare atelier din împrejurimi, pe cea mai importantă stradă si sînt cel mai vechi; am atelier aia de 19 ani, în același loc. E mare lucru.

— Trebuia neapărat să reușiți aici sau, mă rog, nu mai puteați pleca de aia de deoarece v-ar fi fost rușine să vă întoarceți în țară dacă nu erăți cineva.

— Nu mi-o fost tăt una, am plecat de-acolo dar mi-o fost rușine să mă mai întorc înapoi că tot ce-am avut am dat la frati, am dat la pretini si lumea o știu că în România m-am descurcat si am avut atelier si am muncit foarte mult, ca să mă-ntorc înapoi... mi-era rușine, (ride).

— La masă ati servit mincăruri românești, în jur vād scoarte românești, uneori cred că vă e dor de casă.

— Da, sigur că da, mi-e dor de casă, am frati acolo, am patru frati în România... Am fost în '81, după 11 ani... si vreau să mă duc anu ăsta sau anul viitor iar acolo. Am foarte multi pretini în Timisoara, la Petroșani... mă trag de fapt din Maramures, din comuna Desesti, între Sighet si Baia Mare, acolo am doi frati...

— Domnule Roman, există un secret al reușitei dv. si al reușitei multora dintre românii care au venit aici?

— Un secret? Nu-i nici un secret. Cine muncește, aici, în America, face treabă; cine nu, se-ntoarce... napoi... America-i numai pentru oamenii muncitori... Multi vin aia si cred că America...

— Iți ofera...

— Da... îți ofera nu stiu ce... Nu-ți ofera nimic... ofera munca.

— De cite ori ati fost în concediu?

— N-am fost niciodată în concediu; Doar cînd am fost în țară în '81.

— Vă simțiți obosit?

— Nu. Nu mă simt obosit, fiindcă muncesc pentru mine; obosesc cînd nu am de lucru. Cînd am de lucru sînt cel mai fericit, fiindcă am mai multe proprietăți; mai sînt si plătit, dar am multe care nu sînt plătit si trebuie să plătesc ratele.

— Deci e obligatoriu atunci cînd ai un ban să investești în ceva?

— E bine. În California e bine să investești în pămînt.

— Am înțeles că si în cadrul comunității românești aveți o activitate.

— Da, lumea mă știe... am un nume destul de cunoscut aia, mă respectă oamenii si m-or ales la cea mai mare biserică din Los Angeles unde sînt prim vicepresedinte de doi ani de zile.

— Asta înseamnă...

— Ajut biserica si eu si facem cite o petrecere, cite un picnic, contribuim la masă, o vinut un preten de-al meu, cel mai bun preten al meu, Gheorghe Turda, din Timisoara care dă spectacole aia, o fost de vreo 5-6 ori aia, o stat la mine două luni de zile, o fost si Fărcasu, Dumitru Fărcasu aia la mine-n casă si sînt foarte bun preten cu el... o fost la mine dintre cîntăreți Maria Ciobanu, vreo două săptămîni o fost pe la mine, sînt foarte bun preten cu Constantin Drăghici si cu Olimpia si cînd vin aia si dau spectacole la biserică... acuma o să deschidă o nouă biserică mare si trebuie bani si noi, credinciosii, ajutăm biserica să poată să facă niste bani.

— De ce credeți că sistemul care a fost în România se opune cu atîta îndrăzneală ca oamenii să lasă în evidență, să se îmbogățească?

— Eu cred că la Ceausescu i-o fost frică de oamenii care fac bani, el n-o vrut... Cînd o fost cu mandatarii, s-o făcut bani frumoși... n-o vrut ca lumea să aibă bani, fiindcă lumea dacă are bani, îi era teamă că plătește, se organizează cumva, plătește pe unul, pe altul, ca să-i dea în cap... si el de aia o căutat ca lumea să nu aibă bani. Toti care o făcut bani, le-o băgat bete-n roate, i-o închis; i-o plăcut lumea să muncească, să facă niste bani si să-i dea; cum o făcut, să-i dea; să n-aibă bani... si să stea lumea ba la una, ba la alta, ca să n-aibă timp lumea să se organizeze, să pună ceva la cale. De aia o făcut de nu se găsea una, nu se găsea alta, ca lumea să fie tot ocupată, lesea de la lucru pe la 4-5, trebuia să stea la coadă... nu ca aici în America... dacă te duci într-un magazin, acolo este ceapă, este ulei, este brînză, este carne, salam, de toate sînt în magazinul ăla... pe cînd în România te duci la a-prozar să cumperi ceapă, te duci în altă parte, la 1 km, să cumperi carne dacă s-o găsi, în altă parte să cumperi lapte, în altă parte să cumperi cartofi si omul să fie tot ocupat... Se ducea acasă, dormea si, la lucru, dimineată... să n-aibă timp să se organizeze, asta cred că o fost o tactică a lui Ceausescu.

— Vă iubiti meseria, dar nu vă displace să vă-ntîlniți cu cîteva amici aici, în grădina asta mare si să beți un pahar de vin...
— Am 5 acri de vie si în fiecare an fac must si duc la biserică, fac picnic, dau la lume, fac picnicul bisericii cu struguri, must si pe urmă fac tuică — o fierb de două ori ca în Maramures si unii, preteni zic: „Hai să mergem la Roman să bem o tuică”. Si vin la mine, bem o tuică, tai cîte-un miel, cite-un purcel si d-aia am atîta preteni.
— Probabil tot așa petreceați si la Timisoara.
— Tot așa. În Timisoara am avut foarte multi pretini, dar am avut si foarte multi dusmani. Uneori mă mai gîndesc si la unii si la alții.

GEORGE ARION

Cel mai mare pachebot din lume

În sudul peninsulei Bretagne (Franța) se află orașul Saint-Nazaire, cunoscut pentru vasele de pasageri ce sînt construite la „Șantierul Atlanticului”. De aici au ieșit vestitele pacheboturi „Normandie” și „France”. Cu citva timp în urmă șantierul a bătut recordul, lansînd la apă cea mai mare navă de pasageri din lume, pe „Suveranul mărilor”.

Vasul are lungimea de 27 de metri, suprafața utilă de 300 de metri pătrați, greutatea de 78 000 de tone și dispune de aproximativ 1 200 de cabine, din care, numai în cele de lux pot fi transportați 2 700 de pasageri. Călătorii au la dispoziție 19 lifturi de sticlă, deoarece vasul este mai înalt decît „Statuia Libertății”, trei cinematografe, fiecare avînd pereții ornațati în altă culoare, o sală de teatru cu o capacitate de o mie de locuri, discotecă, un miniclub pentru co-

pli și o bibliotecă cu peste 15 000 de volume.

Pereții, pardoseala și plăfoarele sînt, în general, ornațate cu oglinzi, în care imaginile se multiplică de sute de ori, iar mii de becuri și reflectoare ascunse peste tot, chiar și în ghivece de flori, dau în timpul nopții o lumină feerică.

„Suveranul mărilor” dispune, pentru cele patru motoare de 290 000 cai putere, de o suspensie specială, asemănătoare cu a navelor militare, pentru ca zgomotul și vibrațiile să nu fie depistate de submarine.

La ceremonia de lansare, care a avut loc la Miami Beach (S.U.A.), a participat, pe lîngă proprietarii americani și norvegieni din consorțiul „Royal Caribbean Cruise Line”, și Rosalyn Carter, soția fostului președinte al Statelor Unite.

AUREL DIANU

Dați cărțile pe față, domnilor!

Cornel Dinu și-a urcat sacii în căruța fotbalului pe ușa din spate ● Șantajul se întoarce împotriva celui care l-a declanșat ● Pisica moartă e în curtea F.R.F. ● Pe cînd deschiderea sezonului la demisia?

A început returul, Cupa și-a consumat și optimile, fotbalul își vede de ale sale, merge înainte, dar atenția celor ce iubesc această lume nebulă, nebulă, nebulă este captată de o întimplare pe care presa scrisă o întoarce pe toate fețele. Este vorba de povestea casetei lui Cornel Pumnea, un redactor adeseori luat peste picior (pe nedrept, zicem noi), de o anumită parte a ziariştilor ultraspecialiști într-ale fotbalului. În realitate, Cornel Pumnea, devenit peste noapte vedeta numărul unu a fotbalului nostru, este un redactor la locul său, muncitor și ascultător, neîgăreț, neuns cu toate afiliile posibile și imposibile. Poate că datorită tocmii acestor calități, de om maleabil, l-a solicitat Cornel Dinu, acum aproximativ o lună și jumătate, pe cînd nu era antrenor al Naționalei, să facă o anchetă despre neregulile, mai exact spus, matrapazlicurile, una dintre cele mai înalte diriguitori din fotbalul nostru. În fapt, Cornel Dinu și nimeni altul a condus ancheta, el a confecționat scenariul, întrebările, argumentele. Ancheta a fost gata cam pe la sfîrșitul lunii februarie, și a fost înaintată domnului Răzvan Theodorescu, cu care Cornel Dinu vorbea în prealabil și obținuse toate aprobările de rigoare. Gurile rele spun că Răzvan Theodorescu ar fi primit un telefon ajutor chiar de la Cotroceni. Numai că, dl. Cornel Dinu, care a declanșat toată această teavatură, a fost numit între timp selecționer al Naționalei, iar caseta, care se dorea a fi un obiect de șantaj asupra conducerei F.R.F., și-a pierdut din, hai să-i zicem, actualitate. Străin sau nu de toate aceste

frământări, conștient sau nu, că este o simplă unealtă într-un război atât de mare, între Cornel Dinu și Federație, Cornel Pumnea s-a trezit că i se permite să dea ancheta pe post. Îl amendează puțin pe domnul Răzvan Theodorescu că s-a decis atât de greu să aprobă difuzarea, și, din cele 40 de minute cit cuprinde caseta, ne-a oferit, joi, 5 martie, doar 10. Declarațiile celor doi interlocutori, Mircea Pascu și Marcel Pușcas, sînt incendiare. Dacă și celelalte 30 de minute au aceeași încărcătură — și sînt mulți care, după ce au văzut caseta în întregime, afirmă că da — atunci nu mai miră pe nimeni faptul că a doua zi Cornel Pumnea a fost oprit să mai intre în sediul Televiziunii. Culmea e că exact în clipa în care ofiterul îl anunța că nu-i poate permite accesul, pe lângă Cornel Pumnea a trecut, val-virtej, Cornel Dinu, care l-ar fi spus, declară domnul Pumnea, că a auzit că s-ar fi dat pe post o casetă cu niște chestii extraordinare. Stupoarea lui Cornel Pumnea a fost fără margini. Dar și mai fără de margini e stupeora noastră. Noroc că există martori și dovezi indubitabile potrivit cărora contribuția lui Cornel Dinu la realizarea acestei casete este esențială. Fără ele, Cornel Dinu ar fi negat totul. Dar tare ne e teamă că, dincolo de toate probele existente, Cornel Dinu va afirma că habar nu are despre ce e vorba.

Numai că problema acestei casete nu este cea a domnului Cornel Dinu, ci a F.R.F., a conducerii acestei instituții, despre care s-a tot spus și scris că este specializată în dedesubturi de tot felul. Despre ultra-nomenclaturistul Mircea Angelescu, eminenta cenușă a federației, aproape că nu mai e cazul să vorbim. Despre afacerea Attigram, în care este implicat Mircea Sandu, prin soția sa, iarăși nu mai trebuie să scriem. Despre scandalul cu I.M.A.M., cu care tocmai se încearcă rezilierea unui contract, vom reveni la timpul potrivit. Despre uriașele sume de bani vehiculate pe față — cu acte în regulă, zice se — de domnul Marian Albu, s-a cheltuit o can-

titate însemnată de cerneală tipografică. Despre Mac Popescu, o altă figură proeminentă a fotbalului nostru, s-au spus atât de multe lucruri, încît orice om de bun simț ar fi părăsit scaunul pe care se află. Despre nulitatea în fotbal a lui Cristian Bivolaru, opoșit pe lângă federație într-o funcție extrem de importantă numai și numai pentru că era vecin de bloc cu ex-ministrul Mircea Angelescu, de asemenea, s-a scris. Și lista este departe de-a fi închisă. Numai oameni unii și unul la F.R.F., iar caseta tocmai despre „calitatea” acestor oameni vorbea. Aceasta este adevărata dinamită a casetei și nu cazul sau poziția lui Cornel Dinu, care s-a comportat și de această dată așa cum îl știm, gata să facă orice pentru a-și atinge propriile sale interese. Interese care par să aibă o anumită legătură cu interesele fotbalului nostru, dar, în realitate, nu au. Ca să-și atingă scopul, acela de a fi piesa principală în fotbalul românesc, mașinațiunile domnului Cornel Dinu au început prin confecționarea casetei, dar, concomitent, au declanșat și atacul pentru demiterea lui Mircea Rădulescu. Sigur că toate aceste manevre n-ar fi avut nici o șansă de izbîndă dacă domnul Cornel Dinu nu știa atîtea și-atîtea lucruri despre „oamenii” de la conducerea Federației. Șansa sa, dacă o putem numi astfel, a fost că avea date dintre cele mai certe. Dar neșansa sa este că și alții mai dețin aceste date. Și ar mai fi necesar, zicem noi, ca Departamentul Sportului să declanșeze de urgență o anchetă exhaustivă privind afacerile de la conducerea F.R.F. Altfel, într-un climat de suspiciune, precum cel instalat în clipa de față, calificarea echipei naționale la turneul final al C.M. din S.U.A. ar putea fi total compromisă. Să facem curățenie acum, cit nu e prea târziu.

RADU NEGRU

SALVAȚI SPORTUL!

Cristian Gatu

Sportivii, cei mai cunoscuți români!

Sînt încă vii impresiile provocate miliardelor de spectatori și telespectatori de mesajul transmis, prin eleganță și fast, prin mișcare și ritm, de către autorii spectacolului de deschidere a Jocurilor Olimpice de la Albertville. Efortul conjugat al organizatorilor și realizatorilor acestui joc de lumini și culori a simbolizat noua concepție a lumii moderne, de colaborare, de participare fără violență, la o întrecere a talentului, a dirzeniei și voinței, în limitele fair-play-ului, alături de prețuit pe toate meridianele lumii.

Alături de cultură și artă, sportul este un instrument competițional al fiecărei națiuni ce se vrea civilizată, puternică, sănătoasă și talentată.

Consumator de energie umană și investiții materiale, sportul produce noi generații de tineri sănătoși și rezistenți, antrenează pe cele actuale în lupta cu viața, dîndu-le competitivitate, voință și dirzenie și dirijează buchetul de calități al fiecărei națiuni către marile întreceri olimpice și mondiale, unde, din lupta cu secunde, gramele și centimetrii, se nasc mari campioni ce vor rămîne veșnic printre personalitățile lumii sportive.

România a fost și este o mare producătoare de asemenea personalități: Iolanda Söter și Lia Manoliu, Ilie Năstase și Ion Țiriac, Nadia Comăneci și Cris-

tina Bontas, Ivan Patzaichin și Gheorghe Berceanu, Gheorghe Gruia și Cornel Penu, personalități care nu mai aparțin de mult numai țării, ci întregii lumi. Pentru a afla românii cei mai cunoscuți peste hotare, aproape sigur că îi vom găsi printre marii sportivi ai acestei țări.

În procesul de reală democratizare a țării, în condițiile unei instabilități logice și nu prea, în drumul sinuos și greu de trecut la o economie de piață, sportul nu putea a afla românii cei mai cunoscuți peste hotare, aproape sigur că îi vom găsi printre marii sportivi ai acestei țări.

Din păcate, la greutățile obiective menționate, se adaugă altele izvorite fie din ignoranța de către unii a rolului social pe care sportul îl poate avea, fie din supralicitarea puterii de decizie a altora în domeniul necunoscutelor lor, dar pe care le consideră (ca pe vremuri) subordonate, fie, pur și simplu, din comoditatea de a spune mai ușor „nu”, decît de a încerca să faci efortul de a ajuta. Dar despre greutăți subiective, mai multe amănunte în numărul viitor.

CRISTIAN GAȚU

„Jucați fotbal!”

Re luarea sezonului competițional intern a produs oarecare contrarietate în rîndurile iubitorilor de fotbal prin rezultatele neașteptate obținute de echipele considerate favorite, dacă ne-am referi doar la înfrîngerea actualei campioane, pe propriul teren (în prima etapă a returului), la eșecul de proporții al F.C. Ploieștiului (de asemenea, în fieful său), ori la eliminarea din Cupa României a unor specialiste ale respectivei întreceri, ca Dinamo și Rapid, sau la accesul în sferturile de finală ale competiției K.O. a unei divizionare C, Dunărea Călărași, în dauna unor reprezentante ale primului eșalon. Desigur, ca peste tot în lumea jocului cu balonul buclucas, bucuria este amestecată cu tristețea, în funcție de simpatiile fiecăruia. Dar, dincolo de deliciae cu care sînt gustate toate neprevăzutele sportului-lege, comentatorii lucizi ai fenomenului fotbalistic ca atare nu-si pot reprimă îngrijorarea de a nu fi cumva martori la un recul în evoluția unor echipe sau în prestațiile componentilor acestora, ceea ce nu ar conduce decît la o nedorită nivelare în jos a valorii fotbalului nostru. Spre exemplificare, ne vom opri asupra unei „duble”, în Cupă și campionat, dintre Fotbal Club Dinamo și Sportul Studentesc. Purtătoare a lanternei roșii în pauza dintre tur și retur, echipa din Regie nu s-a speriat de renunțarea adversarei sale, Dinamo fiind lideră detașată în campionat și cu aura de invincibilitate pe parcursul a vreo zece luni. Mai mult, s-au făcut destule speculații pe seama coincidenței

programării respectivelor partide în intervalul a numai cinci zile. Totuși, clarvăzătorii s-au înșelat, cele două echipe n-au căzut „la pace”, aranjamentele (cu care fotbalul nostru ne cam obișnuise) n-au funcționat de genul: Dinamo cîștigă în Cupă și oferă o remiză în campionat. În timp ce Sportul Studentesc și-a depășit condiția de moment față de locul din clasament, Dinamo nu a reușit probabil să-și conecteze motoarele la turația maximă. Șansele au fost disputate cu ardore în ambele întâlniri, ele soldindu-se cu același scor: 1-0, dar victoriile fiind împărțite și dezavantajîndu-le pe rînd, pe cele două combatante. Astfel se face că formația din Șoseaua Ștefan cel Mare nu mai poate realiza eventul, iar studenții nu obțin un punct care le-ar fi fost atât de prețios. Similitudinea între cele două confruntări merge pînă acolo încît golurile învingătorilor au fost contestate de partea adversă: în Cupă, Antonio Popa a înscris dintr-o poziție suspectată de ofsaid, iar în revansa „pe puncte” Gersentmayer a transformat un penalty acordat de arbitrul O. Streng la căderea lui D. Munteanu în lupta pentru balon cu M. Marian, „centralul” anulin-du-le în schimb „alb-roșilor”, pe motiv de ofsaid (semnalizat cu întîrziere de la margine), golul înscris de Moga. Deci, după ce administrase un 4-0 ocupantei locului 3 în ierarhia primei divizii, aceeași echipă nu s-a putut impune decît o singură dată unei formații față de care a acumulat cu 10 puncte mai mult! Urmădînd disputele respective, gîndul ni se îndreaptă, firesc, spre meciurile reprezentative naționale din preliminariile C.M., de care ne mai desparte foarte puțin timp, și încercăm să intuim care ar

fi eventualii selecționabili. Răspunsul nu era ușor de dat, prin prestațiile neconcludente ale majorității celor care evoluau pe gazon, iar amintirea cupelor europene intercluburi nu ne oferă mai mult optimism. Și aceasta, cu atît mai mult cu cît, pe calea undelor, aflăm că în restul etapei se înregistrau patru „remize albe”, iar eficacitatea era de numai zece goluri. Este drept, se vorbește despre introducerea profesionalismului, se întreprind și unele măsuri, numai că mediocritatea parcă începe să devină tot mai prezentă și un duh rău bîntuie prin fotbalul nostru. Nu este nimic mai concludent decît îndemnul galeriilor, care devine același, pe aproape toate stadioanele: „Jucați fotbal!”

POMPILIU L. DUMITRESCU

Chiar dacă e rău, e bine!

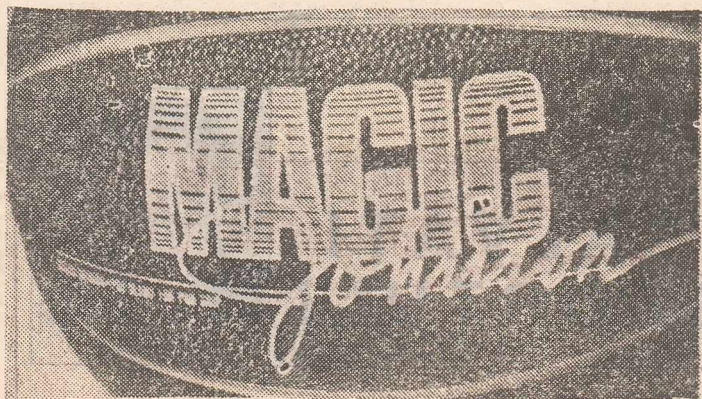
Doar 10 goluri de-a lungul a 810 minute! Cam puțin, domnilor! S-ar părea că ne aflăm în fața unui nedorit record, mai ales dacă ne referim la faptul că în prima repriză s-au înscris pe cele 9 stadioane doar 3 goluri, din care unul cel de pe „Național”, din penalty. Și încă o precizare: 6 din cele 10 goluri s-au înscris în două partide, la Craiova și la Brașov. Dar, dacă ne gîndim și la alie campionat, cum ar fi cel italian, față de care sîntem la o distanță de ani lumină, scorul alb, la urma-urmelor, se poartă. Principale sînt, de bună seamă, punctele, drept pentru care vom sublinia că etapa și-a avut și șarmul ei, oaspeții cu-

cerind nu mai puțin de 7 puncte. Puțina au fost pînă acum etapele atât de benefice pentru oaspeți. Dacă bine ne aducem aminte, doar în etapa a 6-a am mai înregistrat o astfel de ingenunchiere a gazdelor. Dar a fost oare, cu adevărat, o ingenunchiere? Cu excepția neașteptatei victorii a timișorenilor la Galați, celelalte rezultate ni se par aproape normale. Adică meciurile de la Hunedoara, Bacău și Tg. Mureș, încheiate la egalitate, n-au surprins prin scorul egal cu care s-au încheiat. S-a constituit astfel, apreciem noi, trio-ul echipelor care vor lupta din greu să evite zona nisipurilor mișcătoare. Ar mai fi de vorbit, desigur, despre egalul de pe malul Dunării, unde Dacia Unirea a făcut față cu brio atacului stelist. Se confirmă revirimentul brăilenilor care, sub comanda noului antrenor, Tiți Dumitriu, au semnat surpriza-surprizelor acestuia început de retur, cu victoria de la Craiova și cu calificarea, în dauna Rapidului, în sferturile de finală ale Cupei României. Cît despre cea mai iubită echipă a Bucureștiului și a întregii țări, Rapid, giulesteanii și-au cam dat cu singul în dreptul în partida cu F.C. Argeș, un meci care n-a avut nici o culoare. Un derby al diviziei C, sau o întîlnire între două echipe de mijloc din cele trei serii de B ar fi etalat tot atîta fotbal cît au arătat cele două divizionare A în meciul de sîmbătă, din uvertura etapei. Oricum, astfel de etape, chiar și lipsite de sarea și pîberul pe care-l dau golurile, ar putea înviora returul acestui campionat care a fost dominat pînă acum, în cea mai mare parte a sa, de formula victoriei acasă și, dacă s-o putea, o înfrîngere onorabilă în deplasare. Ar fi prea frumos să fie adevărat, ar

zice scepticul, în timp ce optimistul l-ar putea răspunde că nu-i nimic, tot răul înspre bine. Un alt fapt pe care îl nem neapărat să-l subliniem este acela că atunci cînd meciurile au miză, cînd în sufletul spectatorilor începe să mijască speranța, tribunele încep să se umple. Două argumente: pe „Național” au fost înregistrați aproximativ 25.000-30.000 de spectatori, în timp ce la Brăila tribunele au fost arhipline. Cu alte cuvinte nu doar calitatea fotbalului din campionatul nostru, care calitate nu poate să apară peste noapte, a cîntărit în mult discutata îndepărtare a spectatorilor, ci apa caldută și rezultatele previzibile, că să nu le spunem aproape aranjate, i-au îndepărtat pe suporteri din tribune.

În fine, ar mai fi de semnalat o ciudățenie: înspre finalul emisiunii „Fotbal, minut cu minut”, cînd radioascultătorii urmăreau cu sufletul la gură ultimele clipe ale unor meciuri în care rezultatele erau nedecise, a intrat pe post, de la Brăila, cu un comentariu anapoda, lipsit de orice noimă și eficiență, domnul Cornel Dinu, selecționerul deocamdată, care a ținut să le spună fotbalistilor că va face și va drege. Vorbea de-a surda, pentru că în acele clipe fotbalistii se îndreptau spre vestiare, unde numai de sfaturile radiofonice ale lui Cornel Dinu nu le ardea lor. Sau te pomenesci că domnul Dinu vorbea cu fotbalistii români aflați în străinătate! Dar tare ne e teamă că nici acestia nu aveau cum să fie pe recepție. Și atunci, îl întrebăm pe Octavian Vintilă, coordonatorul emisiunii, la ce bun poliloghia lui Cornel Dinu în finalul unei emisiuni? La ce bun poliloghia meciurilor?

RADU NEGRU

Pe data de 25 octombrie 1991, celebrul star al baschetului american profesionist — Earvin „Magic” Johnson — a fost înștiințat de medicul său curant despre faptul că este seropozitiv, mai precis purtător al virusului HIV care declanșează în timp cumplită boală, denumită SIDA. Magic își continuă emoționanta sa mărțurisire din punctul în care totul i se părea deja pierdut...

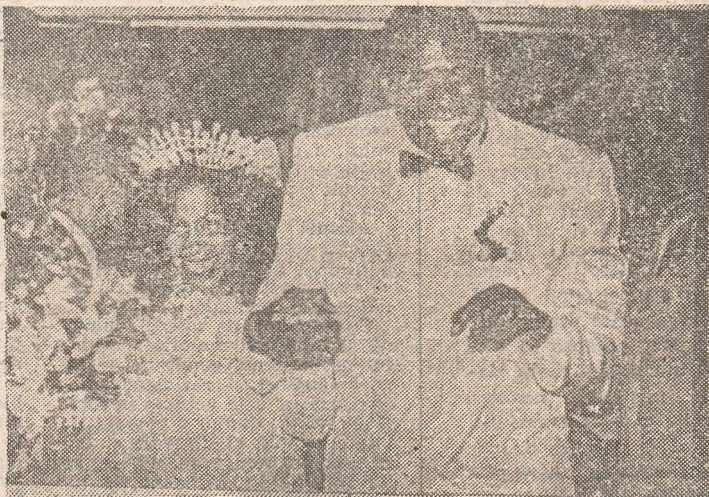
„Si totuși, m-am înșelat. Douăsprezece zile mai târziu, după ce am fost supus unei noi serii de investigații legate de diagnosticul stabilit anterior de compania de asigurări, am primit vizita celor doi medici personali, David Ho din New York și Michael Mellman din Los Angeles. Era marți, 6 noiembrie. Poate având-o pe Cookie alături mi-a fost mai simplu să primesc confirmarea primelor rezultate, adică să aud din nou, cu propriile urechi, că sunt într-adevăr purtătorul virusului SIDA.

Cu toate acestea, mi-a fost dat să înțeleg în sfârșit că viața mea e încă departe de-a fi sfârșită. Mai mult, Cookie și cu mine începeam deja să fim oarecum mai liniștiți de vreme ce testele sale dovediseră că nici ea și nici copilul nu sînt afectați. În fond, mai aveam încă pentru ce lupta...

Curînd am înțeles amîndoi diferența dintre stadiul de purtător al virusului și cel de bolnav propriu-zis. În cel din urmă nu avea nici un sens să ne-mbătăm cu arănoșii: era limpede că în proximități 10 ani, probabilitatea de decanșare efectivă a maladiei urma să crească rapid. Cînd eram conștienți că printr-un tratament medical riguros și o dietă adecvată, aș putea duce o viață normală pînă în momentul în

care propriul sistem de imunitate n-ar mai fi capabil să mă mai protejeze.

Doctorii au fost de părere că datorită travaliului fizic și emoțional pe care l-ar presupune sezonul celor 82 de meciuri ale echipei „Lakers”, sistemul meu imunitar ar putea fi suprasolicitat. Așa că mi-au recomandat să mă retrag imediat din arena baschetului profesionist. Nu-mi trecuse prin cap

și coșmarul sida(II)

așa ceva și nici nu realizam pe moment gravitatea unei asemenea cerințe. Am reacționat în același mod în care reacționasem de fiecare dată în momentele cruciale ale vieții mele personale și sportive — atunci cînd am avut genunchiul lezat în 1930 și n-am putut juca 45 de meciuri sau cînd s-a stins din viață sora mea, Mary, în 1987, în vîrstă de 33 de ani, după o luptă îndelungată și nedreaptă cu leucemia. „O.K. — asta e!” am spus. „Voi vedea cum o scot la capăt!”.

Am ales o cale proprie de a mă confrunta cu necrutătorul virus SIDA. M-am gândit de la bun început la sensul unei campanii publice. Nu mai departe eu însumi, cu doar o săptămînă

în urmă, eram exact ca majoritatea ignoranților din această țară: neglijasem cu o înconștiență de neiertat evidența, această realitate cutremurătoare cu nume fatidic: SIDA. Nu luasem în seamă statisticile alarmante, conform cărora aproape 1 milion de americani sînt deja seropozitivi. 200 000 sînt bolnavi în toată regu'a și peste 125 000 au decedat deja în ultimii 10 ani! În același timp, nu dădusem nici cea mai mică atenție amănuntului care preciza că SIDA reprezintă o problemă de maximă gravitate mai ales pentru comunitatea negrilor. Nu știam că jumătate din americanii de rînd suferinzi de această boală sînt fie negri, fie hispanici. Ca majoritatea celor de culoare, eu însumi negasem faptul că SIDA se răspîndește în rîndurile comunității noastre cu vîrsta fu'ger lui. Pentru mine, SIDA reprezenta boala altora. O credeam proprie exclusiv grupurilor homo, drogabililor și tirfeilor. În nici un caz nu mă puteam gîndi fie și o fracțiune de secundă la faptul că ea, boala, m-ar putea acapara într-o zi chiar și pe mine! Propria mea ignoranță mă va costa probabil viața. M-am gândit că trebuie să acționez cumva pentru ca nimeni altcineva să nu mai cadă victimă aceleiași cauze.

Ziua următoare am urcat pe podiumul de la Great Western Forum, locul unde am trăit cele mai grozave momente ca purtător al tricoului celor de la „Lakers”. Am urcat și am vorbit asistentei din inimă. Am anunțat fără ocolisuri că sînt într-un fel irevocabil condamnat, că în urma testelor care mi s-au făcut am fost declarat seropozitiv, fiind silit să mă retrag din Asociația Națională de Baschet. Am spus, totodată, că sînt pe cale de a deveni un „virf de lan” împotriva virusului imunodeficient și un avocat fervent al relațiilor sexuale sub protecția condomeilor. Le-am mai spus că începînd din acel moment sînt gata să mă lupt cu această boală. Să mă lupt și poate chiar s-o înving!

Va urma

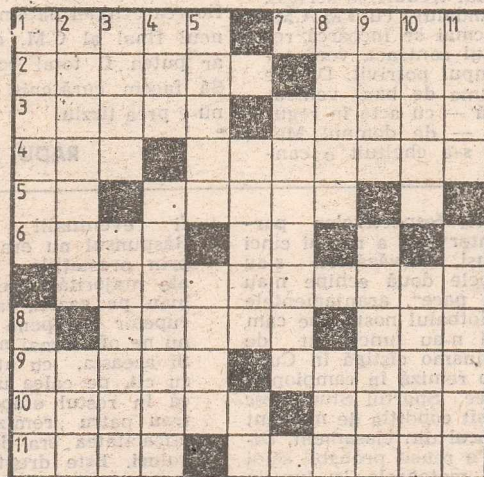
Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL

Ruud Gullit revine în forță

După o perioadă de grave depresii psihice, ca urmare a unor neînțelegeri conjugale, celebrul fotbalist Ruud Gullit și-a redobîndit liniștea, în sfîrșit, o nouă familie. „Cristina Pen'a și dragul meu Quincy Mattia George (mai are doi băieți din prima căsătorie — n.r.), declară celebrul as al balonului rotund, m-au ajutat să revin în arenă în excelentă formă”.

CU TIMPUL

ORIZONTAL: 1) Zi(!) — Veac 2) Lună — Acolo unde o zi și o noapte fac cît un an. 3) Privatoare la un ceas... — ...care nu pare a merge înainte. 4) Trup trecut în veșnicie (fig.) — Scurgerea timpului. 5) Măsură la calendar! — Porecla ceasului rău. 6) Ca o zi de iarnă — 12 martie, în primăvară! 7) Două-trei pe ceas. 8) Slabi — Monarh din alte veacuri. 9) Scurt timp după o oră — Grăunțe din clepsidra timpului. 10) Gemele vizitate în lunile calde — „Textila” după un an! 11) Din clipă-n clipă (masc.; pl.) — Zi-lele numărate... pe degete.

VERTICAL: 1) Anul format din... ore — Timp noros, timp

plotos, timp cețos. 2) Etern — Stat african de demult. 3) „La mulți ani!” — Stăpînul timpului, din Olimp. 4) Numele străvechi al Nerei — Oglinda timpului (pl.). 5) Anii trecuți pentru fiecare — Frecvența optimă la ore. 6) Merge în urmă — 21 decembrie! 7) Legat de... mai. 8) Vreme bună — Născut după potop. 9) Clipe grele, prolog la veșnicie (pl.) — Obicei înrădăcinat cu timpul. 10) Reduc la o secundă rotația pămîntului — În cîteva clipe. 11) Instrumente din antichitate sau monede din contemporanitate — Durabilă în timp.

Dicționar: IFE, NAR.

IOAN CARAIMAN

Premiul anual Sigmund Freud în psihanaliză

Se aduce la cunoștința publicului și a tuturor celor interesați că începînd cu anul 1992 se decernează Premiul Anual Sigmund Freud în Psihanaliză.

Premiul se va acorda unei lucrări originale — articol, teză, monografie, carte — cu subiect psihanalitic, selectată de un comitet format din experți în psihanaliză și discipline înrudite.

Valoarea inițială a premiului este de 200 de dolari, sumă donată de familia Vlădescu din Binghamton, New York.

Anunțarea lucrării selectate și festivitatea decernării premiului se vor face în luna mai 1993 în București, România.

Toate persoanele interesate sînt invitate să trimită o lucrare originală, în două exemplare, dactilografiată cît mai bine, însoțită de o scurtă scrisoare de introducere, pînă la data de 20 decembrie 1992, la următoarea adresă:

The Sigmund Freud Annual Prize
c/o The S. Freud Romanian Center, Inc.

1 Marine Midland Plaza

East Tower — Fourth Floor

Binghamton, New York 13903, USA

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolari) —

47 03.326.350-6 BRCE

Director general:

GEORGE ARION

Flacăra

Redactor șef:
Ion D. Goia

Redacția: Cristina Atanasiu, Diana Calotescu, Mihail Gălbănuș, Elena Ghera, Dorin Gherghinescu, Elena Grecescu, Gheorghe Lupășcu, Eugen Mihaescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motoișanu, Roxana Paicu-Manolescu, Cristian Pavel, Radu Popa, Dorin Sălăjan, Lucian Tudorancea, Irina Zidaru.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 1700 — eveniment, 2600 — drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef:
Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan, Alexandrescu, Adrian Mitu, Tudor Octavian, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

Director economic
Nicolae Botin

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea.

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Gabriela Nicolescu, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Spăriatu, Angela Ștefănescu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu, Eugenia Vasile.

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurențiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 12.82.89

Cititorii din străinătate se pot abona prin „RODIPET” S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11 995, 11034, Fax — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București